

НЕИЗДАВАНИ

РОМАНИ

КАРА МАЙ

ОШЕЛНИКА

КАРЛ МАЙ ОТШЕЛНИКА

Превод: Любомир Спасов

chitanka.info

Един странен мъж се заселва в самотна порутена кула. Кой е той, откъде идва, какви тайни крие хилядолетното отбранително съоръжение, никой не знае. Стари истории се вплитат в настоящето. Алчни и престъпни хора не се спират пред нищо в стремежа си да докопат изключително съблазнителен майорат.

ГЛАВА 1

СТАРИЯТ ЕРГЕН

Ако тръгнете от столицата с железницата за Вилдау и продължите оттам с пощенската кола, чийто маршрут минава през Райтценхайн — седалището на бароните Фон Хагенау, ще стигнете до Грюнбах. А от това село се отива само за няколко минути по широкото шосе, край което се издига една величествена вековна липа, до разположеното в съседство дворянско имение със същото име, където барон Фон Фалкенщайн живееше със своя дъщеря Теодолинде. Ако опишете дъга по задната страна, граничеща с една градина, погледът ви ще измине значително разстояние по откритото поле и ще се спре на стара, подобна на кула, постройка.

Една тясна пътека водеше от господарското владение край това усамотено, полусрутено съоръжение. То имаше високи, горе-долу човешки бой, прозорци, но ширината им достигаше едва лакът и бе обградено от порутен зид със здраво заключваща се порта.

От известно време тук се бе заселил един стар ерген на име Винтер. Трябва вече да бе стигнал седемдесетте и имаше грозно, събуждащо малко доверие, лице. Никой не знаеше откъде е родом и с какво се занимава през целия ден, но се носеше слух, че е баснословно богат. Живееше съвсем сам в напомнящата руини кула. Въпреки това никой не се осмеляваше да го нападне заради парите, тъй като притежаваше куче дог с исполинска големина, което би разкъсало всеки натрапник. Животното най-често обикаляше свободно двора. Понеже Винтер живееше напълно уединено и не общуваше с никого, беше наричан от всички „Отшелника“.

Понастоящем се намираше в стаята, служеща му за спалня. Зад леглото бяха наместени старовремска желязна франкска ракла за пари, обкована с магарешка кожа, един скрин и някакъв сандък. Той седеше до една маса и броеше монети. Това беше любимото му занимание.

Сега погледна джобния часовник, който бе сложил пред себе си на масата, за да не пропусне един точно определен момент.

— Така! — Както мнозина самотници, той имаше навика да си говори сам. — Трябва да тръгвам, иначе ще я изтърва.

Сложи часовника в джобчето, изсипа монетите в раклата, взе си шапката и напусна помещението. През всекидневната стигна до тясно желязно стълбище, по което слезе. Долу една масивна врата извеждаше на двора. Той обаче не се възползва от нея, а се насочи към голям куп цепеници, които бяха така подредени до стълбите, че оставяха проход откъм стената. Отшелника премина през него и се озова зад дървата в някакво помещение с железен капак.

На стената висеше малък фенер със затъмнителни стъкла. Той го сне, запали го и отвори капака. Разкриха се стъпала, които отведоха стария в просторен зимник. Наоколо се търкаляха какви ли не вехтории. През друга врата сега стигна до нещо като пещерна галерия с височина малко по-голяма от човешки ръст. Това бе коритото на протичащия тук подземен поток, който бе толкова тесен, че можеше да се върви край него. С помощта на фенера Винтер бързо го последва.

След известно време стигна края на галерията. Тук таванът силно се снижаваше, оставяйки едно много ниско отверстие, през което поточето се измъкваше навън. Отшелника трябваше да се наведе, за да излезе.

Преди две или три столетия този подземен проход вероятно е служел на тогавашните обитатели на кулоподобната постройка, в която сега живееше самотникът, във времена на война или беда като път за бягство. Те трябвало само да устроят желязния капак и водещите надолу стълби и да изградят зимника. По-късно постройката била изоставена, постепенно бе изпаднала в разруха и за съществуването на прохода сега знаеше само легендата. Когато Винтер се засели в приличащата вече на руини кула, спусъкът към галерията лежеше скрит под куп отломъци. Той го отстрани, понеже искаше да използва пространството до стълбището, и така се натъкна на ръждивия железен капак.

Случайното откритие на прохода се яви от голяма полза за Отшелника, защото редом с броенето на пари той имаше и второ любимо занимание — лова. В предишната си авантюристична дейност из чужбина често му се беше налагало да ловува. Беше станал добър стрелец, а ловът се бе превърнал за него в страст.

Завърнал се след дълги години в родината, не му се искаше да се откаже. Вярно, тук имаха валидност други закони и тъй като не беше горски служител, се видя принуден тайно да се отдава на своята страст. И тъй, от време на време той се появяваше като... браконьер! При това за него бе важна не толкова плячката, колкото чудесната тръпка, която изпитваше от тази забранена дейност. Изцяло от само себе си се разбира, че провеждаше ловните набези с възможно най-голяма предпазливост, при което опитът, натрупан през половината живот в пущинака, му идваше добре дошъл.

След откриването на подземния проход всичко беше станало много по-просто. Той извеждаше до самия край на гората. Потокът, следователно, не само доставяше питейна вода на Отшелника, което го правеше в това отношение напълно независим от външния свят, но му предоставяше и възможност незабелязано да се вмъква в леса.

Потокът излизаше на бял свят в подножието на един стръмен скат и си проправяше път през лабиринт от скали. Те бяха гъсто обрасли с храсти, които прикриваха отворието на галерията.

Отшелника сега се намираще в безредните извивки на този скалист хаос. Напредвайки предпазливо през храсталака, достигна гората. Не беше в намерението му да открие дирята на някой дивеч. Друго създание дебнеше той. В снишена стойка се прокрадна бързо и безшумно покрай периферията на гората, за да се отдалечи най-напред възможно повече от скрития излаз на подземния проход. После внимателно огледа откритата част на терена. Покрай гората минаваше път, по който един ездач приближаваше ходом. Беше дама, при чийто вид сърцето на Отшелника затупа по-силно.

— Идва в обичайния час — промърмори той на себе си. — Точна като часовник. Дали знае, че вече я чакам? Дали пък заради мен не минава оттук все по това време?

Беше приклепнал, за да не бъде видян. Сега се запромъква отново бързо и безшумно под закрилата на дърветата, докато достигна една пътека, която идваше от дълбочината на гората и водеше в откритото поле. Свърна по нея и така излезе на пътя, по който идваше ездачката. Придавайки си вида на човек, излязъл на разходка, тръгна към нея.

Това беше Теодолинде, красивата дъщеря на барон Фон Фалкенщайн. Тя беше страстна ездачка и седеше на седлото сигурно

като мъж. Като съзря Отшелника, се усмихна. Почти го беше достигнала, когато той спря, свали шапка и поздрави:

— Добър ден, милостива фройлайн.

Тя кимна благосклонно и отвърна дружелюбно на поздрава, но не допусна това да я задържи, а продължи да язди.

Отшелника се загледа омагьосан след нея.

— Каква жена! — прошепна с охрипнал глас. — Тя е единственият човек, който е приятелски разположен към мен, единственото женско същество, което ме поглежда, поздравява и ми се усмихва!

Чертите на лицето му се разкривиха, променени от страстта, която изпитваше към Теодолинде фон Фалкенщайн. Очите му буквално горяха, ръцете се бяха свили в юмруци.

— Бих сложил всичките си богатства в нозете на тази богиня, стига само да можех да я имам за жена. Но как да го уредя? Как?! Какво ме греят всичките ми пари, ако не мога да я имам?

Видя, че сега тя подкара коня си в галоп. Погледът му я следва, докато достигна бащиното си имение.

Сега и той се отправи по обратния път към къщи. Но не потърси тайния проход, а пое директно през полето към самотното си жилище. Когато стигна до порутения зид, извади от джоба един ключ и отвори портата. След себе си отново заключи грижливо. Догът го посрещна с приятелско скимтене, помахаше с опашка и му лизна ръката. Животното беше единственият му приятел. Единствено на него се доверяваше. Винаги, когато напускаше кулата, оставаше за пазач огромното, силно куче. На него можеше безусловно да се разчита.

— Тя отново се появи — заговори той по навик на песа, докато го галеше нежно. — Пак ме дари с усмивка. Седеше на коня горда като кралица. Колко силно я желая!

Когато седна после отново сам в стаята си, мислите му все още кръжаха около срещата с Теодолинде. Него, мизантропа, всички жени го отбягваха. Страхуваха се от него и си шушукаха зад гърба му. Той го забелязваше особено когато отидеше до селото да попълни запасите си. Но това не всякога е било така. Мислите му сега се зареяха далеч назад в миналото и пред духовните му очи се появи образът на онова младо момиче, което някога беше обичал от цялото си сърце. Можеше да има други момичета, ала той копнееше само за това, което не го

изслушваше и го отхвърляше. Ето защо бе станал престъпник и се бе наложило да бяга в чужбина. Колко време беше минало оттогава?

Отново си помисли за Теодолинде, чиято усмивка сгриваше неговото сърце. Често копнежът по нея го бе подтиквавал да броди около замъка с надеждата да я зърне.

— Заради нея отново бих извършил престъпление — прошепна.
— Стига само да имах някакъв шанс да я постигна!

За да откъсне съзнанието си от нея и придаде на мислите си друга насока, реши да отиде през нощта на лов. Отвори шкафа, извади една пушка и започна да я чисти, за да може после да я зареди.

ГЛАВА 2

БЕГЛЕЦЪТ

Когато Теодолинде фон Фалкенщайн отмина Отшелника, странният мъж продължи още известно време да занимава ума ѝ.

„Съвсем е откачил по мен. Виждам го по жадния му поглед. Урежда нещата така, ме уж все чисто случайно се намира на горската пътека по същото време, когато минавам оттам. Дебне ме. Тръпки ме побиват, като си представя, че старият ме целува.“ Разтърси се.

„Но някак си ми доставя удоволствие да гледам как ме поглъща с поглед. Каква власт упражнява дори само погледът на една красива жена върху мъжете! Всички те в крайна сметка са крайно податливи.“ Разсмя се звънко и подкара коня в галоп. Продължи все по периферията на гората, която на края с едно разклонение водеше в дъга към имението. Теодолинде достигна замъка откъм фронтонната страна. От този край между гората и постройката растяха на гъсто известен брой стари овощни дървета. Тя насочи коня към двора, скочи от седлото и предаде животното на грижите на един от ратаите.

Баща ѝ я очакваше горе в залата. Барон Ернст фон Фалкенщайн беше добре сложен мъж, почти изцяло оплешивял. Обличаше се фрапиращо по младежки и явно много залагаше на скъпоценностите. На всеки от десетте си пръста беше надянал по няколко пръстена, а върху жилетката му висяха два изключително ценни ланеца.

— Вече си се върнал? — попита Теодолинде. — Не те очаквах толкова рано.

Лицето ѝ още бе зачервено от ездата. Беше красива, но с онази красота, която намира само външна изява. Тялото ѝ също показваше наченки на пълнеене.

— Не се задържах повече от необходимото в Хиршенау. После наредих да запрегнат и поех отново насам. Узнах всичко, което исках да знам.

— С кого говори?

— С новия управител.

— Но той едва отскоро заема поста си.

— Да, но е посветен във всичко и люто мрази враговете на своя господар.

Лицето на Теодолинде прие израз на жадно очакване.

— Значи той също е... от нашите хора?

— Това се подразбира изцяло от себе си.

— И ти е дал изчерпателна информация за всичко, което досега достигаше до нас само под формата на смътни слухове? Наистина ли работата е толкова обезпокоителна?

— Да.

— И как стоят нещата в столицата?

— Зле, много зле.

— Преувеличаваш!

— Всичко, всичко е разкрито. Слушай! Първо, Капитана е арестуван.

— Наистина ли? — подскочи баронската дъщеря.

— Да. Веднъж вече го били заловили, но той успял да се измъкне. Сега отново го пипнали и той определено вече няма да може да се освободи. Естествено сега се знае, че той, барон Франц фон Хелфенщайн, сиреч нашият сродник, е ръководил бандата през всичките тези години! Двамата хелфенщайнски ковачи — неговите най-приближени, доверени хора — са също в кауша. Там е и старият аптекар Хорн.

— Отровителят, който служеше на Капитана? — заразпитва Теодолинде слисано.

— Точно той! Той беше дал на Капитана едно средство, което онзи използва, за да разкара по най-рафиниран начин от пътя си своята жена, баронеса Нора. За жалост княз Ван Зоом сложил кръст на сметките му и я спасил. Сега е възможно тя да даде показания срещу Капитана.

— Дяволите да го вземат! Вярно ли е?

— За какво иначе ще ти го казвам! Старият Хорн се разболял в затвора. Чакали го да умре.

— Не би било кой знае колко жалко.

— Аз също не бих пролял сълзи за него. По-нататък! Всички посветени в нашата работа са арестувани.

— Кой ли им е посочил следата?

— Княз Ван Зоом.

— В Пъкъла дано се провали това куче! — избълва със скърцане на зъби Теодолинде.

— Но това още не е всичко — прибави баронът и започна да разказва онова, което в Хиршену му беше съобщил новият управител.

Години наред столицата и далечни краища от страната бяха хвърляни в ужас от някакъв тайнствен крал на престъпниците, наричан Капитана, и организираната му банда измамници. Най-сетне на един чужденец от Индия — княз Ван Зоом, и двама прикачени към него тайни полицаи се бе удало да разобличат Капитана и да задържат почти всичките му безбройни съучастници. Надигна се вик на възмущение, когато населението научи кой се е крил зад маската на Капитана. Това беше уважаваният банкиер Франц фон Хелфенщайн, господар на разположеното недалеч от столицата баронство със същото име и собственик на замъка Хиршену.

Този удар беше разтревожил барон Фон Фалкенщайн и неговата дъщеря. Като помощници на барон Франц, Капитана, те бяха вземали дейно участие в неговите далавери, особено в контрабандата, и това бе представлявало за тях източник на доходи, които им позволяваха да живеят съобразно положението си. Сега това беше вече минало.

— Проклетата история! — изкоментира Теодолинде, когато баща ѝ свърши с доклада.

— Да. Гърмът се стовари из един път. Дявол да го вземе!

— Ако нещата стоят така, ще стане страшно. Неколцина ще се простят с живота, мнозина ще отидат до живот зад решетките.

— Ние не сме разкрити. Очевидно княз Ван Зоом си няма понятие за деловите ни връзки с Капитана.

— Мислиш ли, че барон Франц може да ни издаде?

— Не, няма да го направи — заяви Ернст фон Фалкенщайн категорично. — Ако арестуват и нас, това няма да му помогне нищо. Но така бихме могли да направим нещо за него.

— При всички случаи лошо ни се пише, когато останем сега финансово на сухо.

— Знаеш ли всъщност, че ние ще станем наследници на барон Франц, ако бъде предаден на палача?

— Как е възможно това? — подскочи Теодолинде наелектризирана от стола.

Неочакваната вероятност да се домогне по този начин до богатство я хвърли в трескаво беспокойствие.

— Ще ти обясня — ухили се баронът. — Фалкенщайн са основоположници на прастар благороднически род. От него произхождат няколко клона, като споменатия Хелфенщайн. Той фактически е също Фалкенщайн. Преди стотина години на сродници по тази линия се пада чрез наследство един полусрутен замък. Те го съборили, изградили го отново и приели допълнително неговото име. Строго погледнато, цялостната им благородническа титла гласи: „барони Фон Фалкенщайн, наречени Хелфенщайн“. Можеш да го прочетеш после в нашата библиотека в „Справочник на благородията“.

Лошото настроение на Теодолинде моментално се бе превърнало в благоразположеност.

— Ако встъпим в наследство на барон Франц, ще ни липсва само още една подходяща партия за мен. Ще имаме достатъчно пари, ще можем да забравим миналото и ще се наложим най-после във висшето общество.

— Вече имам предвид една такава партия — оберлейтенант Валтер фон Хагенау. Той и фамилията му имат отлични връзки във всички кръгове на обществото.

— Чувала съм, че бил много грозен.

— Да, заради това в офицерските среди го наричат Жерава. Но какво значение има това? Той при всички случаи ще ти подsigури достъп до светското общество. И освен това Хагенау са несметно богати!

— С последното разпръсна всичките ми колебания — засмя се Теодолинде. — Ще трябва предпазливо да проучиш при стария Хагенау евентуалното ми свързване с тоя Жерав, защото, в случай че не наследим Хелфенщайн, трябва да сме си подsigурили богатствата на Хагенау. Наистина ли няма други наследници освен нас?

— Да. Както знаеш, преди двацет години старият барон Бернхард фон Хелфенщайн беше убит. Малко след това замъкът Хелфенщайн изгоря и единственият наследник на барона, тригодишният Роберт фон Хелфенщайн, загина в пламъците. Неговата сестра Улрике, по онова време осемнайсетгодишна, нямаше и няма право на наследство. Съгласно семейния законник на владетелите на замъка Хелфенщайн той може да се пада само на мъжки наследници. Понеже Роберт беше

мъртъв, цялото имение премина в ръцете на братовчедата Франц фон Хелфенщайн.

— Тук ме спохожда една мисъл. Дали барон Франц е нямал пръст в убийството на стария барон Бернард?

— Тогава би трябвало той да е подпалил и замъка, за да премахне Роберт от пътя си и сам да стане наследник.

— Аз го считам способен.

— Впрочем по онова време бе извършено и друго убийство, доколкото си спомням. Един ротмистър, синът на стария полковник Фон Тифенбах, беше застрелян.

— И това ли е дело на Франц? Баронът поклати замислено глава.

— Х-х-х! — изсумтя той. — Не знам. Но да оставим старите истории на мира. Те не ни интересуват. Имаме по-важна работа.

— Прав си. Преди всичко се нуждаем от пари. Докато се омъжа за Хагенау, а ти встъпиш във владение наследството на барон Франц, ще мине доста време.

— Дотогава все още ще имаме достатъчно пари. Нали знаеш че Капитана е оставил за случай на крайна необходимост пари и стоки в едно тайно скривалище.

— Ти знаеш ли мястото?

— Да. Ще си вземаме само по толкова, колкото ни е необходимо. Освен това... ако искаме да помогнем на Капитана, трябва непременно да посегнем на тези пари!

При тези думи баронът смигна многозначително на дъщеря си. Тя кимна с разбиране.

— В случай че се освободи, което никак не е вероятно и се надявам да не стане, трябва да имаме правдоподобно обяснение. Кога... аха, чука се!

Вратата се отвори и влезе един млад мъж в началото на двайсетте.

— А, ти ли си, Юлиус? — каза баронът. — Какво искаш?

— Татко, я виж пеперудите, които днес улових. Не са ли чудно красиви?

Показа на барона едно запушено с коркова тапа тумбесто шише, в което пълзяха няколко мухи с откъснати криле.

— Каква е тая щуротия? — кипна баронът. — Не виждаш ли, че разговарям със сестра ти? Разкарай се, върви си в стаята!

— Добре, татко — изхленчи страхливо слабоумникът и се измъкна като куче, сритано от господаря си.

— Тоя Юлиус! — въздъхна баронът. — Винаги съм желал да имам син. И какво получих? Един идиот!

— Може да е за добро — утеши го Теодолинде. — В замяна на това нали имаш мен.

— Да, ти си единственият човек, на когото мога да разчитам. Моята довереница. Със силна воля като мъж. И точно затова ми се искаше да се беше родила момче.

— Та каква е работата с паричния тайник на Капитана?

— Намира се в една шахта, в малък страничен проход, затворен с камък. А той е толкова тежък, че само двама души биха могли да го отстранят. Мисля, че като жена ти просто ще бъдеш твърде слаба да ми помогнеш. Но не се сещам на кого друго бих могъл да се доверя. Това е проблемът на работата.

— Няма ли да е най-добре все пак да проверим дали не съм... А, ето че пак се чука!

Баронът познаваше това чукане. Можеше да е само слугата му Даниел. Въпреки това гласът му прозвуча невъздържано, когато извика:

— Влез!

Слугата откликна на разпореждането.

— Какво има?

— Извинете за безпокойството, милостиви хер, но в предзалата чака един мъж, който желае на всяка цена да разговаря с вас.

— Изхвърли го!

— Опитах вече, но той казва, че било изключително важно. Идвал от столицата и непременно трябвало да говори с милостивия хер на четири очи.

Баронът и дъщеря му си размениха по един поглед. После Фалкенщайн каза:

— Добре, Даниел. Отведи човека в библиотеката. Идвам веднага. Когато слугата се отдалечи, баронът каза:

— Какво ли е замислил непознатият? Идването му сигурно е свързано със залавянето на Капитана.

Последните думи беше изговорил с тревожен тон, ала дъщеря му веднага вметна:

— Ами! Нищо не могат да докажат срещу нас! Само кураж!

Когато съгледа няколко минути по-късно чакация в библиотеката мъж, Фалкенщайн се изплаши.

— За Бога, Хорн!

Баронът беше пребледнял.

Мъжът беше дълъг и мършав. Имаше остра брадичка и остър нос. Но най-остър беше погледът му. Носеше се просто и небиещо на очи. Това наистина беше аптекарят Хорн, за когото баронът преди малко бе разказал на дъщеря си, че също е арестуван и лежи смъртно болен в затвора. Баронът го беше виждал само веднъж, и то в столицата. Хорн следователно се числеше към малцината, които знаеха, че и Фалкенщайн е от хората на Капитана. Той можеше да стане опасен за барона и затова последният реши да бъде нащрек с него и да се държи дипломатично. Какво ли можеше да иска аптекарят от него?

— Седнете, Хорн. Вино? Пура?

Баронът се беше овладял и извади от едно шкафче бутилка, две чаши и едно сандъче. Нареди всичко на масата и наля.

— Наздраве, драги, и заповядайте, обслужете се!

Пиха и посегнаха към пурите.

— От управителя на замъка Хиршенау научих, че са ви арестували. Вярно ли е?

— За жалост. Тоя княз Ван Зоом е или Дявола, или е всезнаещ. Заведоха процес срещу мене за изготвяне на отрови.

— А сега сте свободен? Вече предполагам, че сте мъртъв!

— Глупости!

Хорн беше видял как баронът преди малко се беше уплашил при вида му и после бе пребледнял. На стария аптекар беше ясно, че Фалкенщайн се страхува от него, и се чувстваше господар на положението. Щеше да се оправи с барона и да го принуди да направи онова, което искаше от него, Сега Фалкенщайн каза:

— Но аз чух, че сте смъртно болен!

— Това беше симулация. Но наистина е вярно, че лежах в лазарета.

— Аха, така значи!

— Беше ужасно напрежение ден и нощ да симулираш летаргия и безчувственост. И при това да внимаваши всеки миг някой да не ти

врекне неочаквано в ухото и да се издадеш. Е, в крайна сметка успях.

— И сега сте тук? Как ви се удаде да се измъкнете?

— Беше детински лесно. Просто трябваше да умра.

Баронът трепна. Но после разбра.

— А... имате предвид привидно?

— Точно така. Имах със себе си една много малка, но и много добре подбрана аптека. Отдавна очаквах да ме арестуват и се бях подготвил.

— И сте дочакали? Каква глупост!

— Хм! Мислех, че няма да могат да докажат нищо срещу мен и ще ме освободят.

— Колко наивно!

— Не можех да си имам представа, че тоя княз Ван Зоом е проникнал в почти всичките ми тайни. Както и да е, бях убеден, че няма да се задържа дълго в ареста. Въпреки това предвидих всички случаи и си спретнах споменатата аптека. С един-едничък медикамент в далечна ситуация можеш да постигнеш повече отколкото с всякаква сила и хитрост.

— Старият доктор отровител! Но как контрабандирахте аптеката в затвора?

— Върху главата си.

— Невероятно!

— И все пак работата е съвсем проста. Преди известно време започнах да олисявам. Косата ми остана като венец. Поръчах си полуперука, която напълно покриваше голото място и не можеше да бъде различена от истинската, коса. Под нея наместих моята аптека.

— Шишенца и капсули?

— Глупости! Дайте ми реторта и ще ви концентрирам целия световен океан в една-единствена капка! Моите медикаменти едва заемаха мястото на точка, която бихте направили с перото си върху хартия, и въпреки това можеха да въздействат със силата на мълния или топовно гюле.

— Известно ми е вашето изкуство — отбеляза баронът натъртено и му отдавам цялото си признание. Но как успяхте като мним мъртвец да се измъкнете на свобода?

— Знаете ли как се процедира с трупа на починал в затвора?

— Не.

— Оставят го една нощ в килията или лазарета. После го отнасят на гробището и го полагат в Дома на покойника.

— Аха!

— Имах едно средство, което те прави привидно мъртъв, но само за точно трийсет часа. Въздейства екзактно след дванайсет часа. Ако приемем, че го взема днес, утре ще съм „умрял“ и вдругиден ще се озова в Дома на покойника. Оттам е лесно да се измъкнеш.

— И толкова ли безотказно действа едно такова средство?

— Нали виждате по мен — аз съм на свобода!

— След като го е приел човек, какво става с дишането?

— Замира.

— Пулсът?

— Не може да се усети.

— Хм-м! Да допуснем, че ви отворят артерия... тогава какво?

— Но само на крайници! Няма да пусне капка кръв, най-много малко вода.

— Но това практически е смърт!

— Слава Богу, само привидна! — ухили се старият аптекар. — Човек наистина нито вижда, нито чува и усеща. Това ми бе утехата, защото иначе за това кратко време трябваше да изтърпя адски мъки.

— А какво щеше да стане, ако ви бяха заровили веднага?

— Така не се постъпва. Противозаконно е.

— Или да ви бяха заковали веднага в ковчега?

Старият сви рамене.

— Аз съм по-силен, отколкото изглежда. Щях да го разбия.

— Или да ви бяха оставили в затвора и после оттам да ви погребат?

— Тогава щях да си остана това, което си бях — затворник.

— Убедихте ме.

— Но аз действително за малко да си остана затворник. Слушайте по-нататък! Бях лежал и симулирал в лазарета достатъчно дълго. Тази вечер бях сам и приех средството. То не беше по-голямо от песъчинка.

— Какво е на вкус?

— Никакво. Защото точно това е изкуството: едно такова средство не бива да има нито миризма, нито вкус, ако трябва да изпълни целта си.

— Тук се сещам за още един въпрос — каза провлечено Фалкенщайн. — Починалият затворник не бива ли преглеждан?

— Задължително — ухили се аптекарят.

— Тогава би трябвало да открият полуперуката ви и заедно с нея аптеката! Така щяха да разберат всичко и просто да изчакат, докато се събудите.

— Не се безпокойте, нищо не откриха. Не съм толкова глупав, че да се издам по такъв начин. След като приех зрънцето, унищожих останалата аптека!

— Хитрец! Какво стана по-нататък?

— Вахмистърът и ключарят на килиите наминаха още веднъж да ме видят. Казах им, че имам болки в гърдите. Те поискаха да извикат лекаря на затвора, опасявайки се, че мога да умра. Но аз ги уверих, че се нуждая само от спокойствие. Повярвах ми, понеже съм аптекар и би трябвало да разбирам от болести. Освен това лекарят щеше да ругае, ако го събудеха. И така, угасиха светлината и излязоха. Ключът изщрака в бравата, резетата издрънчаха и после чух стъпките на двамата служители да се отдалечават. За първи път ми стана зловещо в тъмното помещение, където вече не един и двама нещастници бяха умрели. А и на мен предстоеше там последната нощ.

— Ужасно! — възкликна баронът и потръпна.

— Заспах. Когато се събудих, трябва да е било малко след един часа по обяд. Най-напред не можах да се ориентирам. Лежах увит в чаршаф на една проста дървена пейка. Изправих се. Едва след доста време паметта ми се възвърна. Бях взел отровата, за да стана привидно мъртъв, и сега отново си бях жив.

— Но къде се намирахте?

— В зимника за въглища, следователно все още в пределите на затвора и на всичкото отгоре под чаршафа бях напълно гол.

— Смърт и Сатана! — изруга баронът. — Та това си е направо проклета история!

— Погледнах през едно от нищожно малките избени прозорчета и забелязах един ключар, който излезе отсреща от вратата и тръгна в права посока през двора насам.

— Мътните да го вземат!

— Легнах бързо пак на пейката и се увих в чаршафа. Чух как ключарят отвори зимника. Минаха няколко минути, после той отново

заклучи. Очевидно бе искал само да се убеди дали съм налице.

— Следователно са изпитвали подозрение и много-много не са вярвали на смъртта ви.

— Точно така! И както скоро установих, на всеки час имаше проверка.

— По дяволите, били са предпазливи!

— Но въпреки всичко аз извъртях едно номерче на господата. С други думи, скоро ме споходи една спасителна идея, която осъществих, когато се стъмни.

— Разказвайте!

— Имах чувството, че надзирателят, контролиращ зимника, само наднича в него, а не влиза, но за да се задейства моят план, трябваше да се погрижа той да приближи. Когато стана време, аз проснах само чаршафа на пейката. Той пристигна и забеляза, че има промяна в положението. Пристъпи няколко крачки в помещението. Аз се бях скрил зад вратата и веднага го пипнах.

— Той не се ли развика за помощ?

— Беше онемял от страх. Я се оставете някой път да ви сграбчи труп, пък да видим дали няма да излезете от равновесие!

— Това действително е вярно — беше принуден да признае Фалкенщайн.

— Бях го склепил с две ръце за гърлото и така здраво го стисках, че изгуби съзнание. Фенерът му беше паднал на земята и угаснал. Но имаше кибрит в себе си, така че можах отново да го запаля. Заклучих вратата, съблякох му дрехите, сложих го на моето място върху дървената пейка и го завих с чаршафа.

— Всички дяволи!

— После встъпих в новата си служба на ключар и заклучих вратата на зимника отвън. Това засводено въглищно помещение се намираше откъм страната на затворническия двор. Там стената е висока към три метра и половина. Не може да се прескочи. Но имаше порта, а аз имах връзка ключове.

— И накъде се отправихте после?

— Най-напред трябваше да отскоча до вкъщи.

— Ама... да не сте искали веднага да ви хванат?

— Глупости! Толкова бързо бягството ми не можеше да бъде открито. Както предвижда законът, бяха уведомили семейството ми —

имам пет дъщери — за моята внезапна смърт. За този случай моите момичета имаха точните ми инструкции. Те трябваше незабавно да изискат трупа ми. Йете, най-малката, отишла, наистина, веднага до съда да го стори, но ѝ било отказано. Казали ѝ, че трупът ще остане до погребението в затвора.

— Фатално!

— Затова и толкова много се зарадваха домашните ми, когато почуках така неочаквано на вратата. Преоблякох се бързо, взех всички налични пари и ето ме сега тук.

Настъпи пауза.

Най-сетне баронът попита:

— И търсите при мен убежище?

— Не съм и помислил. Може би скоро ще тръгнат по петите ми. Искam по най-бързия начин да се прехвърля през границата.

— За Америка?

— И през ум не ми минава. Оттам веднага могат да ме изпратят обратно. Вече знам къде мога да изчезна. Само ми трябва... повечко пари!

— А-а, такава ли била работата!

— И вие ще ми ги дадете... още днес!

— А ако не мога? Аз самият съм пред свършек!

— В такъв случай ще трябва да си носите последствията. Ще остана тук, докато сте в състояние да ме подпомогнете. Ако ме арестуват във вашия замък, заедно с мен заминавате за затвора. Така че решавайте по-бързо!

— Добре! — Баронът беше взел решение. — Вярвате ми или не, но аз наистина нямам пари вкъщи. Поне не сумата, от която се нуждаете. Въпреки това ще имате достатъчно средства. С други думи, знам едно място недалеч оттук, където Капитана е стъкмил нещо като спестовна касичка.

— С пари?

— Стоки и пари. В една стара, изоставена шахта.

Хорн кимна замислено.

— Слушал съм за това. Спомням си, че Капитана подметна нещо по въпроса.

— Ще опразним заедно гнездото и после ще делим. Защото аз, както казах, също съм закъсал. Има достатъчно и ще стигне за двама

ни.

— Съгласен! Кога ще потеглим?

— След като се стъмни. Но ще имаме нужда от въжена стълба.

— Аз междувременно ще я изготвя. Дайте ми необходимия материал и ми отредете някое помещение, където да мога необезпокоявано да работя. От какво още се нуждаем?

— При всички случаи от фенер. Освен това дъщеря ми ще дойде с нас. Тя е моя довереница.

Хорн подскочи.

— Дума да не става! Ще отидем само двамата! Настоявам за това! Не опитвайте фалшива игра с мен, иначе ще си теглите последиците.

Баронът трябваше да се примири. Той самият имаше неотложна нужда от пари и в лицето на Хорн беше намерил човек, с чиято помощ определено щеше да може да отстрани тежкия камък, затварящ отворието на паричния тайник. Дали щеше да допусне Хорн изобщо да получи нещо от парите, щеше да си дойде от само себе си. Реши за всеки случай да вземе един нож. Човек нали никога не знае...

ГЛАВА 3

ТАЙНИКЪТ

Минаваше полунощ, когато Отшелника потегли. Метна пушката на гръб, взе лампата и се спусна в прохода. Домът щеше да остане под стражата на кучето, което щеше да бди на двора и нямаше да допусне някой да влезе в кулата. Прекоси бързо галерията и се измъкна предпазливо в гората. Беше лунна нощ. Целта на Отшелника беше една далечна, усамотена горска клисура, където наскоро беше открил дивечова пътека.

Беше вече оставил три четвърти от пътя зад себе си и тъкмо се канеше да свърне по един напречен път, когато спря внезапно и внимателно се заслуша. Стори му се, че долови вляво от далечина някакъв глас, който обаче веднага замлъкна. На Отшелника никак не му се искаше да го изненадат. С пушка на гърба веднага щяха да разпознаят в него браконьера. Ето защо се измъкна тихомълком няколко крачки назад и клекна зад гъстите клони на един бор.

Сега чу как нечий крак се спъна в някакъв корен.

— Наистина, идва някой!... Не — коригира се после, — двама са!

Стъпките приближаваха. Точно пред ниския, но клонест бор се кръстосваха двете пътеки. По този начин на кръстовището се образуваше открито местенце, където лунната светлина можеше да прониква. И точно там спряха двама пришълци. Отшелника можеше да вижда лицата им и да чува думите им, макар че не говореха високо.

„Чумата го взела! — стрелна се светкавично през ума на Отшелника. — Барон Фон Фалкенщайн! Какво търси посред нощ в гората?“ Другия мъж, който беше избягалият аптекар, той не познаваше.

— Хмм! — изсумтя сега баронът — Мисля, че съм се объркал.

— Ще бъде много глупаво! Скоро ще просветлее, а ние можем да отидем само през нощта. Така ще изгубим един ден.

— Трябва да разсъдя на спокойствие.

— Мислех, че познавате местността!

— Действително я познавам, но човек винаги може да се заблуди. Дотук не сме вървели погрешно. Направо се стига до горското езерце, край което трябва да минем, ако искаме да отидем до шахтовата къщичка.

— Ама и работата по тая проклета въжена стълба продължи толкова дълго! Отдавна можехме да сме прибрали парите от шахтата!

— Е, все още имаме време до настъпване на деня. Сега си спомних. На верния път сме. И така, продължаваме оттук, все направо!

Продължиха в същата посока.

Когато крачките им бяха заглъхнали, Отшелника се изправи.

„Искат да отидат до шахтовата къщичка — помисли си той. — Какво ще търсят там? Непознатият мъж спомена за пари. Някакво съкровище? Трябва точно да го знам! Трябва да отида дотам. Ще стигна преди тях.“ Имаше право с тази констатация, защото въпреки всичко баронът се бе заблудил. Той и придружителят му действително трябваше да минат край горското езерце, само че продължиха по грешен път. Щяха да навлязат твърде далеч надясно в гората, преди да го установят. Тогава той щеше да е вече при шахтата. Пое ускорено в новата посока.

Най-сетне достигна една голяма поляна, от която се издигаше много висока халда. Най-горе, над отвора на шахтата, от която преди много време бяха добивали и сребро, имаше стара, прогнила барака. Шахтата не беше напълно засипана, тъй като къщичката си бе останала над нея и следователно не можеше да се случи някакво нещастие. Халдата пристъпваше от един хълм. Отпред и отдясно се спускаше полегато, но отляво пропадеше много стръмно, така че оттам бе опасно да я катери човек. Не беше гола. С течение на времето тук бе намерил място какъв ли не храсталак, а и горе на върха шубракът приближаваше досами къщичката.

Отшелника се отправи към предната страна на халдата.

— Оттук човек може най-лесно да стигне горе — промърмори си той.

Но трудности си имаше. Трябваше да се катери по мъртъв разхвърлян камънак, да се провира през тръни и шубраци, но в крайна сметка се добра благополучно и сравнително бързо до върха.

Веднага се запъти към къщичката. Бравата отдавна беше заръждавяла и станала негодна. Вратата беше само притворена. Той я отвори и се заслуша навътре. Не се чуваше нищо. Още нямаше никой.

„Къде да се притая! — започна да разсъждава Отшелника. — В храсталака зад къщичката! Двамата носят въжена стълба. Искат да се спуснат в дупката и да извадят нещо. Какво ли може да е то?“ Мина зад дъсчената барака. Там имаше достатъчно храсти да се скрие.

„Ще се наместя удобно, та по-късно да не причинявам шум.“ Мина доста време в напрегнато очакване. Най-после Отшелника чу търкаляне на камъни — шум, който приближаваше. Луната ярко осветяваше откритите от храсталак места на площадката. Отшелника сега видя съвсем ясно от края да се появяват двамата очаквани и да спират там, за да си поемат дъх.

— Дяволско катерене! — изруга аптекарят. — Не съм свикнал на такива разходки.

— И аз не съм! — изръмжа баронът.

— Мислех, че доста често сте се изкачвали тук!

— Не толкова често, а само няколко пъти.

— Веднага ли ще се заловим за работа?

— Да. Но нека преди това се огледаме дали не се навъртат насам таласъми.

— Ба! Кой ще ти дойде тук? Никой!

— Човек никога не може да бъде достатъчно предпазлив. По тези места има контрабандисти и крадци на дърва, колкото щеш. Дори през нощта се скита надзорнически персонал из гората. Не е чак толкова невъзможно на някой такъв тип да му пръкне идеята да се изкатери тук.

— Благодаря много!

— Така че нека обиколим къщичката.

— Ще запалим ли фенера?

— Глупости! На такава височина той ще се види отдалеч. Това е опасно! Можем да светнем едва когато се намерим в бараката.

Тръгнаха около шахтовата къщичка и минаха толкова близо до Отшелника, че можеше да им докосне нозете. Когато завършиха обиколката, спряха и баронът каза:

— Няма никой. За един час можем да свършим.

— Кой ще се спусне? Вие? — попита Хорн.

— И двамата.

— Мислех, че единият трябва да държи въжената стълба!

— Като че ли имате умение и сила да ме удържите! Ще я вържем за гредата. Трябва да слезем и двамата. Само единият няма да може да отмести камъка.

— Кой камък?

— Нещата стоят така. Шахтата сега е дълбока само четирийсет стъпки. Дотам е засипана. По нареждане на Капитана ковачът Волф и синът му са се спуснали и са изкопали долу един малък страничен проход, приблизително десет стъпки дълъг. Входът е затворен с тежък камък. Теглото му е такова, че само двама мъже могат да го отстранят. Така че ще трябва и вие да слезете с мен.

Влязоха в къщичката. Чу се гласът на барона, който каза предупредително:

— Бъдете предпазлив! Гърлото на шахтата зее отворено. Ако се сгромолите долу, свършено е с вас. Затворете вратата, за да не забележи някой светлината.

„Трябва да видя какво правят — каза си наум Отшелника. — Дъските на старата барака са прогнили. Има предостатъчно дупки и пролуки, през които да мога да виждам.“ Когато пропълзя тихо напред, чу драскането на кибритена клечка и между раздалечените дъски на дървената стена се процеди светлината на запаления фенер. Същевременно чу аптекаря да казва:

— Ето го шахтовият отвор. Бр-р! Като входа за Долния свят. Де да можеше вече да бяхме излезли!

— Да не би да се страхувате?

— Откровено казано, да.

— На мен също ми е зловещо. Но въпреки това трябва да се спуснем. Дайте сега въжената стълба!

Аптекарят носеше стълбата. Даде му я.

— Ето гредата — обясни баронът, — за която ще я вържем.

Съгледвачът видя, че Фалкенщайн върза стълбата с голяма грижливост и я опъна с всичка сила, за да изпита здравината ѝ. После започна да я плъзга бавно в шахтовия отвор.

— Сега надолу — каза след време баронът. — Аз съм пръв.

— А аз ще изчакам да слезете и тогава ще ви последвам.

— Така няма да можете нищо да виждате, тъй като фенерът ще бъде с мен. Ще трябва да се спускаме заедно!

— Всички дяволи! Ако стълбата се скъса!

— Няма да се скъса.

— Но все пак е възможно! Ужасна мисъл! Ще се набутае долу заедно със стълбата и няма да можем да се измъкнем. Ще чезнем окаяно от глад и жажда, бавно, но сигурно.

— Не хленчете!

— Проклетата история! Е, хайде спускайте се. Идвам веднага след вас. Черен гологан не се губи!

Изчезнаха в дупката — първо баронът и после аптекарят.

Вън Отшелника се промъкна тихо до вратата и влезе. В къщичката беше напълно тъмно. Той се приведе, защото трябваше пипнешком да стигне до дупката, за да не се сгромоляса в нея. Достигна я и я опипа. Сега залегна и погледна вътре. Фенерът бе оставен на дъното. Светлината му естествено не достигаше до горе. Двамата се бяха заели с отстраняването на споменатия камък. Той поддаде под обединените им усилия и сега се разкри отвор с ширината на човешко тяло. Баронът освети в него.

— Има ли нещо вътре? — попита аптекарят. Гласът му достигаше приглушено до горе.

— Да — отговори баронът.

— Да се надяваме, също и пари. Кой ще пропълзи?

— Аз.

Баронът приклекна, вмъкна двете ръце с фенера в дупката и бавно запровира след тях глава, тяло и крака. Долу сега стана тъмно, така че наблюдателят вече нищо не можеше да види.

Но само след около пет минути отново просветля. Баронът изпълзя обратно с краката напред. Когато излезе напълно, се изкашля шумно и каза:

— Едва не се задуших от въздуха вътре. Главата ми тежи като олово.

— Взехте ли парите?

— Да. Трябваше да ги търся цяла вечност.

— Колко са?

— Вътре, естествено, не съм ги броил.

— Значи сега.

— Защо? Това веднага ли трябва да стане?

— Искане ми се да знам къде съм.

— Да не би да ми нямате доверие? Може би си мислите, че се каня да ви измамя?

— Вие казахте, че ще делим. Какво сега, ако не сте взели всичко, ако в дупката е останала част от парите?

— Взех всичко. Горее можем да ги разделим по-добре отколкото тук. Сега да затворим пак дупката.

— Не е необходимо.

— Охо! Защо? Вътре има още разни ценни неща, които не бих пожелал да отидат в ръцете на друг. На някого може да хрумне авантюристичната идея да се спусне долу. Тогава ще намери всичко, а аз не го считам за целесъобразно. Хайде, помогнете! Непременно трябва да затворим входа!

Те избутаха с доста напрежение камъка отново в отворието. След това баронът каза:

— Аз ще се изкачвам пръв, а вие ще ме следвате!

Това никак не се понрави на отровителя.

— Тъй ли? — изръмжа той. — И естествено ще вземете и фенера. Сърдечно благодаря, драги ми хер! Достатъчно умен съм да прозря намерението ви! И извадете ръката от джоба! Знаем, че имате нож в него. Но и аз имам един. Вижте, вече го държи в ръката. Острието ще проникне между ребрата ви, преди още да сте съумели да употребите своя нож.

— Вие сте пощурели!

— Извадете си ръката, казах!

Аптекарят го извика толкова високо и с такъв заплашителен тон, че баронът, който притежаваше повече коварство отколкото смелост, се подчини. Сега попита удивено:

— Ама какво ви става наистина?

— Какво ми става? Изпитвам подозрение!

— Струва ми се, че фантазирате! Да се качваме! Горее ще ми обясните каква е причината за вашето внезапно подозрение.

Посегна към въжената стълба, ала аптекарят го дръпна бързо за ръката и каза:

— Стой! Аз ще се изкачвам пръв!

— Но защо, по дяволите?

— Вие имахте нужда от мен, понеже сам не можехте да отместите камъка. Но сега имате парите. За да не се налага да делите с мен, искате да се качвате пръв.

— Но аз искам да дяля!

— Защо тогава не тук?

— Защото горе имаме по-добри условия.

— Не, а защото горе изобщо няма да е необходимо да делите.

— Не мога да ви избягам!

— Не можете? Сега ще тръгнете, ако съм толкова глупав, да се изкачвате напред. Стигате горе, прерязвате в миг въжената стълба, аз се стоварвам долу и бавно и окаяно загивам. Вие обаче си тръгвате с парите и се подхилвате.

— Ама че абсурдна идея!

— Една много правилна идея! Само внимавайте!

— Гръм и мълния! — извика баронът. — Какво ви скимна?!

Аптекарят беше бръкнал светкавично в джоба му и също така бързо извади ръка. Сега държеше ножа на барона и каза ухилено:

— Взех ви ножа. Сега имам два, а вие сте обезоръжен. Така ще избегна една битка, от която щях да изляза победител, наистина, но можеше все пак да ми коства някоя рана. Сега нека си поговорим разумно. Изисквам две неща и вие ще ги изпълните, защото иначе ще ви намушкам!

— Вие сте сатана!

— А вие — негов брат. Никой не струва повече от другия. И така, най-напред изисквам да се изкачвам пръв.

Едва след известна пауза баронът отговори.

— Е, щом наистина си мислите подобни дивотии за мен, качвайте се пръв, в трите имена на Дявола!

— И другото: да делим още тук, долу.

— Ще се пазя от това!

— Виждате значи колко добре съм ви прозрял!

— За дележа винаги има време.

— Само че той трябва да стане тук, аз го желая! Разбрано?

— И ако не се съглася?

— Тогава ще ви ръгна двете остриета в тялото и ще прибера всичко. Можете да бъдете сигурен в това.

— Няма да посмеете!

— О, напротив!

— Помислете, че съм по-силен от вас!

— Може и да притежавате мъничко физическа сила повече от мен, но сте страхлив. Аз имам повече кураж и за разлика от вас имам оръжия. Глупаво е впрочем да спорим. Моето време е скъпоценно. Преди да се сипне денят, трябва да бъда далеч оттук. Така че да процедираме късо. Какво избирате: веднага да делим парите или два удара с нож?

— Нито едно от двете!

— В такъв случай сам си произнесохте присъдата. Броя до три. Ако и след това още не сте решили, вие сте изгубен човек. И тъй: едно... две... тр...!

— Стой! — извика баронът уплашено, защото видя, че аптекарят говори сериозно.

— Е, какво?

— Ще делим! Но нека вашата половина се превърне за вас във вечно проклятие!

— Я стига! Аз ще съумея да я употребя много добре. Тогава тя ще се превърне в благословия. Вадете парите!

Баронът извади една пълна торбичка от джоба на панталоните и каза:

— Да броим тогава!

— Това ли е всичко?

— Да, естествено!

— Отворете! Аха, сребърни гулдени! Отброявайте! Всеки път по пет гулдена. Нямаме място.

Всеки получи по дващест и пет гулдена.

— И наистина ли това е цялото съкровище, което намерихте вътре? — запита аптекарят.

— Цялото.

— Не ме баламосвайте!

— Заклевам се!

— Само не ме смятайте за толкова глупав да повярвам на клетвата ви! Покажете си джобовете!

— Всички дяволи! Държете се като пладнешки разбойник!

— Какъвто сте и вие, но къде-къде по-голям!

— Няма да го допусна! — заплаши Фалкенщайн.

— А аз ви казах, че ще ви наръгам, ако не правите това, което искам.

— Не отивайте твърде далеч! Дайте си ми ножа!

— Ще си го получите, но в тялото! Сега ще ви претърся. Ако се опънете, много-много няма да се церемоня с вас.

Посегна към вътрешния джоб на барона.

— Охо! — извика онзи. — Тая няма да я бъде!

— Добре! Много ти здраве тогава, стари грешнико!

Сграбчи го с лявата ръка за тила и замахна с дясната за удар. Баронът разпери уплашено ръце и извика:

— Стойте! Разрешавам ви!

— За ваш късмет! Миг по-късно щяхте да бъдете труп!

Сега претърси, без да срещне съпротива, джобовете на барона и извади втора, по-голяма торбичка и един портфейл.

— Чумата го взела! Злато! — изруга, когато отвори торбичката.

— Бяхте си избрали по-добрата част, ала за съжаление той отново ви бе отнет. А какво има в портфейла?

Баронът отбеляза сплашен:

— Беше сложен в една ламаринена кутия, за да не плесеняса.

— Чудесно! А-а! Банкноти! В торбичката и портфейла сигурно има общо към шест хиляди гулдена, а?

— Повече.

— Аха, вие вече сте ги преброили там в дупката. Прекрасно! Сега, драги ми бароне, ще ви покажа колко съм снизходителен и тактичен. Преди малко вие така настоявахте да се качвате пръв, а аз не се съгласявах. Сега с удоволствие ще ви го позволя. Хайде поемайте!

— Защо? Струва ми се, щяхме да делим.

— По-късно! Имаме още време! Така казахте одеде и сега съзнавам, че бяхте прав.

— Но се надявам, че не таите лоши намерения?

— О, не! Само си мисля доброто.

— Доброто си мислите?

— Да. Нали не ми се сърдите?

— Изисквам да делим сега!

— А аз изисквам да тръгвате моментално нагоре, иначе ще ви подпомогна с ножа!

— По-добре да не бях се захващал с вас!

Подслушващият Отшелник беше разбрал всяка дума.

Сега незабавно се изтегли зад вратата и я притвори.

Остави един процеп, през който можеше да поглежда. В този миг баронът се измъкна от гърлото на шахтата. Остана непосредствено до ръба, докато аптекарят излезе. После каза:

— Сега трябва да отвържем въжената стълба.

— Защо? — ухили се Хорн.

— Вече не ни е необходима.

— На мен — не, но на вас!

— Защо?

— За да можете да слезете пак долу и да си приберете останалите предмети. Защото хич не си мислете, че ще получите нещо обратно от банкнотите или златото!

— Какво? Как? Въпреки всичко ще делим!

— Ние вече делихме!

— Не!

— Да. Парите са мои, а всичко, което се намира още там долу, принадлежи на вас. Ето как подялбата е извършена.

— Човече! По този начин ли искате да ме измамите?

— Аз само се отплащам със същата монета. Вие искахте да ме лишите от моя дял и на всичкото отгоре да ме оставите да чезна от глад и жажда. Сега аз ви отнемам вашата половина, ама пък ви оставям живота. Следователно постъпвам много милостиво с вас.

— И сериозно си мислите, че ще го допусна?

— Съвсем сериозно!

— Е, само че тук се заблуждавате! Аз си искам полагаемата част и няма да си отдъхна, докато не я получа.

— Вие много скоро ще си отдъхнете, защото моят нож ще ви достави почивка, която ще бъде по-дълга, отколкото може да ви е приятно.

— Подлец! Мошеник!

— Ние свършихме един с друг, повече нямаме съвместна работа, никаква. Само още едно искам да ви кажа. Сега си тръгвам и ви забранявам да ме следвате. Ако въпреки всичко хукнете подире ми, ще пусна в употреба двата си ножа. Отбележете си това!

Обърна се да си върви, но в същия миг баронът го улови за ръката.

— Стой! — извика. — Не тръгвайте! Нито крачка повече!

Тогава аптекарят се обърна отново, вдигна ръка за удар и заплаши:

— Пусни ме, иначе...

Баронът наистина го пусна и нададе вик на ужас. Погледът му беше паднал на вратата, където сега се появи Отшелника. Но аптекарят, който бе с гръб към нея, помисли, че той самият му е вдъхнал този страх. Изсмя се подигравателно:

— Пъзлива баба! Едва си я заплашил и в следващия миг вече се тресе от страх. Хер Фалкенщайн, теб дълго още няма да те прибере Дявола. Твърде жалък си за него. Мен той може по-добре да използва.

— Ето защо ще те подбере още сега! — прозвуча зад него.

Той се извъртя стреснато, изгърва ножа и отстъпи толкова назад, че едва не се изсипа в шахтата. Отшелника беше влязъл. В едната ръка държеше пушката, а в другата — фенера, който беше запалил вън, без някой от двамата в шахтовата къщичка да го е забелязал.

— Пресвети Боже! — избълва аптекарят.

— Не викай Небето, след като си казал, че си притрябвал на Дявола, негоднико! — прогърмя Винтер към него.

— Кой сте вие? Какво искате? — попита въпреки всичко Хорн.

Отшелника остави светкавично фенера на земята и взе пушката за стрелба.

— Дявола съм и се каня да те прибера! — извика същевременно.

— Стой, нито крачка повече! Пусни ножа, инак ще получиш куршум!

И обръщайки се към барона, каза:

— Милостиви хер, чух част от разговора ви с тоя хубостник. Следователно знам, че искаше да ви ограби и намушка. Той е наш пленник. Вземете му парите!

Това беше за барона един неочаквано щастлив обрат на нещата. Той стоеше до Хорн и бе вперил невярващо очи в Отшелника. Онзи му смигна. Тогава той преодоля объркването си и застана пред аптекаря.

— Да, ти си наш пленник!

С тези думи поиска да бръкне в джоба на Хорн.

Последният не беше мръднал от мястото си. Баронът сега стоеше така, че Отшелника не можеше да се прицели добре в Хорн. Двата фенера пръскаха по-голяма светлина отколкото единият преди малко и аптекарят видя, че две изцяло прогнили дъски се държат съвсем

халтаво на местата си. Проблесна му една спасителна мисъл. Само навън в нощта! Озовеше ли се веднъж вън, със сигурност вече нямаше да го открият.

Баронът тъкмо се канеше да му бръкне в джоба, когато той извика:

— Аз — ваш пленник? Още не!

Избута барона настрани, направи един скок напред и блъсна така силно дървената стена, че гнилите дъски излетяха навън. Възникна достатъчно голям отвор за него. В миг се промуши и изчезна.

Баронът понечи да се спусне след него.

— Зарежете го — каза Отшелника. — В тая тъмнина не можете да го спипате.

— Аз си искам парите, трябва да си ги върна! — изохка баронът.

Докато подслушваше двамата, Отшелника си бе мислил и за своята изгода. Сега реши да използва ситуацията за своите цели. От послушването бе разбрал, че баронът се е забъркал в криминални машинации. Но това не му направи особено впечатление. Много по-важна за него бе констатацията, че владетелят на замъка е затънал в безпаричие. Тук отбягваният самотник можеше да се намеси и да си извоюва изгодна позиция, като предразположи барона. Необходимо беше само да му предложи пари. Та нали за разлика от барона имаше достатъчно. Това щеше да го приближи до целта — дъщеря му Теодолинде. Отшелника знаеше, че с пари може да се купи почти всичко, може би и любовта на тази жена!

Ето защо каза:

— Успокойте се, милостиви хер! Аз ви спасих от оня герой на ножовете, мога да ви бъда в помощ и по-нататък.

— Вие... нали не сте браконьер?

Едва сега, изглежда, баронът забеляза, че неговият спасител е въоръжен с пушка.

— Забравете тази некрасива дума, както аз вече забравих странните приказки, които чух преди малко, когато се разправяхте в шахтата.

Баронът отправи пронизващ поглед към Отшелника. Очевидно онзи смяташе, че го държи в ръцете. От друга страна, даде да се разбере, че иска и по-нататък да му помогне. Това възбуди любопитството на владетеля на замъка.

— Е, добре! Какво да разбирам под вашето предложение?

— Чух, че става дума за шест хиляди гулдена. Вие сега ги изгубихте.

— И по-нататък?

— Аз мога да ви заема тази сума.

— Изненадвате ме. Нима можете да се лишите от толкова много пари?

— Защо не? Аз съм богат, много богат.

— Какво искате в замяна?

— Нищо. Давам ви парите и вие само ми давате съответната разписка.

— И за колко време ще ми ги предоставите на разположение?

— Докато сте в състояние да ми върнете сумата.

— Това би било върхът на всичко! Кога мога да имам парите?

— Ако имате добрината да ме придружите до вкъщи — веднага!

Сговорчиво тръгнаха към жилището на Отшелника. Изцяло от само себе си се разбира, че Винтер не се възползва от подземния проход. Той не възнамеряваше да издава тази тайна дори пред барона. Достигнаха старата кула преди зазоряване. Отшелника наброи на владетеля на замъка шест хиляди гулдена на масата, а онзи му даде разписка.

ГЛАВА 4

ЕДИН ТИМПАНИСТ НА ИМЕ ХАУК

В „Тиволи“, широко известния ресторант в столицата, два пъти седмично имаше бална вечер. Тези забави биваха посещавани само от синовете и дъщерите на буржоазни фамилии. От време на време събъркваше пътя си насам и някоя почтена прислужница.

Капелата тъкмо беше привършила един валс и си позволи една добре заслужена пауза. Танцьорите се върнаха със своите дами по масите, а музикантите станаха, за да поразтъпчат нозе и вземат нещо освежително.

Тимпанистът и третият виолонист си взеха по бира и застанаха до плота на една маса за правостоящи, за да обсъдят последните събития на деня, които днес навсякъде в столицата представляваха главната тема. Отново ставаше въпрос за разобличения Капитан и бившата му банда.

Но най-напред двамата удариха по една порядъчна глътка.

— Ох, как благотворно действа! — каза тимпанистът, като примлясна с наслада език и остави чашата.

Беше пълен млад мъж в началото на двайсетте с огненочервена коса и по момичешки снежнобяло лице. Добродушните, весели черти издаваха шегобиеца. Той изтри пияната от устата си и каза:

— И така, Капитана едва не гушнал чимшира, а? Днес за съжаление още не съм имал възможност да чета вестници, тъй като трябваше да уреждам доста писмена работа.

— Е, нали знаеш, Хаук, че ковачът Волф беше довереникът на Капитана в Хелфенщайн. Предвождал там контрабандистите.

— Да, знам. Но винаги го отричаше.

— Е, сега си признал.

— Поврага! И как така из един път е склонил?

— Обхванало го разкаяние. Но идва и още по-добро. Той изповядал и други неща.

— Какви? Всички дяволи, хайде не ме разпъвай на кръст!

— Само спокойствие, Хаук, едно след друго! Признал, че той запалил преди двайсет години замъка Хелфенщайн. Сигурно си чел за този пожар, или...?

— Изцяло от само себе си се разбира, защото нали името на замъка е това на проклетия Капитан — Хелфенщайн. Историята беше извадена на бял свят от вестника във връзка с неговото арестуване. Та значи тоя ковач Волф е не само бивш контрабандист, но и подпалвач?

— И не само това! В пламъците тогава загинал единственият пряк наследник на Хелфенщайн — тригодишният Роберт. Та разкаянието така силно терзаело Волф, че накрая излял сърцето си. Но и омразата му към Капитана била не по-малко силна. В показанията си пред съдия-следователя казал, че Капитана го държал в ръцете си, понеже при един от контрабандните набези едва не пречукал един граничар.

— Гръм да го тресне! — изплъзна се от Хаук.

— Да, да — продължи цигуларят разказа си. — Оттогава барон Фон Хелфенщайн принуждавал ковача да върши какви ли не скверни деяния. Ето защо в края на своите показания Волф помолил съдия-следователя да му направи очна ставка с човека, съсипал неговия живот, т.е. барона, за да може най-сетне да запрати в лицето му своето презрение.

— И? — попита напрегнато тимпанистът.

— Е, молбата му била удовлетворена, понеже се надявали по този начин да изтръгнат някакво признание от Капитана. Но той си останал непреклонен. Тогава Волф го сграбчил за мишниците — заради едно нараняване не бил окован — и скочил заедно с него от прозореца, от третия етаж! Ковачът починал на място, а баронът, едва е за вярване, преживял падането с тежки увреждания. Синът на ковача, който също бил арестуван, навярно ще бъде освободен. Неговият баща бил поел цялата вина върху себе си. И така, драги ми Хаук и тимпанист, сега те осведомих за всичко, каквото пише днешният вестник.

— Благодаря, любезни мой. Бирата ти ще мине за моя сметка. А, я виж кой идва!

Един добре облечен мъж с висок ръст, пропорционирано телосложение и симпатично, интелигентно лице бе влязъл в залата и сега се запъти към масата на двамата.

— Хер доктор Холм! — викна тимпанистът. — Много мило, че ни навестявате.

Тримата господа се поздравиха.

— Как сте, как е ръката ви? — поиска да знае Хаук.

— От ден на ден все по-добре. Надявам се, скоро отново ще мога да свиря на виолина.

Макс Холм, доктор по философия, беше изключително интересен мъж. Като виртуоз на виолина той беше спечелил с концерти в Америка много пари, но изгуби всичко при фалита на своята банка. Освен това в Щатите се беше влюбил в една известна, необичайно атрактивна и талантлива балерина. Името ѝ беше Елън Стартън. Заради нея беше отишъл на дуел, при което лявата му ръка бе ранена, така че се бе наложило да се откаже от свиренето на виолина.

Върна се беден в родината и припечелваше като репортер в „Резиденцблат“. Заплащането беше недостатъчно. За да изкара някое допълнително парче хляб, започна да държи виолината в дясната ръка. Упражняваше се дотогава, докато вече бе възможно отново да се появи официално. Действително неговият талант сега достигаше само да свири като втори цигулар в „Тиволи“ за танци. Оттам познаваше тимпаниста Хаук и всички останали членове на капелата при ресторанта. Но неуморно бе продължил да се упражнява, с цел отново да стане виртуоз.

Най-сетне щастieto отново му се усмихна. Стана сътрудник на „Регирунгсблат“, най-значителния журнал на столицата, и сега печелеше добре. Елън Стартън го беше последвала след известно време, стигна се до обяснение помежду им и те взаимно признаха любовта си. Чрез посредничеството на княз Ван Зоом той се запозна с един лекар, който оперира лявата му ръка, така че сега хранеше основателна надежда след окончателното възстановяване от интервенцията да възвърне пълните възможности на ръката си и отново да стане онзи виртуоз на виолината, какъвто беше преди време.

Тази операция имаше предвид Хаук, когато попита Холм как е ръката му.

— После пак ли ще свирите с нас в „Тиволи“? — попита третият виолинист.

Холм се усмихна, а Хаук отговори вместо него:

— Няма да му се наложи. Докторът е сътрудник на „Регирунгсблат“. Апропо, какво ново из журналистическите кръгове?

— Е, пак постъпи едно сензационно сведение относно бандата на Капитана. След броени часове ще бъде публикувано с излизането на сутрешните издания.

— Разкажете!

— Аптекарят Хорн е отново заловен.

— Какво, старият отровител, дето офейка като труп от панделата?

— Точно той! Заловили го на границата при подозрителни обстоятелства: спял в купа сено. Тъй като не можал да се легитимира, задържали го и телеграфирали до столицата. По съвет на княз Ван Зоом съдия-следователят изпратил своите помощници, тайните полицаи Фридрих и Антон. Те идентифицирали подозрителния като аптекаря Хорн и го докарали обратно в столицата. Сега е отново върнат в затвора. Имал значително количество пари в себе си.

— Знае ли се откъде ги е взел?

— Кълнял се в мило и драго, че това били негови спестявания, които заделил настрана за тежки времена.

— Тоя тип е лисица. От него всичко може да се очаква, дори това.

— Така е.

Танцовата пауза свърши и музикантите се върнаха отново по местата си. Хаук, който от известно време се чувстваше по-тясно свързан с Холм, все още нямаше желание да прекрати разговора с него. Ето защо помоли третия виолинист:

— Виолини сега има достатъчно в капелата. Какво ще кажеш, ако застанеш за малко зад тимпаните? Така аз ще мога още мъничко да си побъбря с доктора. Ще те черпя с още една бира. Освен това биенето на тимпаните страшно ще разшири образованието ти.

Третият виолинист се съгласи ухилено и седна на мястото на Хаук в оркестъра. Музикантите започнаха с полка и дансингът отново се изпълни с двойки. Един келнер донесе на Хаук и Холм бира и двамата продължиха да разговарят за събитията на деня.

Преживелицата, която така приятелски бе сближила Хаук и Холм, беше един съвместно изпълнен номер, при който бе съдействал и княз Ван Зоом. Когато Елън Стартън замина след доктора за Стария

континент и пристигна в града, кандидатства за място в „Столичен театър“. Така встъпи в конкуренция с танцьорката Леда. Двете трябваше една след друга да изиграят един спектакъл, за да може публиката да реши коя от тях е по-добрата. Леда подкупи шефа на клакьорите при „Столичен театър“ с пари и обещанието за един любовен час, ако постави на нейно разположение срещу Елън Стартън своите хора. Когато Ван Зоом и Холм научиха за това, режисираха една комедия, така че шефът на клакьорите прекара скъпо струващата супе (вечеря) не с Леда, а с преоблечения тимпанист, и стана за посмешище.

— Вие имахте късмет — каза Хаук сега. — Намерихте си един път жена. Нашето братя трябва ден и нощ да се скита все сам по тоя красив свят.

Холм се засмя.

— Вие също ще си намерите дамата на своето сърце. А пък и едва ли ще сте толкова самотен дотогава. Та вие сте още толкова млад и си имате семейство.

— Нямам.

— Какво? Нямате баща, майка?

— Не. Вече не са живи. А братя и сестри никога не съм имал.

— Съжалявам. — Холм стана сериозен. — Не знаех. В никой случай не съм искал да ви причиня болка.

— Нищо не сте ми причинили. Човек трябва да гледа фактите в очите. Освен това ви считам за приятел.

— Но сигурно имате други роднини?

— Също не.

— Никакви?

— Всички са мъртви! Всички измряха!

— Това действително е печално.

— Единственият роднина, който може би още е жив, е в Сибир.

— Какво прави там?

— Търговец на кожи е. Само за да ни ядоса, беше писал по-рано за богатството си. Тоя тип трябва да има много пари!

— В каква степен сте сроден с него?

— Той ми е чичо. Брат на баща ми.

— И в Сибир?

— Да. Това си има своите причини. Тоя тип е негодяй. Той и баща ми, двамата братя, се влюбили до ушите в едно и също момиче.

Не е ли това дивотия? Добре че нямам брат, който да се заплесне някой път в същото момиче като мен.

Около устата на Хаук затрептя своеобразен, дяволит израз.

— Ама аз бих му дал да се разбере! Якичък съм си и като едното нищо ще се разправя не с един, а с двама братя!

— За Бога — ухили се Холм. — Я оставете на мира неродените си братя!

— Да, и бездруго не мога нищо да им направя, след като не съществуват. И така, двамата искали една и съща. Разбира се, можел да я спечели само единият, и това бил баща ми. Аз съм синът от този съюз. Но другият страшно се озлобил. Търсел начин да си отмъсти и чакал подходяща възможност. Двамата братя бяха кожухари. Бяха закупили голям запас от кожухарски изделия и бяха превърнали цялото си състояние в свободен капитал, за да ги платят. Чичо взе парите, за да ги предаде. Замина и повече не се върна. После се установи, че е духнал не само с тази сума, но е препродал и закупените кожухарски изделия. Запрашил през руската граница. Татко буквално се претрепа от работа и гладува до смърт, за да възстанови честта си. Не му се удаде. Почина преждевременно, от изтощение. От време на време идваше по някое писмо от Русия, напоследък от Сибир. В тях пишеше, че чичо е станал баснословно богат, но никога не биваше посочван адресът му. Искаше само да ни ядосва.

— Една не особено красива история — отбеляза Холм. — Нямах си и представа, че живеете толкова самотно. И толкова повече ме учудва, че сте винаги така разположен. Благодаря, че ми се доверихте.

— И на мен ми действа благотворно веднъж да поговоря от душа. Но мисля, че вече трябва да се отправям към оркестъра и да се включа в свиренето.

Допиха си бирата и се сбогуваха с крепко ръкостискане. Хаук се върна при своите тимпани, а Холм напусна „Тиволи“.

ГЛАВА 5

ЖЕРАВА СИ ТЪРСИ ЖЕНА

Пролетта си беше отишла и направила място на лятото. Цветовите снежинки отдавна бяха опаднали от дърветата и плодовете вече започваха да се окръглят и червенеят по клоните.

В столицата, разбира се, не можеха да се видят много от тях. Сега там зрееха други плодове, очаквани от населението на цялата страна — масовият процес срещу барон Фон Хелфенщайн.

Беше предиобед. Един елегантно облечен млад човек почука на вратата, на която можеше да се прочете името „оберлейтенант Фон Хагенау“. Мина доста време, преди отвътре да прозвучи едно гърлено: — Влез!

Когато младият мъж влезе, видя една дълга, суха като хурка фигура да седи на софата с изпънати върху масата крака. Това беше оберлейтенант Валтер фон Хагенау, чиято външност му беше донесла прозвището Жерава, на което той обаче никак не се сърдеше. Съзнаваше грозотата си и я понасяше с невъзмутимост. Негова изключителна слабост бяха шегите, които обичаше да пуска, макар всички те да не струваха нищо. Бяха безобидни, така че никой не се чувстваше засегнат. Знаеха, че е винаги готов да помогне. Минаваше за много богат и кесията му винаги беше отворена за по-бедните приятели, затова беше обичан от всички.

— Едмунд фон Рандау! — извика сега зарадван, като смъкна безконечно дългите си крака от масата, и скочи. — Това се казва изненада! Искане ми се да ти кажа сърдечно добре дошъл, но не би следвало да го правя.

— Защо?

По приятното интелигентно лице на Рандау плъзна усмивка, когато видя сега пред себе си Жерава в цялата му мършава дължина. Преди време беше служил като лейтенант заедно с него в един и същи полк в гарнизонния град Роленбург. Командир им беше чичото на Хагенау.

— Защото стана дезертьор.

— Аз избягах неохотно, драги приятелю, и ще ти призная, че това стана едва след немалка вътрешна борба.

— Знам, знам, старо! Искал си да се ожениш!

— О, не! Брат ми отиде в марината и трябваше да напусна служба, за да се заема с управлението на нашите имения.

— И редом с това отведе вкъщи най-интересната жена, която може да има! Човече, какъв щастливец си само. Ей къде са пурите, а вън имам една бутилка вино от най-хубаво качество. Веднага ще я донеса. Извини ме!

Отиде в съседната стая и не забеляза, че между куртката и жилетката му изпадна нещо, което припряно беше скрил там преди малко, когато се почука. Беше една снимка. Рандау се наведе да я вземе. Когато погледът му се спря на нея, лицето му прие израз на безкрайно удивление. Това беше портретът на Хилда Холм, сестрата на доктор Макс Холм. Той познаваше и двамата.

„Я гледай — помисли си. — Той поиска да скрие снимката от мен. Тя трябва да е от особено значение за него. Ще видим!“

Рандау извади портфейла си, сложи fotografia ватре и едва го беше прибрал, Хагенау влезе. Носеше една бутилка вино и две чаши.

— Така, ето я. Някак си предчувствах, че през тези дни ще се случи нещо по-специално. За този случай бях запазил бутилката. Сега ще я изпразим.

— Моето посещение толкова ли е специално?

— Да. — Хагенау, отвори бутилката и наля. — Е, наздраве! Да е жива и здрава Мелита — заради теб! И Дявола да я отнесе — заради мен!

Чукнаха се и пиха и за миг Рандау се пренесе мислено в Роленбург Върна се в онзи ден, когато се запозна с „най-интересната жена, която можеше да има“ — баронеса Валеска фон Шарфенберг-Петерман, неговата настояща годеница. Тогава Хагенау беше уговорил него и други приятели за посещението на една къща със съмнителна репутация. Увеселителното заведение принадлежеше на споменатата Мелита, а Валеска, която по онова време носеше само буржоазното име Петерман, беше попаднала чрез нечисти машинации в ръцете на Мелита. Държаха я принудително в къщата, но тя упорито отказваше по някакъв начин на някого да се хареса. Нейната красота беше

причината Хагенау да покани приятелите за въпросното посещение. Господата, вече подпийнали, станаха натрапчиви и Рандау взе под своя закрила Валеска. Двамата се влюбиха. Валеска беше освободена от ръцете на Мелита от своя баща, бившия управител на имение, Карл Петерман. И накрая, за да бъде поправена тежката несправедливост, извършена в миналото спрямо нея и нейния баща, тя беше осиновена от барон фон Шарфенберг и така се издигна в благородническото съсловие.

— Толкова ли си бесен на Мелита? — попита Рандау, оставяйки чашата си.

— Естествено! Ти наистина й дължиш много. Човече, ти си щастливец!

— О, моля!

— Да, определено, определено! Моето предложение да посетим Мелита, беше фамозно. Беше моя собствена приумица.

— Безкрайно съм ти благодарен за това!

— Така мисля. На мен обаче не ми донесе нищо друго, освен нещастия. Аз исках да ви покажа най-голямата красавица, която някога бях виждал. Кой обаче можеше да подозира, че това момиче по-късно ще стане баронеса Фон Шарфенберг, а после дори твоя жена! Кога ще бъде сватбата!

— След няколко седмици. Денят още не е определен. Ти, естествено, си поканен.

— Глупости!

— Ти си основоположникът на нашето щастие! Та това се подразбира изцяло от само себе си, дългуч!

— Благодаря! Много благодаря! — Разпери отбранително десетте си пръста.

— Но защо?

— Тогава изиграх дяволски безславна роля.

— Затова ли отказваш? Само затова?

— Естествено!

— О, я стига! Изобщо си нямаш представа колко добре мисли за теб годеницата ми. Тя те нарича свой спасител. Без твоята приумица нямаше да отида при Мелита.

— Проклетата идея! Искане ми се всичко друго да бях замислил само не това!

Направи толкова сериозна физиономия, че Рандау попита:

— Та още ли не си го превъзмогнал?

— Сигурно никога няма да мога да го превъзмогна. Цялата тая работа като че никога няма да има край. Бог знае, че в кръга на началниците я приемат твърде строго. Ще трябва жестоко да си платя.

— Как така?

— Е, нали знаеш! Бях се обзаложил. Отнесох се непристойно с тази дама, сиреч с настоящата ти годеница, и т.н. Костваше ми труд да се измъкна. И ето че първо ме преместиха в друга войскава част, а онзи ден ми бе направен скрит намек час по-скоро да подам заявление за напускане на службата. Дадох ми неограничен отпуск.

— Това действително е лошо, скъпи приятелю.

— Лошо? Ха, лошо! Какво означава „лошо“? Нищо, хич нищо! Това е дяволско, сатанинско, пъклено! Изобщо няма дума, която достатъчно добре да може да опише моя бяс, да обрисова яростта ми.

— Трябва да се успокоиш.

— Е, в крайна сметка нищо друго не ми остава. Но нещастieto си е твърде голямо. Човек може да се примири да го ръсне някоя капка, но не е необходимо водата да пада от небето като град с големината на гюлета. Да се уволня! Проклятие!

— Какво казва чичо ти за тая работа?

— Командващият в Роленбург? Та именно от него дойде намекът! И същевременно отбеляза, че щял да се радва да ме види пак чак след пет-десет години! А днес получих от баща ми едно писмо, или по-скоро едно желание, което ми навява размисъл.

— Известна ли му е историята около Мелита?

— Не знам. Аз, естествено, не съм му писал нито дума. Касае се за нещо друго, за пустия Мамон. На моя банкир му скимнало да нареди да казват, че го няма, когато го навестявам.

— Какво? Отказва ти кредит?

— Да бе, представи си!

— Направо не е за вярване!

— Така си е. Аз, естествено, се оплаках на баща ми. Като отговор получих покана незабавно да отида при него. Днес следобед щехващам влака.

— Но сигурно не се намираш в затруднение?

Рандау направи с пръсти жеста „броене на пари“. Хагенау вдигна рамене, разкриви лице в гримаса и отговори:

— Моите увлечения ми костваха пари. Имам страшно мека душа и старо, добро, глупаво сърце. Вършил съм много добрини тайно, без някой нещо да разбере. Това ми струваше пари, много пари. По-късно се захванах с комара. Имах късмет, но после той ме изостави.

— Хм-м! Чух вече. Действително си имал загуби!

— Губех ли губех! Правех дългове и губех — отново и отново. Играех, за да спечеля и си платя дълговете, и после завинаги да се откажа от този проклет порок. Но оставах все от губещата страна. Банкерът вече нищо не отпускате, а баща ми не прашаше и пфенинг. Писах му. Не споменах нищо определено, но дадох да се разбере, че съм в беда. Предполагах, че ще има някоя и друга сцена.

— Но после и пари!

— Хм-м! — изръмжа Хагенау замислено. — Опасявам се, че баща ми внезапно е намерил причина да бъде пестелив. Един banker не може просто ей така да зареже клиент като мен.

— Кредиторите ти, разбира се, са благоразумни?

— По дяволите! Благоразумни! Ех, де да бяха такива! Но тези кръвопийци ме гонят, та не ми дават да си отдъхна. Вдругиден ще дойде един вексел... Е, помолих за удължаване на срока, но оня се запъна като някое старо муле. Какво да правя сега?

Зашари гневно из стаята. Наблюдавайки усмихнатото движенията му, Рандау подхвърли:

— Но, човече, нима нямаш приятели?

— Приятели? Глупости! Кой човек има истински приятели! Порано давах на целия полк, а сега никой няма и един кройцер за мен.

— Гледаш прекалено черно на нещата.

— Не, гледам реално.

— Помисли за мен.

— За теб? Човече, Едмунд, да не би да взема да скубя теб, който никога не си ми искал заем?

— Е, аз го желая! Точно от мен можеш да вземеш! Ти беше най-добрият и достоен за уважение другар. Аз те наричам свой приятел, и то с цялата си искреност. Би ли ми казал от колко се нуждаеш?

Хагенау застана разкрячен пред него и каза:

— Човече, луд ли си?

— Не. Лудост ли е да бъда твой приятел?

— Кажи-речи, поне в това отношение.

— Е, нека я пробвам тогава тази лудост.

Дълбоко вълнение се изписа по некрасивото лице на Хагенау. Той протегна ръце към него и каза:

— Едмунд, никога няма да забравя това, никога, макар и всичко да си остане може би само един опит.

— Защо опит?

— Аз се нуждая от твърде много.

— Нека първо видим. Каква сума ти е необходима, за да се отървеш от манихеите^[1]?

— Чуй и се ужаси! Нуждая се от пълни дванайсет хиляди гулдена.

— Хм-м! Наистина не е нещо незначително. След това действително ли ще се освободиш от всички грижи?

— От всички не, но от повечето и от най-големите.

— Позволи тогава.

Стана и извади портфейла си. Отвори го, избута намиращите се на масата предмети и започна да вади банкнота след банкнота.

— Така — каза накрая, когато престана. — Това са петнайсет хиляди гулдена. Разкарай гарваните от врата си и не се залавяй повече с тях.

Погледът на Хагенау странстваше от банкнотите към приятеля и обратно. Полека-лека очите му се изпълниха със сълзи. Той ги избърса и заговори:

— Да, това е приятелство, каквото вече не считах за възможно. Никога няма да го забравя, както вече казах, макар и да си остава просто опит.

— Надявам се, че ще вземеш парите!

— Не, няма да го направя. Не съм някой мошеник, който прави заеми наляво-надясно, без да е сигурен дали по-късно може да ги върне. Слушай, аз винаги съм смятал баща си за много богат. Но стигнах до извода, че и той като мен има две увлечения. Голям почитател на картини е, без да е познавач. За някои платна, за които смята, че са оригинални, е пръскал луди пари. После и той като мен обича хазарта, но не с карти, а на много по-високо ниво, на борсата. Изгубил е много, страшно много. Когато банкерът ми отказа

плащанията, ми обърна внимание върху това. Посъветва ме да си направим с баща ми една точна равностметка, след което да отида пак при него. Беше казано достатъчно ясно. Зная къде съм и сега го знаеш и ти.

Едмунд фон Рандау отговори сериозно:

— Аз го знаех по-напред от теб. Скъпите картини на баща ти са кажи-речи безстойности. Мамили са го.

— По дяволите!

— По-нататък е направил множество грешни спекулации на борсата и ужасно много е изгубил. Вашият банкер е и наш. Аз отидох при него да депозирам тези петнайсет хиляди гулдена. Бяхме продали оволия от имението и онзи ден получихме парите. При банкера се отвори дума и за баща ти. Човекът не ми съобщи никакви конкретни данни, наистина, тъй като дискретността не му позволява, но аз все пак отгатнах нещо. Научих, че няколко пъти си бил при него, направих си по-нататъшните заключения и не внесох парите, а предпочетох да ги донеса на теб. Ти си честен мъж. Никого не би оцетил. Заемам ти парите срещу четири процента лихва с годишно договаряне. Когато нещата ти се подобрят, ще ми върнеш парите.

Хагенау си пое дълбоко, дълбоко дъх.

— Имай предвид, че трябва да напусна службата!

— Тъкмо това имам предвид. Останеш ли под знамето, ще ти бъде невъзможно и лихвите да изплащаш. Но като се уволниш, ще помагаш на баща ти и финансовото ви положение ще се подобри. По този начин мога да бъда убеден, че много по-рано ще си прибера парите. Надявам се, ще ги приемеш!

— Ех! Ти наистина ме вкарваш в изкушение, на което едва ли съм в състояние да устоя. Какво ще каже баща ти, когато се научи?

— Не се грижи за това! Ще одобри постъпката ми.

— Мислиш ли?

— Уверявам те с честната си дума. Хайде, прибери ги спокойно!

Хагенау го притисна към себе си и извика:

— Едмунд, дяволите да ме вземат, ако не направя всичко възможно да ти се отблагодаря! Да, ще взема парите. Аз живеях лекомислено, понеже се смятах за богат. Но не съм разхайтен тип. Когато трябва, мога да работя и ще го правя, ако ще кръв да се лее от пръстите ми. Няма да си изгубиш парите, можеш да разчиташ на това!

— Това убеждение го имам и без уверението ти. Хайде вземай! Не искам да ги гледам повече тези пари.

— Добре. Веднага ще съставя документа.

Събра парите и ги заключи. После му издаде полица, която Рандау прибра с онази разположеност, която е естествена последица от едно добро, честно деяние.

— Сега пий! — каза Хагенау, като наля отново. — Ще споделя с теб, че имам още една такава бутилка. Купих една дузина от тази марка, когато още не знаех, че из един път ще ми свършат парите. Сега, разбира се, ще трябва да се придържам към по-евтини марки. Парите отлитат по-бързо, отколкото се връщат.

— Е — ухили се Рандау, — има пътища, които бързо водят до благосъстояние, например изгодна женитба.

Хагенау се разсмя и отговори:

— Женитба? Аз?

— Ами да!

— Сега още веднъж ми се ще да те попитам луд ли си.

— Напълно съм си с ума.

— Погледни фигурата ми!

— Поизтеглена е на дължина, но си е иначе добре пропорционална.

— Да, вие нали все Жерава ми викахте. Тази дума охарактеризира цялата същина на красотата ми. Виж, по-нататък, носаме ми!

— И той е малко дългичък, но не прекалено.

— Е, да, подходяща си ми точно както клонът на жерава.

— Няма защо да униваш от това. Носиш старо, прочуто име.

— Да, мога да се ожения за някоя стара мома с човка като моята.

— Ожени се за буржоазка, но богата!

Лицето на Хагенау възприе изключително сериозен израз. Той отговори:

— Слушай, приятелю, аз съм последният, който би спекулирал с чувствата на своето сърце. Ако някой ден наистина трябва да се ожения, това със сигурност ще бъде някоя, която ме обича въпреки моята грозота. И тъй като това би било чудо и следователно нещо невъзможно, то ще си остана свободен. Моето старо име въпреки всичко няма да изчезне, тъй като милият ми чичо главнокомандващ

има двама юнаци, които по-хващат око от мен и значи ще си намерят и жени. Всеки човек притежава сърце, следователно и аз. Но не на всеки е отредено щастието да може да се вслушва в гласа на своето сърце.

Тонът му беше печален и примирен, тембърът — не така гърлен както обикновено. Рандау каза:

— Ама ти май си станал меланхолик! Създаваш впечатление, сякаш сърцето ти вече е проговорило!

— Хм-м! Възможно!

— А-а, старо, спипах те!

— Е, на някой друг не бих казал нищо. Но ти днес ми даде такова доказателство за вярно приятелство, че ще си позволя да стана пред теб за смях. Представи си значи, часът на Жерава удари.

— Това наистина е удивително! Ти и влюбен! Студеният, саркастичен, прозаичен Жерав, който досега само се надсмиваше на любовта и дамския свят, е влюбен!

— Да, но той е влюбен само защото това не е от вашите така наречени дами. Действително е ужасно, но тоя безчувствен Жерав се е влюбил в една... общарска дъщеря.

— Краставици!

— Това е истината.

— Охо! — възкликна невярващо Рандау — Можеш да занасяш всеки друг, но не и мен!

Беше видял снимката, а Хилда Холм не беше дъщеря на общар. Рандау беше завързал познанство чрез Петерман, бащата на неговата годеница, с доктор Холм. Беше ходил на „Шилерщрасе“, където живееше семейство Холм, и там се бе запознал с Хилда, сестрата на доктора. Тя бе трябвало да позира леко облечена на един художник като модел за Психея, но въпреки паричната нужда, в която семейството се намираше по онова време, от свенливост бе отхвърлила това „средство за препитание“. С Елън Стартън, бъдещата ѝ снаха, я свързваше сърдечна, направо сестринска връзка. Ето коя беше дамата, в която се беше влюбил Жерава и която смяташе за общарска дъщеря.

— Да, човек действително би трябвало да го сметне за невъзможно — каза той сега, — но си е така. Затова и самият не мога да се проумея. Отскоро станах съвсем друг човек. Не ям, не пия, не играя, не пуша, говоря с луната и се бръсна по пет пъти на ден, та да е възможно по-гладко лицето ми. Погледни, там е втъкната четката за

пудра, а тук се мотае едно ръководство за писане на любовни писма. Дотолкова може да откачи човек по едно хубавичко личице.

— Мога ли да проявя любопитство?

— Защо не? Аз редовно си правя моите разходки. И ето че един прекрасен ден я срещнах. Точно когато минаваше край мен, малкото ѝ краче се спъна. Погледна ме любопитно и очарователно в лицето, изчерви се, сведе очи и продължи. Останах поразен.

— Хубавичка ли е?

— Като някоя... хм-м! Ако бях художник, щях да искам да ми позира като модел за Психея.

Рандау се усмихна. Нали знаеше, че Хилда едва не е била принудена да позира като такава. Не каза нищо, а продължи да пита:

— На каква възраст е?

— За съжаление много млада. Може би осемнайсетгодишна.

— Руса?

— Средноруса, стройна, но закръгленка. Дава основание, че за няколко години ще се развие в истинска красавица.

— Ти, естествено, пак си я видял?

— Как може само да питаш? Накратко казано, когато спря пред мен и ме погледна с изчервяване така особено, имах усещането, сякаш... сякаш... По дяволите, на какво да го опиша?

— Все едно ядеш кнедли с мариновано говеждо?

— Глупости! Получих някакво пробождаване... пробождаване... мда-а, получих някакво пробождаване. Като че ме прониза целия, но в никой случай не ме заболя.

— Това е било стрелата на Амур.

— Пусто да опустее, това е правилният израз! И стрелата се е забила дълбоко и здраво.

— Макар тя да е общарска дъщеря?

— Макар. Естествено, аз се обърнах и я последвах.

— Правилно. Точно както казва Шилер: „Изчервен ѝ последва той следите“.

— Е, не бях изчервен, наистина, но много любопитен. Трябваше да знам коя е тя. Във всеки случай видях, че влезе в хотел „Юнион“. Ще ти призная, че тогава три четвърти час се мотах нагоре-надолу пред хотела, но тя така и не излезе.

— О, уви!

— Да. Ругаех, та се късах, ама нищо не помагаше. Повече не можех да се бавя пред вратата. Щеше да направи впечатление. Трябваше за съжаление да си вървя.

— Както се казва: „Отиде покоят мой, сърце ми тегне, така не ще я намеря“^[2].

— Така беше действително. Тя ме беше пленила. Казвам ти, бях като омагьосан. Идеше ми да пея и чуруликам като горска чучулига, но и да гълча като тръстикова овесарка, защото така и не беше излязла. В един миг имах чувството, че съм ударил голямата печалба, а в следващия, че ми се е паднал най-празният билет. Любовта е откачена, но и много приятна работа. Обикалях тук из стаята като пияно магаре и сам си говорех. Като заспах после, естествено сънувах нея, а когато на заранта станах, навлякох панталона като фланела и намърдах десния крак в левия ботуш. Смяташ ли такова нещо за възможно?

— О, напълно! — ухили се Рандау — Значи и на теб ти се е случвало така?

— Точно така?

— Слава Богу! Вече си мислех, че съм някаква изключителна антропологична аномалия, и вече берях страха, че още първият срещнат събирач на рядкости ще бъде озарен от идеята да ме сложи в спирт, за да ме показва за пари. Защото си представи само какво се случи по-нататък! Едва ли ще го повярваш!

— О, напротив! На следващия ден ти си се намирал по същото време на същата улица там пред хотела.

— Така беше! Най-сетне тя дойде, изчерви се още отдалеч, но мина край мен, без този път да ме погледне.

— А ти?

— Аз отново направих обратен завой и хукнах подире ѝ до хотела. Чаках там на улицата и си тръгнах накрая към вкъщи. През нощта я сънувах. На другото утро, когато си сменях бельото, нахлузих двата крака в ръкавите на ризата. А когато после поисках да изляза — бях цивилен, съквартирантите ме зяпнаха ухилено и ми обърнаха внимание, че съм нахлупил на главата кутията на шапката. В самата шапка бях излял мръсната вода от миенето. Ако това не е любов, то тогава такова нещо изобщо не съществува!

Той се изсмя подигравателно на себе си, Рандау бодро пригласи и попита после:

— Как и къде научи, че това момиче е общарска дъщеря?

— В хотела.

— Аха, ти си подпитал там?

— Да, но едва след като шест или осем пъти напразно я бях чакал да излезе.

— Човече, това е било изключително фрапиращо!

— Така предположих и аз, защото портиерът ми се озъби в ухилване като клещи за трошене на орехи, а келнерите бяха накацали по прозорците и ме визираха, все едно бях мерителен прът.

— Фигурата ти е виновна.

— Разбира се! И така, отидох в хотела и влязох в салона на ресторанта. Поисках да ми донесат нещо за пиене. Какво беше, не помня вече. Влюбеният поглъща всичко, та било то и терпентиново масло. Осведомих се дали някой знае кое е младото момиче, което толкова точно пристига и не си тръгва. Тогава ми казаха, че била общарска дъщеря и идвала по това време в хотелската кухня, за да учи готварство. Тръгвала си за къщи едва в единайсет часа вечерта.

— Хм! Името ѝ?

— Келнерът не знаеше как е фамилията ѝ, но кръщелното ѝ име му беше известно и той ми го каза — Йете.

— Къде живее?

— Ех, кой ти го знае! В продължение на цели три седмици висях всичките вечери от десет до единайсет часа пред хотела и я чаках. Но тя не се появяваше. Портиерът, естествено, ме виждаше. Хилеше ми се озъбено като афенпинчер пред някое парче сланина с дебела кожа, ала аз пет пари не давах.

— Нима не си говорил с нея?

— Нито дума.

— Макар да си я виждал всеки ден?

— Да. Бях чул, че истинската любов трябва да бъде скромна и дори плаха.

— Жерав! Ти и плах!

— Е, какво искаш? Цялото ми същество беше станало като масло. Душата ми се бе разтекла като провансалско олио^[3], а сърцето ми плаваше като тиганица в американска свинска мас. Аз съм едно непоковарено дете. Самият вече не се разбирам.

Рандау се загледа усмихнато напред. Знаеше, че Хилда всеки ден в определено време отива в хотел „Юнион“ при Елън Стартън, за да проучва заедно с нея в продължение на няколко часа научни четива. Ако Хагенау я чакаше там вечер, естествено никога нямаше да може да я срещне, тъй като тя се връщаше по-рано. Рандау се посъветва със себе си дали да разясни нещата на приятеля или не. Той попита:

— И поне не си ли я поздравявал?

— О, разбира се! И то как! Свалях толкова ниско шапка, все едно беше кралица.

— И тя отговаряше?

— Да. Накрая вече ми се усмихваше още отдалеч. Каква усмивка! Едмунд, казвам ти, за да видя тази усмивка, съм готов да извърша най-голямата дивотия. За съжаление, от четиринайсет дни съм лишен от нея, тъй като от толкова време не съм я виждал. Дали вече не е приключила с готварския курс?

— Възможно — ухили се Рандау, който беше много по-добре осведомен. — Хер оберлейтенант Фон Хагенау смята за жизнено важен въпроса, дали една обуцарска дъщеря е изучила готвенето или не! Това наистина е откачено!

— Да, откачено е, но само да бях наясно с нещата. За жалост днес трябваше да заминавам, както вече ти казах.

— Къде се намира сега баща ти?

— В замъка Райтценхайн. Но ти правиш една такава тайнствена физиономия, като че някаква особена причина те е подтикнала към този въпрос.

— Заблуждаваш се — ухили се Рандау. — Но я ми кажи какво ще излезе от твоята любов?

— Това знаят само добрите ангели. Ще оставя божията вода да си тече по божията земя. Така от само себе си ще си покаже какво пиле ще се излюпи от това яйце.

Спря по средата. Вън от кулите отекна камбанен звън. Той извади часовника си и извика уплашено:

— По дяволите! Ей, прощай! Трябва да тръгвам!

— Накъде?

— Към „Шилерщрасе“. Тя идва обикновено по това време. Тук ли ще ме изчакаш?

— Не, ще дойда с теб.

— Действай тогава бързо! За минута и половина трябва да съм там.

— В такъв случай трябва да тръгваме! — предложи приятелят му.

Понесоха се — Хагенау с най-голяма припряност отпред и Рандау тайно ухилен отзад.

Той знаеше, че Хилда Холм сега се намираше с баща си в Райтценхайн, където старият хер трябваше по лекарско предписание да прави кални бани. Когато стигнаха „Шилерщрасе“, Хагенау тръгна малко по-бавно, така че Рандау отново можеше да разговаря с него. Попита:

— Ще бъдеш ли така добър да ми свършиш една услуга?

— С удоволствие! По-скоро сто вместо една.

— Една фройлайн Холм сега пребивава в Бад Райтценхайн с болния си баща. Брат ѝ е доктор по философия и е мой добър познат. Мисля, че тя ще се зарадва, ако ѝ предадеш поздрав от мен.

— Хубаво! Тя представително момиче ли е?

— Така смятам.

— Или е някоя стара мома?

— Хм-м, по моя преценка над трийсетте.

Жерава изтегли физиономия.

— Олеле! Но щом желаеш, ще го направя. Баща ѝ какъв е по професия?

— По-рано е бил директор по музикалната част — отвърна Едмунд. — Неговият син, докторът, също е музикален, дори бивш виртуоз на цигулка.

— Отлично! Аз ще... Небеса! Ето я отново! Задава се от ъгъла!

Рандау позна Хилда, която сигурно за кратко се бе върнала в столицата.

— Трябва ли и аз да я поздравя? — попита той ухилено.

— Естествено! Та това си е в реда на нещата!

— Ама заговори я най-сетне, де! В противен случай пак ще изчезне, и то завинаги.

— Така ли мислиш? Добре, твоето присъствие ми дава кураж. Ще я заговоря. Ама да не вземеш нещо да се изхилиш! По дяволите, какво да ѝ кажа?

— Щурчо! Кажи ѝ каквото ти хрумне. Ето я! Кураж, старо!

Бяха вървели бавно напред и сега Хилда беше съвсем близо до тях. Рандау посегна към шапката си и Хагенау също свали своята. Той, толкова сигурният иначе, самоуверен офицер, се бе изчервил. Поклони се и каза:

— Извинете, фройлайн! Ще ми позволите ли един въпрос?

— С удоволствие — отговори тя, изчервявайки се на свой ред.

— Къде се намира дюкянът на баща ви?

Тя вдигна удивено поглед към него.

— Дюкянът на баща ми? — попита.

— Да. Естествено, имам предвид магазинът за продажба.

— Той няма такъв. За какво ви е необходим? — попита тя недоумяващо.

— Значи няма магазин? Много щеше да ми е приятно да си купя от него чифт ботуши. Но тогава той сигурно само поправя? Мога ли да узная къде е работилницата му?

Тя погледна изцяло объркана първо говорещия, после и Рандау, а след това по лицето ѝ внезапно трепна неотразима прелестна усмивка.

— Адио! — успя да каже още, докато измъкваше рязко носната си кърпичка, и незабавно се отдалечи, поднасяйки я към устата.

Двамата се загледаха след нея — Хагенау с широко отворени очи. Устата му също зееше. Рандау си наложи да остане сериозен. Попита възможно по-непринудено:

— Значи това беше тя? Изглежда е една малка лудетина!

— Нищо подобно не съм забелязал.

— Но този смях?

— Аз също не мога да си го обясня. По дяволите! Значи баща ѝ няма дюкян и сигурно е само обуцар-кърпач!

— Това ти охлади чувствата, а?

— Хайде де! Все едно е дали той само кърпи или прави и нови обуца. Обуцарят си е обуцар. Но защо тя се разсмя? Беше точно така, сякаш се изсмя на мен! Но аз въпреки това трябва да знам дали ще отиде пак в хотела. Идваш ли с мен?

— Да.

Докато крачеха след нея, Рандау извади портфейла си и измъкна от него фотографията. Изостана половин крачка, пусна я да падне и се наведе после да я вдигне. Портфейла беше вече прибрал.

— Нещо намери ли? — попита Хагенау.

— Една снимка... ха! Познаваш ли тази тук?

— Естествено! — каза припряно Хагенау. — Дай я!

Посегна.

— Охо! Тя я е изгубила, а аз я намерих.

— Не, не! Аз съм я изтървал.

— Това едва ли е мислимо.

— О, гарантирано! Бях я пхнал под жилетката и тя се е изхлузила.

— Под жилетката? Аз пък мисля, че би следвало да носиш тази фотография върху вярното си сърце.

— Е, ще ти кажа откровено, че държах снимката в ръката, когато ти почука. Не знаех кой идва и не ми се искаше да я види. Ето защо я мушнах под жилетката.

— Но как си се добрал до фотографията й, след като още толкова малко я познаваш?

— Хм! По един много хитроумен начин. Мое собствено изобретение. Сам го измислих. Това е моментална снимка.

— А-а, разбирам. Нагласил си фотограф на някое място, край което тя е трябвало да мине?

— Да. Наех стая с един прозорец — костваше ми пет гулдена за пет минути, фотографът — трийсет, значи всичко общо трийсет и пет.

— Скъпа фотография!

— Исках да я имам на всяка цена. Това е достатъчно. Погледни, тя влиза в хотела!

— Добре! Ще ме извиниш, но трябва да вървя. Аз нямам интереси към нея.

— Значи искаш да се сбогуваме? — попита Хагенау. — В такъв случай още веднъж сърдечни благодарности за...

— Хайде стига! Остави това! Ако смяташ, че ми дължиш благодарност, то поздрави от мен фройлайн Холм, когато я видиш. Повече не искам.

Разделиха се.

Хагенау доста време крачи нагоре-надолу, но накрая все пак изгуби търпение и се отдалечи. Не му беше приятно да заминава, след като отново бе видял любимата след четиринайсетдневно чакане, но за съжаление не можеше да промени нещата. В следобеда отиде на гарата

и се настани в едно купе втора класа. Малко преди тръгването на влака чу един мъжки глас да извиква:

— Спирка Вилдау! Дамско купе!

— Дамското купе вече е пълно — отговори шафнерът.

— Тогава купе за непушачи.

— Тук! Моля!

Кондукторът отвори вратата и Хагенау съгледа за своя радостна уплаха... любимата. Нейният брат, доктор Холм, я бе придружил до гарата. Тя вече вдигаше краче да се качи, когато погледът ѝ падна върху офицера. Веднага се дръпни назад.

— Не, не! Не тук! — извика.

— Но защо? — попита доктор Холм.

— По-късно за това! Друго купе.

— Няма да е за непушачи!

— Няма значение. По-нататък, моля!

Изчезнаха. Вратата беше отново затворена и след кратко време влакът се раздвижи. Хагенау се облегна изключително разстроен в ъгъла.

— Проклятие! — промърмори. — Закъде пътува? Защо не пожела да бъде с мен? Заради сцената в предиобеда? Сигурно!

На всяка гара поглеждаше през прозореца, но не я виждаше. Най-сетне той самият трябваше да слезе във Вилдау и едва сега се сети, че тя беше назовала тази спирка. И тя действително слезе и побърза, без да го види, към гаровата постройка.

Той я последва бавно. Беше седнала в чакалнята и той също си избра място там, но не се осмели да я заговори.

Оттук имаше връзка с пощенска кола до Бад Райтценхайн. Той си взе билет и за своя голяма радост забеляза, че тя стори същото. Трябваше да чакат. Нямаше други пасажери и когато бе даден знак за тръгване, в колата бяха съвсем сами.

Тя си беше спуснала воала пред лицето, а той се беше облегнал възможно по-далеч в единия ъгъл, за да не ѝ се стори любопитен. Цареше дълбоко мълчание. Тя като че спеше, понеже не помръдваше. Той гледаше ръкавиците на малките ѝ ръце и си мислеше:

„Сили небесни! Дали спи? Ще я заговоря!“ Твърдо се зарече да го направи, но не ставаше така лесно. Мисли, мисли какво да каже, ала доникъде не стигна.

Минаха през едно село. Пощенският колар спря пред странноприемницата и попита:

— Ще желаят ли дамата и господарят да слязат за малко?

— Имаме ли време? — попита Хагенау.

— За чаша бира — винаги.

— Добре! Пийте и вие една!

Събра целия си кураж и попита Хилда:

— Може би и фройлайн ще желае нещо?

— Благодаря — отговори тя.

С това разговорът беше приключен, а когато бирата беше изпита, продължиха мълчаливо както преди.

Хагенау познаваше местността и пътя. При всяко селище и махала се опасяваше, че ще се качи някой пътник. Повече от половината пътуване беше вече минало, а той още не бе направил опит да започне разговор със своята обожаема. По-добра възможност от днес въобще не можеше да има. Ето защо най-сетне взе думата.

— Фройлайн! — каза. Тя не отговори.

— Фройлайн!

Сега обърна главица към него.

— Мога ли да ви попитам закъде пътувате?

— За Бад Райтценхайн — отговори тя.

— Аз също.

Сега не му хрумна нищо повече. Правеше най-големи усилия да измъдри нещо — напразно. Дали да не подхване темата за времето? Така само щеше да се изложи. Най-сетне го озари една идея. Зарадва й се, сякаш бе открил Америка, и попита:

— Дълго ли ще останете там?

— Няколко седмици.

— Ах, това е чудесно!

Каза го с въодушевление, но отново се затвори, опасявайки се, че вече е казал твърде много. Едва когато забеляза, че след десетина минути ще достигнат целта, се взе в ръце за следващия въпрос:

— Значи се изучихте?

— Изучила съм се? — прозвуча насреща му. — В какво отношение, майн хер?

— Относно кухнята — рече той.

— Не ви разбирам.

— Е, нали досега не можехте да готвите?
 — Не съм можела да готвя? Кой ви го каза?
 — Научих го ей така помежду другото.
 — От кого?
 — От един келнер в хотел „Юнион“.
 — И той ви каза, че не мога да готвя?
 — Не го каза директно, но сподели, че учите готварство в хотела.
 Не можеше да види през воала лицето ѝ, но към него се разля звънлив, весел смях.

— Значи вие сте се осведомили за мен? — попита тя.
 — Да — отвърна той смутено. — Позволих си го.
 — Защо?
 Това бе въпрос на дяволито девойче.
 — Защото... защото... заради... хм-м, с намерение... по причина да имам повод... основанието всъщност беше... хм-м, да ви виждам от време на време.

— А, такава ли била работата! Искали сте да знаете коя съм?
 — Да — отговори той, отдъхвайки облекчено.
 — И ви казаха, че се уча там да готвя?
 — ... и си тръгвате вечерта в единайсет часа за вкъщи. За съжаление, точно по това време нито веднъж не ви видях. Аз чаках там... исках да кажа, няколко пъти случайно се намирах наблизо.

Тя се разсмя полугласно и попита:
 — И какво име ви казаха?
 — Йе... Йет... Йете.

Сега тя бързо сложи двете си ръце на устата. Тялото ѝ потрепна, но иначе не издаде нито звук. Едва след известно време попита:
 — А фамилно име не споменаха ли?
 — За съжаление, не.
 — Защо?
 — Келнерът не го знаеше. Известно му беше само, че в кухнята ви наричат Йете.

Тя потисна смеха си.
 — Да. Това име е много благозвучно.
 — Мислите ли?
 — Да. В него има нещо бързо, поривисто.
 — И аз го намирам такова.

— Нещо свободно, подвижно. Точно такова име винаги съм желал да имам.

— Аз не.

— Наистина се срещат хора, които обявяват собственото си име за некрасиво. Може би фамилното повече ви харесва?

— То действително звучи по-добре от Йете.

— Може би и аз ще го чуя някой път?

— Възможно е, тъй като ще остана известно време тук. Но какво узнахте, моля, още за мен?

— За вас самата наистина нищо, но за баща ви. Той бил... обущар.

Хилда с усилие потисна смеха си. Мина доста време, докато съумя да каже:

— Затова значи попитахте в предобеда за дюкяна на баща ми, хер Фон Хагенау?

— Да. Как? Вие ме познавате?

— Да, казаха ми името ви. А и съм ви виждала няколко пъти. Беше през зимата. Една възрастна жена беше паднала, просякиня. Никой не ѝ помагаше. Вдигнахте я, преведохте я през две улици до нейното жилище и ѝ тикнахте там пет гулдена в ръката.

— Откъде го знаете? — попита той изчервен.

— Бедната жена разгласи похвалната ви постъпка. На следващото лято случайно влязохте в една къща на Алтмаркт. На двора седеше един парализиран мъж. Не можеше да се движи. Бяха го сложили там, за да подиша малко чист въздух. Вие спряхте при него, огледахте го съчувствено и сложихте в парализираната му ръка десет гулдена.

— Ах, откъде го знаете?

— Мъжът беше... А друг път срещнахте една жена с почти изцяло забулено лице. Видяхте, че е болна. Спряхте и попитахте за страданието ѝ. Беше си мислела, че е неизлечимо болна от рак. За щастие се бе оказало, че се касае само за лишеи. Вече бе на път да се възстанови и можеше дори да излиза. Вие и на нея дадохте десет гулдена, без да ви е помолила за милостиня.

Той действително се беше изчервил от срам. Сега тя отметна нагоре воала. Офицерът видя едно розово, красиво, мило лице, от което две звездици блещукаха нежно към него. Изобщо не знаеше как

стана, но внезапно доби смелост. Сега като че всичко можеше да прави и говори.

— Как научихте и това? — попита.

— Познавам жената. Казва се Вернер. А онзи парализиран мъж е моят баща.

— А... о... хиляди извинения! — изговори със затруднение Хагенау.

— Защо извинения?

— Задето съм се осмелил да му дам...

— Милостиня, искате да кажете?

— Не, не! В никой случай не бих желал да го нарека милостиня. Това би било оскърбление за вас.

— И все пак това си беше милостиня, но тя не ни оскърби. Вие я дадохте доброволно. Бяхте богат, а ние — бедни. Нямахме нищо за ядене, гладувахме и ето че така неочаквано можехме да се заситим. Все още не сме ви благодарили. Сега ви подавам ръка. Нека Бог да ви се отплати!

Протегна му малката си ръка. Той я пое и я стисна силно. Не знаеше какво да прави и какво да каже. Почувства топлота и блаженство в сърцето си. Искаше му се да целуне тази нежна ръка, а след това и момичето. Но дали то щеше да го допусне? И освен това му мина през ума, че не е възможно един оберлейтенант и кавалер да целува ръката на някакво общарско момиче. Следствие този ход на мисълта от него се изтръгна възкликът:

— Чумата го взела! Искане ми се и аз да бях общар! Ама и в друго отношение трябваше да бъда по-различен.

— По различен? И защо?

— Ами погледнете ме! В лицето!

Тя го погледна с искрено удивление и каза, поклащайки глава:

— Лицето ви? Какво му е?

— Толкова е грозно.

Тук момичето се разсмя весело и попита:

— Суетен ли сте?

— Никак. А и за какво ли да бъда суетен?! Но това си е човешко, на никого не му се иска да е грозен.

— Но вие не сте. Зная, наистина, че някои ви смятат за грозен...

— О, знаете?

Тя го погледна замислено в лицето. Погледът ѝ прие особен, недефинируем израз. После отговори като под някакво бързо решение:

— Аз също се осведомих за вас, защото ни оказахте добрина. Ето как знам, че ви наричат Жерава. Невинаги можете да устоите на хазарта. Но в замяна вършите много добрини най-често без да питате дали получателят е достоен за дарението. С това искам само да ви кажа, че аз не ви намирам за грозен. И то не защото сте великодушен и милосърден. Една жена вниква в тези неща по-дълбоко от мъжа.

— Така ли разсъждавате? — попита той учудено.

— Какво ви удивлява?

— Вашият подбран начин на изразяване. Простете натрапчивостта, но... от кого сте го научили?

— От моя брат.

— Той какъв е?

— Музикант — отговори тя с лека отсянка на ирония.

— А! Той трябва да е някой начетен музикант.

— Такъв е действително.

— Къде свири?

— В залата на „Тиволи“ втора цигулка.

— Тъй, тъй. Какво имавте предвид преди малко, когато заговорихте за разликата във възприятията на двата пола?

— Искях да кажа, че мъжът, когато обича, е повече или по-малко повлиян от красотата на формите. Жената обича по-малко формите и повече съдържанието. Аз бих могла да мразя един красив мъж и да обичам някой грозен — зависи от душевните им качества.

Тогава той се наклони към нея и попита напрегнато:

— Бихте ли могли например да бъдете добра към мен?

Мислеше, че ще я постави в неловко положение, но тя отвърна с пълно душевно спокойствие:

— Да, ако бяхте общар.

— Но така не?

— Не. Или вие бихте могли да ме обикнете, мен, общарската дъщеря, макар че сте син на фамилия от висшата аристокрация?

Начинът ѝ на аргументация го учуди.

— Може би въпреки това — отговори.

— Е, тогава и аз вас, може би, въпреки това — усмихна се тя, като изтегли сега ръката си, която той все още държеше.

В този миг пощенският колар наду рога. Двамата вече не бяха следили местността. Сега забелязаха, че са пристигнали в Райтценхайн.

Дойде време за раздяла. Хагенау попита бързо:

— Къде бяхте в последно време?

— Тук — отговори тя.

— Сигурно по работа?

— Разбира се — кимна момичето.

— Познавате ли семейство Холм?

— Много добре.

— Нещата се нареждат добре. Трябва да поздравя дъщерята от името на един приятел, господина, когото видяхте да ме придружава в предобеда.

По фините ѝ черти плъзна една изключително дяволита усмивка, когато каза:

— С удоволствие бих предала поздрава. Сега да мълчим. Какво ще си кажат хората, ако видят, че разговаряте с една общарска дъщеря?!

Бързо се отдалечи и той дори не успя да погледне след нея, тъй като колата отново се раздвижи.

Когато слезе после горе в двора на замъка, узна от слугата, че баща му се намира в кабинета. Запъти се нататък и влезе.

До масата седеше една дълга, суха, далеч напред приведена фигура с преждевременно посивели коси. Мъжът се огледа и се надигна от стола, като позна сина си.

— Валтер, ти? — попита. — Толкова бързо наистина не те очаквах.

— Ти пожела бързина и аз се подчиних.

Прегърнаха се и се целунаха. Сега се видя голямата прилика между баща и син. Хагенау старши попита:

— Може би си много уморен от пътуването?

— Никак, скъпи татко.

— Тогава нека поговорим по важната работа, която ме застави да те повикам. Ние двамата сме истински Хагенау — безгрижни, благотелни, великодушни. Срещу това не може нищо да се каже. Знаеш, че не обичам да мърморя или да се оплаквам от нещо свършено. То не може да се върне назад, но при дадени обстоятелства

може да се поправи, само че не с рев и окайване. И така, да погледнем нещата открито в лицето. Ако продължим още половин година да живеем по същия начин, ние ще банкрутираме!

Каза го безстрастно, като спокойно изтърси пепелта от пурата си.

— Шест месеца — рече синът замислено. — Това е по-лошо, отколкото си мислех. Просто смятах нашето състояние за по-значително. Мислех си за сейфа, пълен с ценни книжа... за картините ти...

— Загубена работа! Моите картини не струват нищо. Бил съм мамен от една съвсем безчестна банда. Мислех, че съм познавач, а сега със закъснение разбрах, че съм бил нищо друго, освен едно магаре. Стотици хиляди са хвърляни на вятъра. А ценните ми книжа? Аз спекулирах и нищо не спечелих, освен убеждението, че съм си прахосвал парите, докато банкерът ми хубавичко е събирал всичко и го е задържал за себе си. Трябва да направим следователно *tabula rasa*^[4]. При теб как стоят нещата?

Синът сви рамене.

— Дългове, естествено! — рече бащата.

— Намирах се в много затруднено положение, докато Рандау днес ми зае петнайсет хиляди гулдена, без да съм му искал нещо.

— Благороден мъж! Скоро ще си ги получи!

На бащата и през ум не му минна да отправи упрек към сина. Последният се послуша и попита:

— Скоро ще си ги получи? Че откъде? Та нали говориш за *tabula rasa*.

— Пари трябва да имаме, Валтер. Ако не по един, то по друг начин. Нека първо поговорим още за теб. Брат ми от Роленбург ми писа няколко реда. Сигурно си имаш представа, каква тема засягат?

— Мога да се досетя.

— Непредпазлив ли си бил?

— За жалост! Но едва ли по начина, както той вероятно описва.

— Той действително е малко сприхав. Разказва за някоя си там Мелита...

— Ами! Изпихме няколко бутилки вино при нея, но иначе нищо не се е случило.

— Напоследък си бил кажи-речи обладан от демона на хазарта!

— Ами! Обладан? Не съм привързан към комара повече от другите офицери. Не играя пристрастено. В състояние съм по всяко време да се откажа от това увлечение.

— Това ме радва! И така, вече знаеш с какви средства разполагаме. Вече започнаха да се заглеждат във финансите ни. Денонсираха ми две ипотечи. Не платя ли, ще се явят и другите кредитори и ние ще фалираме. В рамките на два месеца трябва да намеря сто хиляди гулдена в брой. Ти можеш ли да набавиш парите?

— Не.

— Но един Хагенау не обявява банкрут. За него, като носител на едно толкова благозвучно име, винаги има средство да достави в посочения срок някакви си мизерни сто хиляди гулдена, та дори чрез женитба.

Синът се засмя принудено и попита:

— Кой трябва да склони на тая работа? Ти или аз?

— Ти, естествено!

— Погледни ме! Има ли нещо красиво по мен?

— Ти си Хагенау, това е достатъчно.

— Ти може би вече си се озърнал сред дъщерите в страната?

— Естествено. Както знаеш, имам навика във всички неща да постъпвам методично. Впрочем ти вече познаваш въпросната дама. Поне по-рано я познаваше, макар в последните години да не си я срещал.

— Коя е тя?

— Теодолинде.

— Гръм и мълния! — извика Валтер. — В моята памет има само една Теодолинде. Това е фройлайн Теодолинде фон Фалкенщайн.

— Нея имам предвид.

— По дяволите! Наистина ли за нея трябва да се ожения?

— Определено!

— Тя трябва да се е развила в истинска красавица.

— Разкошна е, казвам ти!

— Ти видя ли я?

— Вчера. Баща ѝ е богат като крез. И имай предвид, че тя сега ще наследи цялото баронство Хелфенщайн.

— Как така?

— Родът води името Фалкенщайн. Нали така се казва и селото, край което се издига замъкът Хиршенкау. Хелфенщайн сега се загубват и всички имоти се падат естествено на Фалкенщайн.

— Дали ще го дочакаме!

— В това няма никакво съмнение.

— Барон Франц фон Хелфенщайн е още жив.

— Той определено ще падне под ръката на палача.

— После налице е Улрике фон Хелфенщайн!

— Това нищо не променя. С нея ще се разплатят.

— И по-нататък се шушукат разни неща за...

— Какво се шушука?

— Че малкият Роберт бил още жив.

— Глупости! Момчето изгоря на времето. Вчера аз говорих с Фалкенщайн и всичко уредих. От теб се иска само да използваш случая.

— Дъщерята какво каза?

— Съгласна е.

— Без да ме познава?

— Виждала те е по-рано, а освен това бях взел една твоя фотография. Ти, изглежда, доста ѝ се хареса.

— Страшно се радвам. Ти, разбира се, съзнаваш, че трябва да ѝ хвърля едно око, преди да взема някакво решение.

— От мен да мине, макар че тук няма нищо за решаване. Ние се нуждаем от пари, Фалкенщайн ги има предостатъчно, а дъщеря му е истинска Юнона по красотата.

— Ти наистина възбуждаш любопитството ми. Къде бих могъл да я мярна?

— Отсреща в Грюнбах, където сега пребивава.

— Искане ми се още днес да отскоча нататък.

Бащата разтърси енергично глава.

— Не става. Фалкенщайн отиде днес нагоре към замък Хиршенкау, за да предяви претенциите си, и ще се върне едва утре. Аз гледам на работата като уредена. Ти се жениш за красивата Теодолинде и двамата си оставаме притежатели на всичките си имоти. Най-тежка би ми била загубата на нашия красив Райтценхайн. Откак открихме и анализирахме минералните извори, на това място предстои блестящо бъдеще.

— Най-главното би било да има явни целебни резултати.

— Ние ще можем да ги докажем. Тук например има един хер Холм, бивш музикален директор, парализиран от удар. Неговият лекар дотолкова успял да го възстанови, че бе доведен в Райтцентхайн. Само от четиринайсет дни е тук, а вече се движи пъргаво като пъстърва във водата.

— Познаваш ли го лично?

— Да. С удоволствие беседвам с него. Той е един много образован мъж. Вечер седи пред вратата. Аз обикновено минавам край него и се спирам за известно време.

— Има ли той дъщеря?

— Да. Да не би да я познаваш?

— Рандау я познава. Трябва да я поздравя от него.

— За теб ще бъде удоволствие да го направиш, понеже тя е едно много очарователно момиче. Ще стане истинска красавица. Жалко, че не е богата и от аристокрацията. Бих я предпочел дори пред Теодолинде.

— Събуждаш любопитство в мен.

— И същевременно те предупреждавам. Внимавай с очите й. В тях се крие цял един свят от чистота, невинност и наивитет. Тя наистина е опасна.

— Кога би могъл да я види човек?

— Точно сега е времето, по което имам навика да си правя разходката. Ако не беше уморен, можеше да дойдеш с мен.

— Да тръгваме тогава!

— Но все пак трябва да хапнем.

— Когато се върнем.

Тръгнаха от замък през гората, през ливадите и после през селото. Завиха край ъгъла на една от последните къщи и се озоваха пред един мъж, който седеше на пейка до вратата. До него офицерът съгледа своята красива спътница. При появата на двамата мъже тя се изправи леко изчервена, но в никой случай смутена.

— Аа, ето ги и хер и фройлайн Холм! — каза старият Хагенау. — Позволете да ви представя моя син, който пристигна днес.

Офицерът беше замрял неподвижно от удивление.

— Какво ти е? — попита баща му.

— Това ли е фройлайн Холм?

— Да.

— Значи не обу... обу...

— Обущарска дъщеря! — вметна Хилда Холм, като му протегна ръка за поздрав.

— Но, фройлайн! — каза той с укорителен тон. — Как можахте да ме заблудите!

— Аз? О, не! Аз не съм се правела на обущарска дъщеря. Вярно, нямах и наложителна причина да ви обърна внимание върху заблудата, хер оберлейтенант.

— Значи не сте се учили и да готвите?

— Не, разбира се, не — засмя се тя.

— Какво правехте толкова редовно в хотела?

— Посещавах една дама, моя приятелка, която е отседнала там.

— Но тогава не е било необходимо да оставате до единайсет часа!

— Това никога не ми е и хрумвало.

— Как? Вие сте си тръгвали по-рано?

— Винаги точно след два часа.

— Сили небесни! А аз всеки ден киснех от десет до дванайсет...

А, е, на това не му е мястото тук!

Баща му слушаше удивено. Сега попита:

— Значи познаваш дамата?

— Да, макар да не знаех името ѝ. Но, фройлайн, още едно обяснение! Хер Фон Рандау беше днес при мен. Защо се направихте, сякаш не се познавате?

— Аз не съм го сторила.

— О, напротив! Защо не говорихте с него?

— Първо, защото нямаше време за това, и, второ, той изобщо не можеше да ме заговори. Та вие веднага ме обсебихте изцяло. Заприказвахте за обущарски дъщери, за дюкяни, работилници. Не знаех какво да мисля за вас. А когато отгатнах, трябваше незабавно да побягна, за да не предизвикам със смеха си неодобрението ви.

— Значи Рандау е разиграл комедия с мен?

— Във всеки случай си е позволил една шега.

— Почакай, момче! Солено ще ти излезе това желание в бъдеще!

Старият Хагенау помоли за обяснение и го получи, доколкото бе сметнато за необходимо. След това четиримата седнаха на сериозен

разговор, докато слънцето залезе. Тогава се разделиха, Най-напред баща и син крачеха мълчаливо един до друг. После старият Хагенау наруши тишината:

— Очарователно същество, нали?

— Ангел. Искане ми се да се запозная с брат й, към когото храни такава любов. Какво изключително момиче.

— Само да беше богато. На буржоазния произход човек би могъл да махне с ръка. На тези неща вече не се държи така педантично както по-рано.

— Сега съм любопитен за тази Теодолинде.

— В сравнение с Хилда тя е една напълно разцъфнала роза. Можеш да бъдеш убеден, че ще получиш една много красива жена.

— Ще я видя утре веднага щом се върне баща й.

С това разговорът бе приключен и баща и син се отдадоха мълчаливо на мислите си...

[1] Манихеизъм — следхристиянско религиозно учение, създадено от персиенеца Мани. Разпространява се в Ориента от Сирия. Мани-хейците вярват в противоположността на светлината и мрака. В християнството често се среща схващането, че манихейците са въпиещи материалисти. В преносен смисъл — натрапчив лихвар — б.нем.изд. ↑

[2] Първите редове от монолога на Гретхен при чекръка от „Фауст“ на Йохан Волфганг фон Гьоте — б.нем.изд. ↑

[3] До Първата световна война провансалското олио се смята в цяла Германия за най-финото — б.нем.изд. ↑

[4] (лат.) букв. „чиста дъска“, прен. „ликвидация“ — б.пр. ↑

ГЛАВА 6

ВИЗИТА В ХИРШЕНАУ

Барон Фон Фалкенщайн се беше появил изненадващо в Хиршену. От известно време бе идвал няколко пъти в замъка, докато преди арестуването на Капитана никога не го бяха виждали тук. И днес управителят лично се завтече, за да му помогне да слезе от каретата. Човекът беше заел сегашното си място само няколко седмици преди задържането на барон Франц и бе принадлежал към неговата банда.

— Нещо ново да не се е случило? — попита Фалкенщайн.

— О, твърде много! — отговори управителят. — Моля да се качим! Горе никой няма да ни наблюдава. Там ще се предоставя на услугите ви.

Отведе посетителя горе в един ъглов салон и поднесе освежителни питиета.

— Вестниците упорито мълчат — каза хер Фон Фалкенщайн. — Откак старият ковач Волф се хвърли през прозореца, нищо ново не сме чули. Искате ли да знам как ще приключи тая работа.

— Нещастно за клетия господар. Той бил признал всичко.

— Глупак!

— Съвсем не! Ръцете му били изкълчени, към това се добавило и едно възпаление, което му причинявало безумни болки, и ето как признал всичко.

— Глупост! Ако беше продължил да отрича, щеше да спечели време. Можехме да го освободим или да отстраним най-важните свидетели. Но след като е признал, сам се е предал в ръцете на палача.

— О, Боже! Добрият господар!

— Да. Аз също не позволявам да се говори лошо за него. Той можеше да повлече със себе си в нещастieto мнозина от своите съучастници — мен, вас, младия ковач и още множество други хора. Ето защо нека му пожелаем един по-бърз край.

— Наистина ли мислите, че се касае за живота му?

— Безусловно! Тоя проклет княз Ван Зоом по-рано няма да си отдъхне. Е, поне има утеха, че после баронството няма да попадне в чужди ръце. Ние нали сме тук, старите Фалкенщайн — все още способни да развием нови, силни клони.

— Де да можеше само да стане така!

— Без всякакво съмнение. Другояче изобщо не може да стане.

Управителят сви рамене и каза:

— Други не мислят като вас, милостиви хер.

— Други? Кои?

— Хм-м! Говори се, че малкият Роберт бил още жив.

— Глупости!

— Навсякъде го приказват. Старият ковач имал нареждане да го умъртви, но му запазил живота. Сега са намерили истинския наследник. Роберт е жив.

Фалкенщайн пребледня. Скочи от мястото си и извика:

— Проклятие! Ние се държахме вярно един за друг, Франц и аз. Нима сега не само единият ще бъде осъден, но и ще бъдат иззети плодовете на всички напрежения на другия? Това няма да стане, няма да го позволим!

— Какво може да се направи срещу това?

— Ще видим. Първо ми представи доказателство, че младокът е още жив!

— Доказателството е налице, лежи при съдебните преписки на съдия-следователя. Днес тук пристигна един съюзник, който имаше в ръка една верижка на Хелфенщайн. Тя също така потвърждава съществуването на Роберт фон Хелфенщайн.

— Кой е той?

— Един часовникар и златар на име Якоб Симеон. Той е един от малцината, които имаха щастието да не бъдат заловени, но сега и на него му станало тясно около врата. Плюл си на петите и дойде при мен, за да ми отпрати някои предупреждения.

— Мъжът тук в замъка ли е?

— Да.

— Я го доведете!

Управителят тръгна и скоро доведе златаря. Той първо доказа, че е съюзник на Капитана, а после бе попитан какво знае за Роберт фон Хелфенщайн.

— Той е още жив — заяви златарят убедено. — Зная го със сигурност, макар да го държат още в тайна. Когато нещастieto настъпи, прочетох във вестника, че прокурорът се нуждае от домашна помощница. Незабавно му изпратих дъщеря си, за да може да узнава едно-друго. Той дори с жена си не споделя нищо, но когато при него има колеги, говорят за тези неща. Дъщеря ми се ослушва и ми ги съобщава. Роберт фон Хелфенщайн сега се казва Рихард Бертрам и живее при княз Ван Зоом. Аз го наблюдавах. Повечето време прекарва при Улрике фон Хелфенщайн или при полковник Фон Тифенбах.

— Проклятие! Той май наистина не е загинал! Да знаехме само как се е случила тая работа.

— Аз мога да ви кажа, дъщеря ми го е подслушала. Чуйте! Франц фон Хелфенщайн, който преди двайсет години още не беше Капитана, държал здраво в ръцете си ковача Волф заради контрабандата. Заставил го да подпали замъка Хелфенщайн и да се погрижи малкият Роберт да загине в пламъците. Но на Волф не му дало сърце. Той запалил, наистина, замъка, но подхвърлил в огъня трупа на едно друго момче, което откраднал за целта от неговия ковчег. То било до неузнаваемост обезобразено. Малко преди пожара Волф тайно отвлякъл малкия Роберт от замъка, а след това го отнесъл в столицата до приюта за подхвърлени деца. На врата му останала една златна верижка с медальон под формата на сърце, на който се намирали инициалите „Р.Ф.Х“. По-късно някакъв шивач на име Бертрам осиновил детето. Той кръстил момчето Рихард — по буквата „Р“ от верижката, така че законният наследник на баронство Хелфенщайн сега се казва Рихард Бертрам.

Когато Симеон свърши, Фалкенщайн беше напълно убеден, че Роберт е още жив. Той шареше вбесено из стаята и търсеше разрешение на проблема, но не намираше никакво.

— Всичко отиде по дяволите! — изскърца зъби. — Тоя шивашки хлапак ще се появи тук с химни и литаври като барон. Вече смятах, че това великолепно наследство ми е в кърпа вързано, а сега трябваше да се откажа.

— Може би не!

Златарят каза тези думи полугласно, като на себе си, ала Фалкенщайн се обърна рязко и бързо попита:

— Какво означава това?

— Че не след всеки ден настъпва вечер.

— Фразеологии.

— Аз не съм човек, който подмята празни фразеологии. Имам навика да мисля, да премислям, но пък после бързо действам. Какво сега, ако тоя Бертрам не може да докаже, че е Роберт фон Хелфенщайн?

— Та нали доказателствата са налице! Вие самият току-що разказахте как стоят нещата!

— Да. Но ако тези доказателства са фалшиви?

Фалкенщайн стана много сериозен и каза:

— Човече, вие не говорите без умисъл. Но нали се знае, че този Бертрам е момчето, което ковачът е подхвърлил пред приюта.

— Това е вярно. Но не е доказано, че той действително е малкият Роберт.

— Нали имал верижката!

— Тя не е истинска!

— Всички дяволи! Вярно ли е това?

— Да.

— Можете ли да го докажете?

— Да, аз самият, и то чрез показване на истинската верижка.

— Вие я имате? — извика баронът с трескава възбуда.

— Аз не. Но знам у кого е.

— Той трябва да я донесе!

Якоб Симеон му се ухили спокойно в лицето и каза:

— Мислите ли, че ще го направи? Та вие сте в ръцете му. Не можете да го принудите. Но може би той ще пожелае да ви я продаде...

— В такъв случай ще ви струва петдесет хиляди гулдена!

Баронът подскочи ужасено.

— Петдесет хиляди гулдена! Правилно ли чух? — попита.

— Разбрали сте ме много добре.

— Тоя човек сигурно е слабоумен! Какво ще ме ползва всъщност верижката? Нали с нея мога само да докажа, че онази на Бертрам не е истинската. А и какво ще отговоря, когато ме запитат откъде я имам, а?

Златарят направи една изключително хитра физиономия и отвърна:

— Не знаете ли?

— Не, действително не.

— Човек би трябвало само на истинската верижка да намери един Роберт фон Хелфенщайн.

Фалкенщайн рязко отстъпи три крачки назад.

— Каква... идея! — изрече бавно.

— Да. За целта се иска един млад мъж на около двацет и три години, който...

— Мълчете! — извика баронът. — Хрумна ми нещо. Трябва да го обмисля!

Известно време крачи напред-назад безмълвно, после спря пред Якоб Симеон и попита:

— Значи истинската верижка действително е налице?

— Да.

— И тя е единственото доказателство?

— Не. Момчето е имало долни дрешки, които също носели монограма „Р.Ф.Х“. Те са останали запазени в приюта за подхвърлени деца, но сега лежат при доказателствения материал в шкафа за съдебни преписки.

— Мъжът, у когото е верижката, някъде далеч оттук ли се намира?

— Не.

— Колко време ще мине, докато го доведете?

— Той е вече тук!

— Как? Какво? Да не би вие самият да сте това? И се осмелявате да искате петдесет хиляди гулдена?

— Искането е изключително скромно — ухили се Симеон. — Помислете, че залогът е наследството на Хелфенщайн! Е, аз съм предпазлив човек и обичам честната сделка. Ще ви кажа как съм се добрал до верижката. Ще ви я покажа, но без риск за мен. Ще ви я дам срещу пари в брой и освен това съм готов да ви помогна да измъкнете детското бельо, което е носил навремето малкият Роберт.

— Ами! Това е невъзможна работа! — извика баронът ядосано.

— Съвсем не. Вярно, нещата се съхраняват под ключ в Съдебната палата, но въпреки това човек, притежаващ необходимия кураж, лесно може да им сложи ръка, разбира се, през нощта. Нужен е само главният ключ, а аз мога да го получа.

— Също ключа за шкафа, онзи за помещението, в което се намира детското бельо? — попита Фалкенщайн бързо.

— Да. Дъщеря ми нали работи при прокурора, а той притежава всички тези ключове, включително и този за секретния шкаф с детските неща. От дъщеря ми чух, че от време на време той отивал през нощта на инспекция в Съдебната палата. Ето защо ключовете са му необходими. И тъй като ги държи постоянно в панталоните си, които дъщеря ми изчетква и сутрин окачва до вратата на спалнята, ние естествено можем лесно да ги получим от нея и да изготвим дубликати.

Лицето на барона прие усъмнен израз.

— Хм-м, какво ни грее това? Ще открият, че нещата са откраднати. По-късно ние се появяваме и ги представяме. Естествено веднага ще ни пипнат за яката в качеството на крадци.

Златарят се ухили с превъзходство и каза:

— За това не ме е страх. Никой няма да ни залови като крадци, тъй като вещите няма да липсват. Ние ще сложим на тяхно място други, с подвеждаща прилика.

— А-а! Чумата го взела! — избълва Фалкенщайн.

— Сега схващате ли? — триумфираше Якоб Симеон. — По-късно вие се явявате и показвате истинските вещи и истинската верижка. Експертите естествено ще ги сравнят, ще обявят другите неща за подправени и вие печелите. Детското бельо е лесно да се наподоби. Ние ще го вземем и жена ми ще го разгледа. Като бивша бродировачка тя разбира от такива неща. Ще изработи дубликатите. Междувременно ние ще сме върнали оригиналите. Размяната ще се състои едва по-късно.

— Значи два пъти трябва да се заемем е рискованото проникване в Съдебната палата! Това не ми харесва. Ще бъде костелива работа. Ако ни спипат, всичко е изгубено.

— Не се оставяйте да ви спипат — захили се златарят. — Това е най-главното!

Баронът прекоси няколко пъти замислено стаята и каза:

— Добре, готов съм да поема риска. Но преди това трябва да видя верижката.

Златарят не отговори веднага. Най-сетне рече:

— Има ли в замъка някъде стъклена врата?

— Да. Защо? — попита управителят.

— Ще видите. Заведи ни там.

Управителят поклати глава на това странно желание, но се съгласи. Отведе двамата в една стая, свързана със съседната чрез стъклена врата.

— Останете тук — каза Якоб Симеон. — Аз ще отида оттатък.

Отправи се към съседната стая и зарези от другата страна вратата. Няколко мига остана невидим, после приближи до прозореца на вратата и каза:

— Верижката е у мен. Ще ви я покажа, но само през прозореца, така че стъклото да остане между нас.

— По дяволите, каква мнителност! — изруга баронът.

— Не бива да ми се сърдите. Ако ви дам верижката в ръката и я задържите, нищо няма да мога да направя.

Приблужи и до стъклото и я завъртя от всички страни, така че много добре можеха да я видят. Съвсем точно огледаха и сърцеподобния медальон с буквите „Р.Ф.Х.“ После Якоб Симеон отново изчезна за кратко, за да скрие пак верижката. Най-сетне влезе. Баронът се ухили, тупна го по рамото и каза:

— Вие сте извънредно предпазлив мъж. Но какво ще направите, ако сега ви отнема верижката, драги мой?

— Не знаете къде съм я пхнал.

— Ще претърсим дрехите ви. Това е много лесно, тъй като сме двама срещу един!

— Аз съм се подготвил за всякакъв случай — отвърна Симеон. — Вижте!

Измъкна един револвер от джоба.

— Дяволите да ви вземат! Бихте ли стреляли?

— Съвсем сигурно!

Баронът, както вече знаем, не беше герой. Дръпна се крачка назад и заговори с умирителен тон:

— Де, де! Не беше казано сериозно. Нека продължим разумно да разговаряме. Но се надявам, че ще отстъпите малко от исканата сума!

— Нито кройцер! Вие ще встъпите във владение наследството на Хелфенщайн. То си заслужава тези петдесет хиляди гулдена. Няма да се пазаря!

Баронът поклати глава.

— Но какво сега, ако ме измамите? Кой ми дава гаранция, че верижката действително е истинската?

— Тук наистина ще трябва да разчитате на думата ми. Познавате ли вехтошаря и собственик на заложна къща Соломон Розенбаум?

— Разбира се! Нали и той беше член на бандата и работеше за Капитана като укривател.

— Е, Рихард Бертрам не знаел за произхода си. Бил беден дявол, изпаднал в парично затруднение и отишъл при Розенбаум да заложи верижката.

— Гръм и мълния! Ако Капитана знаеше това, ако си бе имал поне малка представа за нещата, тоя Рихард Бертрам щеше да се прости с живота, а аз нямаше да бера днес грижи за наследството на барон Франц!

— За съжаление нещата стоят различно. Във всеки случай Розенбаум ми донесе верижката — от време на време той работи с мен. Аз му изготвих едно копие, което се различаваше по някои незабележими промени от оригинала. Разбира се, бях прозрял старата лисица. Веднага ми стана ясно, че тук се касае за работа от особена важност, може би дори за удостоверение за произход. И така, върнах на Розенбаум две верижки — дубликата с малките отклонения и една толкова измамливо приличаща на оригинала имитация, че дори княз Ван Зоом хлътна. А истинската хелфенщайнска верижка запазих за себе си.

— Мошеник! — захили се баронът. Симеон продължи невъзмутимо:

— После научих от дъщеря ми каква цена има тази верижка и защо Розенбаум поиска да я фалшифицирам. Дъщеря му Лена се влюбила в Рихард Бертрам и давала мило и драго да го спечели. Знаела, че е намерено дете, а верижката навявала предположение, че произхожда от аристократична фамилия. Ако то се потвърдяло, той щял да остане завинаги недосегаем за нея в следствие на разделящото ги класово различие. На това трябвало да се попречи. С фалшивата верижка, така вероятно е разсъждавала дъщерята на Розенбаум, Рихард Бертрам нямал никакъв шанс да узнае и респективно да докаже своята самоличност.

— Сега Розенбаум е тикнат зад решетките, а вие си плюхте на петите.

— Не заради верижката. Никой не може да ме накаже за това, че съм изпълнил една поръчка на Розенбаум, макар и не точно според

желанието му. Но аз съм вършил и други далавери с него. Ако вземе да се раздрънка, отидох, та се не видях. Имах един помощник — Август Менерт се казва — който отдавна искаше да купи фирмата ми, за да стане самостоятелен. Сега му я предложих, той плати и ето как съм свободен. Искам само още петдесетте хиляди гулдена да спечеля, след което изчезвам завинаги.

— Значи няма да смъкнете от искането си?

— Не.

— И кога трябва да ви платя?

— Ще ви направя едно предложение за разбирателство. Плащате ми половината, когато ви дам верижката, а другата половина, когато получите детските неща.

Мина доста време, докато баронът отговори:

— Сега още няма да ви давам отговор. Елате вдругиден при мен във феодалното имение Грюнбах. Там ще чуете какво съм решил и... А, май идва някаква кола!

Беше се разнесъл конски тропот. Тримата мъже приближиха до прозореца и погледнаха в двора на замъка.

— Едно открито купе — каза управителят. — Слизат трима господа. Не ги познавам.

— По дяволите! — изруга Якоб Симеон.

— Какво има? Виждали ли сте вече тези хора?

— И тримата! Какво ли търсят тук?

Златарят се беше изплашил, личеше му.

— Кои са те всъщност? — попита баронът.

— Херът с благородната осанка и уверено поведение е княз Ван Зоом. Другите двама са прокурорът, в къщата на когото прислужва дъщеря ми, и асесор фон Шуберт, който води следствието срещу барон Франц фон Хелфенщайн.

— Всички дяволи! Какво ли може да искат?

— Мен, естествено, не бива да виждат. Дайте ми някоя уединена стая, хер управител.

— Мен обаче ще видят! — каза баронът с решителен тон. — Аз съм законният наследник и ще се покажа в качеството си на такъв. Така че ще ме представите на тези трима господа!

Якоб Симеон беше заключен в една уединена стая, а другите двама се отправиха към салона.

Княз Ван Зоом имаше красиви, изключително интересни, одухотворени черти на лицето и големи: тъмни очи. Цялото му същество излъчваше спокойствие, увереност и силна воля. През ум не му мина да нареди специално да доложат за него на управителя. Просто влезе с двамата си спътници. Управителят се представи и после каза:

— Мога ли да попитам кои са господата и какво желаят от мен?

— Аз съм княз Ван Зоом — отговори благородникът. — Вероятно вече сте уведомен от съответната съдебна инстанция, че сега трябва да ръководите имението не за барон Фон Хелфенщайн, а по разпорежданията на служебна инспекция?

— Да.

— Е, днес тук ще се проведе една такава инспекция.

Когато той сега назова имената на двамата си придружители, баронът пристъпи към него и каза:

— В такъв случай сигурно ще позволите да взема участие в тази инспекция?

Не беше в състояние да овладее омразата, която изпитваше към княза, макар никога преди това да не бе го виждал. Ван Зоом го огледа с хладен, изпитателен поглед и попита:

— Кой сте вие?

— Аз съм барон Фон Фалкенщайн и се надявам, че сте чували за съществуването ми!

— Действително — отговори князът усмихнато. — Но какво общо има вашето безспорно съществуване с днешната инспекция, майн хер?

— Не се ли досещате?

— Не.

— Хелфенщайн са странична линия на Фалкенщайн!

— Това ми е известно.

— С право на взаимно унаследяване!

— Напълно вярно.

— Баронство Хелфенщайн е свободно...

— Така ли мислите? Сегашният барон е още жив!

Князът се взря проучващо в барона.

— Шири се убеждението, че той няма да живее дълго — продължи Фалкенщайн.

— А, разбирам! Вие искате да го наследите?

— Съвсем логично! Друг наследник няма!

— Е, нека първо дочакаме смъртта му, майн хер!

— Това и ще направя. Но аз при всички случаи имам правото да се грижа за работите, които по-късно ще станат мои собствени. Ако следователно възнамерявате да инспектирате, аз ще участвам.

Весела усмивка плъзна по лицето на княза, когато отговори:

— Много добре. Значи ще инспектираме и вас.

— Какви ги говорите? — попита бързо баронът. — Надявам се, не ме намирате за прекомерно забавен!

— О, не, не го мисля. Та аз изобщо не ви познавам, така че наистина не знам за какъв да ви смятам. Но, струва ми се, скоро ще бъда наясно. Вие желаете да участвате в инспекцията и аз удовлетворявам молбата ви да инспектираме заедно с вас.

— Молба? Аз в никой случай не съм молил! Знам, че съм в правата си, и следователно мога само да изисквам. Естествено, искам да инспектирам, а не да бъда инспектиран.

— Аха, така значи! Съжалявам! Ще трябва наистина да ви кажа, че ние още не сме така добре убедени във вашите права. Естествено, не бива да допуснем никаква неканена намеса. Има един параграф, който заплашва с тежко наказание всяко противопоставяне на прокуратурата! Вие тук сте напълно външен човек и нямате думата. Впрочем аз ви давам добрия съвет изобщо да се откажете. Има друг, много по-пряк наследник от вас. Ще се запознаете с него.

— Но сега още не го познавам и следователно настоявам на правото си. Когато ми представите книгата, тогава и аз ще си направя заключенията от тяхното съдържание.

Князът смръщи чело.

— Слушайте! Досега смятах искането ви за някаква глупава шега и отговарях по съответния начин. Но ако говорите сериозно, аз също така ще ви обърна сериозно внимание, че си имате работа с представители на закона, които притежават необходимата власт да придават тежест на своите разпореждания. Ние не идваме сами. До няколко минути тук ще пристигнат жандарми и ще се погрижат за всеки, който си позволява да ни досажда.

И обръщайки се към управителя, продължи:

— Въпросът днес касае убийствата на барон Бернхард фон Хелфенщайн и ротмистър Фон Тифенбах. Барон Франц фон Хелфенщайн си призна деянията и ще бъде доведен тук под охрана, за да бъде разпитан на самото място. Гледайте на всички пристигнали тук господата като на гости и се погрижете за прехраната им съобразно тяхното обществено положение. Сега ни предоставете три съседни апартамента. Трябва да се подчинявате моментално на всяка наша дума. Така, сега напред!

Без да удостои повече с поглед барона, той напусна салона с асесора и прокурора. Фалкенщайн избълва едно проклятие и изръмжа:

— Проклет тип! Той е виновен за всичко, той единствено! Имало значи по-пряк наследник! Е, добре! Но този по-пряк наследник ще ви го назова аз, аз! А после... чумата го взела, какво е това? Аха, започва се!

В двора изтрополяха няколко коли. Заслизаха жандарми и съдебни служители. От една кола беше измъкната фигура, при чийто вид баронът едва не изкрещя.

Беше барон Франц фон Хелфенщайн. Наброяваше четирийсет и осем години, беше среден на ръст и строен. Фалкенщайн го познаваше като енергична личност, съзнаваща собствената си цена, чиито черти на лицето не можеха да бъдат наречени некрасиви, но в сравнение с младите години вече бяха белязани от динамичния живот и страстните пориви. Но как изглеждаше този мъж сега! Ръцете не се виждаха. Бяха пристегнати към тялото с гипсова превръзка. Носеше затворнически панталони, също такава жилетка и отгоре една подобна на чувал наметка. Лицето му беше изпито като на мъртвец, устните бяха безкръвни, а очите — дълбоко хлътнали в кухините си. До такава степен му се бе отразило увреждането на ръцете при падането от прозореца. Треската от раняването беше изсмукала раншните му сили, победила смелостта му и сломила упоритостта. Беше си признал всичко.

— Той е! — промърмори феодалният владетел. — Как само изглежда! Да, аз тук нищо не знача. Дори не желая да гледам, а ще си вървя.

Почака още малко, докато му се отдаде възможност да нареди да запретнат екипажа му, без да привлече внимание. После си замина.

С пристигането си в Грюнбах веднага потърси дъщеря си. Беше застанала пред едно достигащо до пода огледало и изучаваше лицето си.

— Татко — каза, — я погледни профила ми. Не ти ли се струва, че малко е понадебелял?

Бащата поклати глава.

— Надебелял! Надебелял! Теодолинде, що за израз!

— Добре де, не е естетичен, но правдив. Аз доста съм понапълняла. Ще трябва да започна да пия оцет и да дъвча кафени зърна. И това червендалесто лице! Приличам на някоя селска мома. Какво ли ще си помисли хер Фон Хагенау?

— Хагенау? Нещо си чула за него?

— Той е тук.

— Откъде знаеш?

— Градинарят беше в Райтценхайн и го е видял да слиза от пощенската кола. Да се надяваме, че двамата Хагенау още утре ще наминат насам. Това е стара, прочута фамилия. Партията следователно е добра, толкова повече...

— Толкова повече че трябва да разчитаме на нея! — вметна бащата в думите ѝ. — Те искат пари, а ние искаме да засияем в блясъка на светските им връзки. Ако старият знаеше, че сме по-бедни и от него и че само благодарение постъпленията от Капитана сме съумявали да живеем съобразно общественото си положение! А сега трябва да намеря отнякъде и петдесет хиляди гулдена!

— Петдесет хи...! — думата заседна в устата ѝ.

— Да, така е! — кимна той.

— За какво? Да не би да ги дължиш?

— Не. Това е данъкът, който трябва да платя за наследството на Хелфенщайн.

— Не те разбирам.

— Ще ти разкажа. Ти във всичко си моя довереница, така че и в тази работа мога да те посветя без колебание.

Разказа ѝ подробно за разговора си със Симеон. Тя го изслуша внимателно и после попита:

— Какво реши?

— Още нищо. Искях да чуя първо твоето мнение.

— Това съвсем не е необходимо. Тук изцяло от само себе си се разбира какво трябва да се прави. Ние, естествено, ще използваме случая.

— Добре! Но тоя Якоб Симеон също иска да го използва. Настоява най-напред за половината сума.

— Не можем ли да го измамим, или да му измъкнем верижката?

— Въръжен е с револвер.

— Ха! — изсмя се тя пренебрежително. — Що се отнася до това, не се страхувам. Няма защо човек да има страх от някакъв си револвер.

— Да, познавам те. Но само верижката нищо няма да ни ползва. Ние трябва да имаме и детското бельо, а без негова помощ не можем да го получим.

— Хм! Значи непременно трябва да имаме двайсет и пет хиляди. Може би после ще съумеем да го извозим с другата половина.

— Боже, мен и първата половина ми създава грижи. Откъде да вземем парите?

— Ти колко имаш?

— В касата едва ли има и пет хиляди гулдена. Това е цялото ми състояние.

Тя се загледа замислено пред себе си. После каза:

— Значи аз трябва да видя откъде да набавя парите. За да стане богат, човек трябва малко да понапълни мозъка си. Парите трябва да бъдат намерени!

— Но ще ни бъде необходим и един Роберт фон Хелфенщайн за предявител! — подметна баронът.

— Вече го имаме, и то вкъщи. Имам предвид Юлиус.

— Брат ти? Момиче, и аз вече помислих за Юлиус! — извика бащата зарадван.

— Той подхожда отлично. Точно защото е слабоумен, ще ни бъде от полза. Ти ще бъдеш негов попечител.

— И възрастта му отговаря.

— Всичко, всичко пасва!

— Но главното си остава все пак загадка!

— Имаш предвид как е стигнал до нас малкият Роберт фон Хелфенщайн?

— Да.

— Тук също ще го измислим. Не сме падали на главата си и все ще измъдрим някоя правдоподобна басня.

— Вече си помислих за нашия стар Густав. Преди да го ангажираме, той беше слуга при барон Бернхард фон Хелфенщайн.

— Много правилно! Той сега е мъртъв и няма да може да реагира, ако му припишем някой номер, за какъвто не е помислял през целия си живот. Не са ли го били изпъдили?

— Да.

— Не би ли могъл от отмъщение...?

— Хм! Да, така става. Но какво ни е накарало да приемем чуждото дете? Къде тогава се е дянало нашето?

— Да, тук нещата се заплитат. Бихме могли да ввлечем в историята покойната мама. Юлиус, да речем, тъкмо тогава е умрял. Тя е премълчала смъртта му и го е подменила с чуждото момче.

— Но как сме го разбрали чак сега? — даде бащата нов материал за размисъл.

— Намерили сме в някакво старо скривалище верижката, детското бельо и едно писмо от мама. Но нека още не си трошим главите с тези работи. Има достатъчно време. Най-напред трябва да набавим парите. Тук си мисля за Отшелника.

Баронът поклати глава.

— Не става. Той няма да даде повече нито кройцер. Напоследък бях при него заради шестте хиляди гулдена, които му дължа. Той си ги иска и ме заплашва със съд.

— Ще почака. Досега аз си мълчах, но старият е влюбен в мен.

Фалкенщайн направи невярваща физиономия.

— Влюбен в теб? Луд ли е?

— Да, луд, луд от любов.

— Забелязала ли си го, или той е дръзнал да ти говори за тая работа?

— Падна на колене пред мен, призна любовта си, хълца и хленчи, обеща ми звездите от небето само да стана негова жена.

— Това е прекалено! Та той гони седемдесетака!

— Това са най-опасните мъже. Впрочем не мога да го упрекна! — Каза последните думи с циничен смях, а после продължи: — Помисли какъв човек е. Един вечен ерген, който заради своята грозота не е видял жена. Вижда ме често. Аз съм единствената, която е мила с

него! При това положение не е чудо, дето си мисли, че трябва да му стана жена.

— Но той, точно той! Един буржоа без име и произход! Един човек, който се е оттеглил в някакви руини, не общува с никого, не познава друго удоволствие, освен само пари и пак пари да брой, грозен като павиан... уф!

Дъщеря му кимна и довърши:

— Наскоро искаше да ми целуне ръката. Но аз не допуснах. От яд те е заплашил със съд.

— И ти сега искаш... да му се продадеш?

— През ум не ми минава!

— Двайсет и пет хиляди гулдена! Помисли каква сума! Той няма да ти я заеме просто така от чисто обожание. Ще иска еквивалент.

— Това е моя работа. Да не говорим повече по този въпрос. Операцията е деликатна. Каквото направя, ще го направя за себе си. Впрочем ние се нуждаем от парите само за кратко време, защото се подразбира изцяло от себе си, че тоя Якоб Симеон ще трябва да ги върне. Остави и това на мен! Познаваш ме!

— Добре! Обмисли нещата и постъпи така, както ти се струва най-умно.

Той тръгна.

Двамата нямаха нито съвест, нито някакво чувство за чест. Дъщерята беше една амазонка, която искаше да бъде богата и да играе голяма роля в светското общество. Първото не беше, макар че минаваше за богата. Второто се надяваше да постигне като жена на Хагенау. Когато баща ѝ сега я остави, тя пристъпи отново към огледалото и се заоглежда. При това си мърмореше:

— Двайсет и пет хиляди! Дали ги има в брой? Как да подхвана нещата? Ще го побъркам! Вярно, ще трябва... ох, бр-р-р... да му позволя да ме целуне! Но няма как. Вече се здрачава. Никой няма да ме види как отивам при него. Ще опитам!

Направи тоалета си, и то много прецизно, после напусна стаята. Мина през градината на имението и стигна до откритото поле, където тръгна по една тясна пътечка.

ГЛАВА 7

СТРАНЕН ГОДЕЖ

Ставаше все по-тъмно и по-тъмно. В далечината проблясваше самотна светлина. Идваше от един от високите, тесни прозорци на старата, подобна на кула, постройка, която служеше за жилище на Отшелника. Той отново седеше в спалнята и робуваше на любимото си занимание — броенето на монети. Но ето че във вратата залая. Дереше се, сякаш се канеше да разкъса някого, и междувременно отекна силен крясък.

— Кой ли може да е? — запита се той. — Вечерта, в тая тъмнина? Кой се е осмелил да дойде насам? Сигурно някой крадец! Трябва да видя.

Напусна помещението, мина през всекидневната и се спусна по тясното каменно стълбище. Остави лампата на едно от стъпалата и светлината ѝ падна върху дебелото, тежко резе, с което се залостваше масивната врата. Отвори я малко и извика:

— Кой е там?

От кучешкия лай не можа да разбере отговора, но му се стори, че чу женски глас. Заповяда на кучето да млъкне. То се подчини и Отшелника повтори въпроса си.

— Ужасно! Може би сега трябва на всичкото отгоре да бъда и разкъсана! — чу се да вика.

— Жена! — Познаваше този глас. Нещо го разтърси, сякаш през него беше преминал електрически ток. Не смееше да повярва на истината. Ето защо попита: — Как се казвате?

— По-добре ми помогнете, вместо да питате! Ох, какви болки!

Сега той напусна кулата и изтича по двора. Отвори портата в зида, застана до нея и възкликна.

— Милостива фройлайн! Това сте вие, вие!

— Да. Прогонете най-напред тая магия!

— О, тя няма да ви стори нищо! Не се безпокойте! Но как се озовахте тук?

Беше седнала на един камък близо до портата и издаваше полугласни стенания.

— Разхождах се там отсреща, в окрайнината на гората. Видях една отровна змия и отскочих настрани. Навехнах си крака.

— Олеле! — извика той с тон на съчувствие.

— Не можех да вървя. Зачаках. Надявах се да мине някой, но това не стана.

— Да бях знаел!

— Смрачи се. Цяла нощ ли трябваше да лежа там на земята? Запълзях напред с неизразими болки. Стигнах дотук, но не мога повече!

— Аз съм на ваше разположение! Заповядайте какво да направя?

— Какво да направите? Ох, тези болки!

— Да повикам ли кола?

— Да... не... да... о, Боже, тогава ще остана сама на това уединено място! Ако... ако... Имате ли оцет?

— Оцет? Да, имам.

— Един оцетен компрес може би ще облекчи болката.

— Да, с удоволствие, веднага! Но, милостива фройлайн, в такъв случай ще трябва да си събуете обувката.

— Ах, да, не помислих за това! Да я събуя! Тук... ох!

— Ще си позволя дързостта да ви поканя!

— У вас? Там вътре?

— Да. Не се страхувайте! Ще бъдете като у дома си, като в лоното Авраамово!

Каза го много настоятелно. Красивото момиче при него, в стаята му! Затрепери в очакване, дали ще се съгласи с предложението му.

— Май не върви — отговори тя. — Не, невъзможно, не е допустимо.

— Защо?

— Така сама! При един хер!

— Заклевам ви се с хиляди свети клетви, че няма от какво да се опасявате!

— Ох, каква болка! — изстена тя.

— Виждате ли! Тук ли искате да останете да седите? Да ви нося ли?

— Не, не! — отговори със симулиран страх. — Няма да ме носите!

— Но тогава ще трябва да вървите. Опитайте поне. Моля, аз ще ви подкрепям.

Подаде ѝ ръка и ѝ помогна да стане от камъка.

— Става, нали? — попита. — Опрете се по-здраво на мен! Да вървим!

Тя увисна тежко на ръката му, която той обви около талията ѝ. Крачка по крачка, тя с пъшкане, той с утехи и ободрителни думи, минаха по двора до вратата на кулата и влязоха. Той бутна резето.

— Сега накъде? — попита тя.

— Нагоре!

— Боже! По това стълбище?

— Да.

— Нима няма долу някаква стая?

— Не. Ще трябва да опитате.

— Ще умра от болки.

Мина доста време, докато стигнаха стаята. Там тя падна на канапето уж съвсем изнемогнала.

— Сега ще донеса оцета — каза той и излезе. Лицето ѝ тутакси се промени. Усмихна се иронично и прошепна:

— Загубеняк! Каква дупка само! Но аз се нуждая от пари, пари!

Той се върна с една купа, в която беше налял оцет.

— Ето, милостива моя! — каза. — Ето и кърпи за компреса. Да го направя ли?

— Да. Аз няма да мога.

— Но обувката! Трябва да я свалите.

— Олеле! Затова не помислих. Сигурно няма да може да се измъкне.

— Ще опитаме. Позволявате ли?

— Трябва, ако искам да се избавя от болката!

Той коленичи пред нея и взе в ръка малкото ѝ краче. Още щом я докосна, тя се разкреця от болки. И когато започна да я събува, едва можеше да издържа. Скимтеше за милост и накрая отпусна глава. Когато обувката беше свалена, тя легеше в безсъзнание на канапето.

— Изгуби съзнание! — каза той. — О, пак ще дойде на себе си. А сега най-напред компреса!

Свали и чорапа ѝ.

— Не се вижда никакъв оток! — установи Отшелника. — Или стъпалото в действителност е още по-малко отколкото сега?

Натопаи кърпата в оцета и я обви около крака. Тя не помръдваше. Той стана и се заслуша до устата ѝ.

— Не се долавя дишане! — отбеляза. — Е, не е мъртва. Безсъзнанието не е опасно.

Заоглежда красивото момиче с жадни очи. Обви ръка около нея и хич не помисли повече да я освободи от прегръдката си. Забрави всичко около себе си. Тя изглеждаше толкова красива, толкова изкусителна... Не чувстваше нищо друго, освен желанието да се наслади докрай на това щастие. Отдавна беше, когато се бе опитал да спечели една жена, ала тя не искаше да знае за него.

Но той ужасно си бе отмъстил. При тази мисъл лицето му се разкриви в грозна гримаса. Ето че Теодолинде фон Фалкенщайн започна да се раздвижва. Очите ѝ останаха затворени, но устните мълвяха неразбираеми слова.

— Къде съм? — попита тихо.

— При мен — отговори той.

— При теб! — прошушна тя.

Същевременно по лицето ѝ прелетя щастлива усмивка. Това го увлече до такава степен, че прилепи уста към нейната за целувка.

— Любими! — промълви момичето.

Той почувства, че тя отвърща на целувката му. Това едва не го лиши от съзнание. Поиска му се да възкликне, но, разбира се, не го стори. Сигурно го смяташе за някой друг, а той не желаше насила да прекъсне тази толкова приятна за него заблуда.

Най-сетне тя отвори очи. Погледът ѝ първо се прикова безизразно в лицето му. После в очите ѝ започна да се появява живец. Позна го, стресна се и поиска да се освободи от обятията му. Но той я държеше здраво.

— Кой... кой сте вие? — попита несигурно.

— Аз съм, аз! — отговори Отшелника, притискайки я към себе си.

— Къде... къде съм?

Погледът ѝ зашари удивено из стаята.

— При мен, прекрасно момиче!

— При теб... при вас! Боже Господи!

Понечи да скочи, за да се освободи.

— Не — реагира той, — не! Няма да ви пусна! Ще останете да лежите тук, до сърцето ми!

— Пуснете ме! Пуснете ме да си вървя!

Съпротивляваше се, привидно правеше всички усилия да се освободи... напразно! Силите му превъзхождаха нейните. Отпаднаше все повече и повече и накрая отпусна безполезно съпротивляващите се ръце.

Той се възползва от това привидно примирение за няколко внимателни целувки. Тя позволи това да се случи. Но внезапно го отблъсна с неподозирана сила, така че бе принуден да свали ръце от нея.

— Какво става с мен? — попита. — Какво се е случило? Сънувам ли, или съм сънувала?

— Това не е сън, а реалност! — отговори старият. — О, любима, колко щастлив се чувствам!

Тя се вторачи ужасено в него.

— Любима? — попита.

— Да, ти си моето горещо обичано момиче! Моят живот ти принадлежи и заедно с него всичко, което имам.

— Възможно ли е? Къде съм? Как се озовах при вас? Вие сте ме... — Поиска да скочи, ала се свлече с болезнен крясък обратно на софата. — Господи, кракът ми!

— Още ли ви боли? — попита той угрижено.

— Сега, сега се сецам. Болката ми възвърна съзнанието. Бях си навехнала крака...

— И дойдохте при мен да ме помолите за помощ. Аз ви доведох тук. Изпаднахте в безсъзнание и през това време аз ви направих компрес.

Тя трепна уплашено.

— Компрес? Вие? Един мъж! О, дори чорапа сте ми свалили, както забелязвам!

— Не трябваше ли?

— Не, не трябваше! А после почувствах... Признайте, вие ме целунахте!

— Да — отвърна той искрено. В очите й проблесна гняв.

— Каква наглост!

— Простете, кой може да ви устои?!

— Вие злоупотребахте с моето доверие. Това е позорно. Какво оскърбление! Татко ще отмъсти за мен, ще поиска удовлетворение. Веднага ще изтичам до... олеле, олеле!

Отново бе поискала да скочи и отново бе рухнала.

— Седнете спокойно! — каза той. — И бездруго не можете да си тръгнете. Аз ще отида за помощ, ще докарам кола.

— Не, стойте! Не искам да остана тук сама. Страх ме е до смърт.

— Няма защо! — откликна старият с необичайна живост. — Аз имам само едно желание: да станете моя жена!

Теодолинде пребледня.

— Ваша жена? Сега знам защо ме примамихте тук. Аз ви отблъснах, но днес паднах безпомощно в ръцете ви. Вие сте злодей!

Играеше отлично ролята си и той изобщо не се усещаше, че го занася. Гневът само увеличаваше красотата ѝ. Старият се захласна в нея. Улови ръката ѝ и помоли:

— Простете ми! Каквото съм направил, съм го направил от любов!

— Вие ме подведохте и измамахте. Как мога да ви простя? Кой изобщо сте вие? Никой не ви познава!

Неговото некрасиво лице стана сериозно.

— Подигравате ми се — каза, — но неоснователно. Аз може би съм по-достоеен, отколкото предполагате. Притежавам повече богатства, отколкото вероятно си мислите!

Тя поклати усъмнено глава.

— Това наистина не го вярвам!

Тогава той стана от софата, застана пред нея и попита сериозно:

— Кажете, бихте ли ми принадлежали, ако съм богат?

— Ако сте достатъчно богат, може би — отговори момичето.

— Колко би трябвало да имам? Колко искате?

— Кой може да посочва тук числа! Каква сума бихте пожертвали например като годежен дар?

— Пет... не, десет хиляди гулдена.

Тя само го погледна възмутено.

— Е, добре! Бих казал дваисет хиляди.

— Направо ослепително!

— Трийсет хиляди гулдена!

— Сега пък си правите майтап.

Тогава той тропна вбесено с крак.

— За Бога, говоря сериозно! Слушайте, аз ви обичам до полуда. Готов съм да направя всичко, за да постигна взаимна любов. Искам да ви прислужвам и да ви се подчинявам като роб. Искам да поставя в нозете ви всичко, което притежавам. Ако благоволите да гледате на себе си като на моя годеница и го подкрепите писмено, с ръкостискане и целувка, ще устоя на думата си. Онова, което притежавам, е далеч повече от трийсет хиляди гулдена!

— Трийсет хиляди като годежен дар?

Погледна го с неподправен интерес.

— Почакайте!

Отиде до спалнята си. Тя чу превъртане на ключ и дрънчане на железа. После той се върна и сложи една пачка банкноти пред нея.

— Пребройте ги — каза. — Трийсет хиляди гулдена.

Започна да брои. Ръцете ѝ трепереха. Страните ѝ бяха бледи. Имаше каквото беше пожелала, че и още пет хиляди отгоре. Сега оставаше само да се измъкне с парите от кулата! По-късно щеше да му мисли за другото.

— Толкова ли са? — попита той.

— Да, да!

— Виждате, че държа на думата си. Сега как ще постъпите?

Тя помълча известно време. После попита:

— Искате да гледам на себе си като на ваша годеница?

Той я дръпна към себе си и така я обгърна, сякаш се канеше да я задуши. Тя не само изтърпя прегръдката, но и отвърна. Целуна го доброволно и му зашепна нежни изрази, за да не се породят някакво подозрение у него. „Увреденият“ крак беше напълно забравен. Седяха един до друг интимно прегърнати. Но въпреки щастията си той извади един лист, на който тя трябваше писмено да потвърди годежа.

— Баща ти какво ще каже? — попита загрижено.

— Той не бива веднага да научи — отговори момичето. — Ще му дойде много ненадейно. Той има съвсем други планове за мен.

— Искаш да кажеш, че нашият годеж на първо време трябва да остане в тайна?

— Да.

— Колко дълго?

— Да речем два месеца.

— Добре, но повече няма да чакам. Тук се сещам за крака ти. Много ли те боли още?

— Не толкова много както преди. Компресът помогна. Нека видим дали ще мога отново да вървя!

Тя стана и, гледай ти... тръгна. Вярно, симулира още болка, но заяви, че според нея кола няма да ѝ бъде необходима.

Той обаче настоя да я придружи. Момичето не биваше да отблъсне това предложение. Обу обувката си и закуцука към имението с израза на жена, измъчвана от болки. В градината спряха да се сбогуват.

— Кога ще те видя отново? — попита мъжът.

— Сега още не знам. Аз ще дойда при теб — отвърна тя бързо.

— Добре! Кога мога да те очаквам?

— Веднага щом ми се удаде възможност. Но ти обещавам, че от парите ти ще си купя една брошка с диаманти и ще я сложа за пръв път в деня на годежа. Лека нощ!

Побърза да се отдалечи. Когато беше достатъчно далеч, спря, пое си дълбоко дъх и каза:

— Какви сцени! Но аз съм красива, а въздействието на женската красота върху мъжете трябва да е страшно, че дори стари скъперници броят такива суми. Естествено, сега с него и с мен е свършено. Той повече никога няма да ме докосне.

В своята стая отдели петте хиляди гулдена за себе си. После потърси баща си.

— Излязла ли беше? — попита той. — Да не би при него?

— Да.

— С какъв резултат?

— С този.

Сложи в ръката му двайсет и петте хиляди. Той подскочи от изненада.

— Как е възможно? — извика. — Цялата сума!

Тя се усмихна саркастично.

— Тези пари са годежният ми дар от стария Винтер. Владетелят на замъка трепна.

— За Бога!

— Толкова ли е страшно?
— Годеж? Такова нещо не може да стане!
— Няма и да стане. Аз няма да сдържа думата си.
— Той има думата ти?
— Дори писмено.
— Каква непредпазливост!
— Примири се! Ние трябваше да имаме парите. Работата ще се уреди.
— Ако Хагенау разбере нещо!
— Нищо няма да разбере — успокой го тя. — Любопитна съм дали ще ми хареса. Ти каза, че бил наричан от приятелите си Жерава. Значи при всички случаи не е хубав!
— Но имал добро сърце.
— Това е най-главното. Аз не се стремя към брак, в който съпружеската двойка се мръщи до смъртта. Искам да имаме пълна взаимна свобода. Аз съм красива, е, добре, значи не трябва да принадлежа само на един. Лицето на моя мъж не ме интересува. Но той трябва да е такъв, че да мога да живея с него.
С това разговорът беше приключен и тя се върна в стаята си, изключително доволна от своята рафинираност.

ГЛАВА 8

ОТМЪЩЕНИЕ

На другия ден двамата Хагенау, баща и син, отидоха да посетят Фалкенщайн. Бяха отрупани с внимание, което веднага направи впечатление на Жерава и го накара да застане нащрек. Скоро след пристигането двамата бащи се оттеглиха под някакъв претекст, за да могат Теодолинде и Валтер да се обяснят.

Валтер Фон Хагенау внимателно беше огледал отредената му годеница. Когато стояха сега един до друг при прозореца, около устата му трепна саркастичен израз. Изсмя се късо и каза:

— Аз обичам откровеността, милостива фройлайн. Вие навярно също?

— Да. Нашите гледища в това отношение съвпадат.

— Тогава нека бъдем откровени! Известна ли ви е причината на днешното ми посещение?

— Да.

— Ние трябва да се опознаем. Ето защо аз предлагам взаимно да си облекчим тая мъчителна работа. Аз харесвам ли ви?

— Външно ли имате предвид или...

— Най-напред външно!

— Хм-м, Жерав!

— Благодаря! — ухили се той. — Това действително е откровено. Значи моят боен прякор е стигнал и до тук. Е, да, аз наистина не съм красив!

— Но това не се и иска. Вашата духовна страна много вероятно ще ме удовлетвори.

— Да се надяваме. Тази духовна страна ще положи всички усилия да спечели симпатиите ви.

— И навярно не без успех. А сега мога ли и аз да попитам дали ви харесвам?

— Обратното.

— Как така? Какво искате да кажете?

— Вие външно не ме харесвате, но пък вътрешно. С вас нещата при мен стоят точно обратното.

— Аха! Харесвате ме външно?

— Да.

— Но вътрешно — не?

— Вие сте очарователна, да, дори нещо повече от красива. Но душата ви е черна.

Каза го толкова натъртено, че тя се засмя смутено и прибави:

— Като нощта или като Преизподнята!

— Приблизително така. Тя е черна, но има и благородна чернота. Ще трябва още да я проуча и по-късно ще ви съобщя преценката си.

Но той вече я беше направил, защото, когато баща му го попита по пътя за дома дали му е харесала Теодолинде, отговори:

— Никак, скъпи татко. Нейната красота прави впечатление, но това впечатление е измамливо. Тя е чисто външна. Аз я намирам пресметлива и студена и не искам да се ожения за нея.

— За Бога, ние имаме нужда от пари!

— Хм-м! Тоя хер Фон Фалкенщайн наистина ли е богат? Защо тогава носи фалшиви камъни на пръстените си? Татко, залагам си главата, че те са имитация!

Бащата опита да го разубеди, но Хагенау остана твърдо на своето становище. Но накрая все пак изяви готовност да изчака, като първо проучи красивата Теодолинде.

В предобеда на другия ден златарят Якоб Симеон поиска да доложат за него на барон фон Фалкенщайн. Беше очакван и в следствие на това веднага приет.

— Е — обяви Фалкенщайн, — реших да опитам с вас. Носите ли верижката?

— Да.

— Покажете я!

— О, моля! Имате ли парите?

— Да. Вижте тези банкноти!

Владетелят на замъка хвърли сумата на масата. Златарят провери всяка отделна банкнота. Едва ли бе считал за възможно да му бъдат наброени наведнъж толкова пари. Ето защо ги прибра удовлетворено и предаде в замяна верижката. После попита:

— Как смятате да процедираме с детското бельо?

— Днес аз и дъщеря ми ще отпътуваме за столицата. Не ми се иска да губя време. Най-добре ще е да определите къде и кога мога да се срещна с вас.

— Елате в един часа през нощта при Зеления фонтан на Алтмаркт. Там ще ме намерите. Тогава вероятно вече ще притежавам дубликатите на ключовете.

Якоб Симеон си тръгна, а баронът съобщи на дъщеря си резултата от разговора. Тя беше съгласна да го придружи до столичния град.

Но той изрази очакването, че тя не възнамерява да участва в тайното и толкова опасно начинание. Теодолинде заяви, че, напротив, това е твърдото ѝ намерение. Баронът се изплаши от решителността, с която направи изявлението, и предупреди.

— Помисли на какви опасности ще се подхвърлиш!

— Тези опасности са същите, срещу които и ти ще се отправиш, татко!

— Има разлика. Аз съм мъж.

— Я стига! — отговори тя. — Сякаш ние жените сме чупливи! На някой чужд човек ли предпочиташ да се довериш вместо на мен? Аз те познавам. Ти не си много голям герой. Аз имам много повече кураж от теб! Не искам да те оскърбя, наистина, но няма как да не признаеш, че притежавам и повече енергия от теб. В контрабандистките ви далавери вземах значително по-голямо участие от теб. Бях нещо повече от твоя довереница. Сега снабдих парите и искам да участвам и в останалото. Но я кажи, даде ли на тоя златар двайсет и петте хиляди гулдена и получи ли верижката?

— Да.

— Покажи ми я. Трябва добре да я огледам.

Съдът беше сложил ръка върху палата на барон Фон Хелфенщайн. Двата тайни полицаи Фридрих и Антон бяха разквартирувани тук, за да пазят имението, в което нищо не биваше да се промени. Хулда Нойман, камериерката на баронеса Нора фон Хелфенщайн, с арестуването на нейната господарка беше изгубила мястото си и сега чакаше възможност да си намери нещо подходящо. Не искаше да се ангажира като обикновена домашна помощница, но добрите предложения бяха редки. Това обаче не я притесняваше.

Възнаграждението ѝ беше добро, така че бе успяла да поспести нещичко. Ето защо можеше да издържи известно време.

Отдавна се числеше към редовните посетители на „Тиволи“. Беше миловидна и през тези вечери не ѝ липсваха кавалери за танците. Днес пощальонът ѝ донесе едно писмо, чийто автор бе невъзможно да бъде отгатнат. То гласеше:

„Многоуважаема фройлайн, познавам ви вече от дълго време, макар че не мога да се радвам на вниманието ви. Копнея да завържа познанство с вас и бих дал много, за да успея да спечеля любовта ви. Ако все още не сте отдала сърцето си, елате довечера отново в «Тиволи». От това ще разбера, че сте още свободна, а после няма да пропусна възможността да легна в краката ви.“

Редовете не бяха подписани. Всяко момиче се радва, когато бива харесвано. Камериерката също се зарадва, още повече че притежаваше доста голяма доза кокетство. Беше любопитна да се запознае с автора на писмото. И бездруго днес щеше да посети „Тиволи“, но сега, естествено, отиде с по-голямо желание.

Едва беше влязла и вече я ангажираха. Танцуваше почти във всеки тур, но само с познати партньори. Но ето че дойде един млад мъж. Не се огледа за нея, а сякаш вниманието му беше насочено към нещо друго. Но когато понечи да мине край нея, погледът му като че случайно попадна на лицето ѝ и той спря.

— Извинете, майн фройлайн — заговори, — струва ми се, че ви познавам.

Имаше представителна фигура и беше елегантно облечен. Тонът му звучеше много учтиво, а поклонът, който направи, я удовлетвори още повече. Ето защо отговори:

— И аз имам чувството, че вече съм ви виждала.

— Ако ми позволите да се настаня до вас, бихме могли да помислим къде сме се срещали.

— Седнете, моля! — прозвуча нейната покана.

Той се отзова. Момичето го огледа проучващо. Видя тежък ланец на жилетката и скъпи пръстени по пръстите му. Следователно беше

заможен, макар и да нямаше нещо аристократично в него. На един познавач на хората не биха му харесали стиснатите устни и пронизващият поглед, наистина, но тя не беше толкова внимателен наблюдател. Този мъж беше бившият златарски калфа Август Менерт, на когото Якоб Симеон бе продал фирмата си.

— И така, къде сме се виждали? — попита той, кръстосвайки удобно крака.

— Не тук — отговори тя.

— Напротив, напротив! В последно време тук ви забелязах няколко пъти. И въпреки това ми се струва, сякаш отдавна познавам лицето ви.

— Аз вашето също. Родом съм от Грюнбах.

— Имате предвид имението Грюнбах, което принадлежи на барон Фон Фалкенщайн?

— Да.

— Значи сме били съседи. Аз съм от Райтценхайн, който принадлежи на хер Фон Хагенау.

— Аха, сега е ясно! Там сме се виждали. Сега го знаете и следствието приключи.

— Означава ли това, че трябва да си тръгвам?

— О, не — отговори тя. — Не бих отпратила един земляк, още повече...

Спря по средата и го погледна дяволито и изучаващо.

— Можете ли да пишете? — попита с усмивка.

— О, много добре! — засмя се и той.

— Може би писма до дами?

— Когато е много наложително, да.

— Кога сте писали последното си писмо до дама?

Той направи замислена физиономия и отговори:

— Не много отдавна.

Точно сега паузата свърши и музиката поде жив галоп. Той се надигна, поклони се и помоли за ръката ѝ. Тя му я подаде и танцът започна. Когато свърши и двамата седнаха отново, той каза:

— Е, добре! Аз съм анонимният автор на писмото. Сега бих желал да зная дали се сърдите.

— Не виждам защо трябва да се сърдя.

— В такъв случай искам да ви отправя една голяма молба. Но тя би могла да ви раздразни. Ще ми подарите ли и останалите танци?

— Хм! Значи да не танцувам с никой друг?

— Това е желанието ми. Много ми се иска да ви имам само за себе си, макар и да нямам никакво право. Или може би се интересувате от някой друг, така че ви е трудно да изпълните молбата ми?

— О, не! С удоволствие ще танцувам само с вас!

Погледът му се спря с радостна изненада върху лицето ѝ.

— Чудесно! — възкликна. — Не го очаквах.

— Защо?

— Едно такова красиво момиче едва ли може да е останало без обожатели.

— Обожатели, да — отвърна тя, свивайки пренебрежително рамене. — Но обожател не значи още любим!

— Разликата не е много голяма, а аз познавам един, за когото мисля, че не е бил само обожател.

— Кой ще е той?

— Предпочитам да премълча. Можете да го видите, днес той е тук.

Очите ѝ се плъзнаха търсещо по различните маси и групички. После отговори:

— Не виждам кого бихте могли да имате предвид.

— О, той не е в залата, а там вляво, в съседното помещение. Намира се в мила компания.

— Правите ме толкова любопитна, че наистина ми се иска да надзърна там.

— Сторете го. Ще ви чакам тук!

Тя стана и се отдалечи. Той се загледа победоносно след нея и промърмори:

— Тя е пленително красива. Трябва да я имам тази Хулда Нойман, та ако ще и да забъркам някоя каша!

Погледът му кажи-речи я изпиваше. Сега тя отиде до отворената, водеща към съседното помещение, врата. Погледна вътре. Той я видя, че трепна.

— Аха, видяла го е — помисли си. — Сега ще разбере дали е скъсала с него.

Тя премина бавно и сякаш безцелно залата и се върна при него.

— Е, видяхте ли го? — попита той.

— Кого всъщност имяхте предвид? — отби момичето.

— Е, някой си там Антон!

— Антон? Не познавам никакъв Антон — отговори тя, правейки се на учудена. Беше пребледняла. Тревожно попита: — Откъде го познавате?

— Няма значение — отклони сега той. — Достатъчно е, че знам каква връзка сте имали с този Антон. Вие бяхте при баронеса Фон Хелфенщайн, а той трябваше да ви подпита по поръчение на княз Ван Зоом. Ето защо симулира любов към вас. Но стига по този въпрос. Бих желал да ви се представя. Името ми е Август Менерт. Златар съм. Доскоро бях помощник и тъй като не спадам към прахосниците, а и не можех да живея при моя работодател, наех една евтина мансарда за нощувка. Беше в задна къща. Оттам можех да виждам страничния фронт на един известен палат. Имаше един прозорец, който винаги светеше, когато една известна баронеса бе отишла да си легне. Там живееше прислужницата на баронесата, едно прелестно момиче. Накратко казано, влюбих се в нея и започнах да събирам сведения. Така узнах също онова за вас и Антон. Признавам, че наистина станах ревнив, толкова повече защото знаех, че той ви залъгва.

— Откъде го предположихте?

— Научих, че е таен полицай. Останалото лесно отгатнах. Не знаех, наистина, че вашият барон е Капитана. Сега този Антон постигна целта си и повече не ви поглежда. Не е ли така?

Очите ѝ метнаха мълнии на гняв и омраза.

— Вече не ме поглежда! — процеди. — Ах, да можех да измисля нещо, от което да го заболи, да се вреже дълбоко в сърцето му, в живота!

— Размишлявайте!

— Е-ех! Твърде слаба съм за отмъщение!

— Потърсете тогава помощ! — рече той, като улови ръката ѝ и я погледна жадно-въпросително в очите.

— Имате ли кураж? — прозвуча насреща му.

— Да.

— Нямам предвид обикновения кураж. Аз искам да отмъстя на този жалък човек. Коя е всъщност онази, която седи до него?

— Годеницата му.

— Не я познавам.

— Казва се Анна Ландрок. Заради вас научих всичко това.

— Значи двамата вече са се сгодили?

— Да. Също неговият красив колега се е сгодил.

— Който седи с него там вътре? Той също така се намираше на разположение на княз Ван Зоом.

— Да, и постъпи също като Антон. Сгоди се за някоя си там Емили Вернер. Но преди това и той подлъга едно бедно момиче, за да оплете баща ѝ в мрежата.

— Кой беше той?

— Старият аптекар Хорн.

— Аха, дето се направи на умрял, за да избяга от затвора, но бе отново заловен?

— Да, с дъщеря му се случи както с вас. Тоя мизерен Фридрих я измами. Какво ли си мисли тя, като го гледа сега да седи до другата? Много вероятно също замисля отмъщение.

— Нима тя е тук?

— Да. Ниската дебелана там косо срещу нас, дето не отделя поглед от отворената врата. Виждате ли какви очи блещи? Сякаш иска да го погълне. Тя би могла да ви бъде една добра съюзница!

Хулда оглежда известно време дебелата аптекарска дъщеря. После попита:

— Откъде знаете също за това момиче?

— Хм-м! Всъщност не би трябвало да го знам, но го подслушах. При моя шеф се говореха разни неща, които не бяха за непосветени уши.

— Кой е шефът ви?

— Той вече не ми е такъв, защото аз наскоро закупих фирмата му.

— Значи сега сте самостоятелен?

— Напълно. Сам съм си господар и имам много добри средства за препитание. Шефът ми беше Якоб Симеон.

Тя го погледна бързо и изненадано.

— Какво? При него ли бяхте?

— Да. Познавате ли го?

— Разбира се! Та нали той беше от хората на Капи...

— Откъде знаете, че е бил от неговите хора?

— Чух го от полицаите, които след арестуването на господаря заеха палата. Подслушах ги.

— По дяволите! А Якоб Симеон твърдо вярваше, че никой не го подозира.

— Това беше изказано само като предположение. Онази Хорн там отсреща... само отдалеч ли ви е позната?

— Не. Познавам я отблизо. Баща ѝ често идваше при нас, а и аз изпълнявах някои поръчки на шефа при него. Казва се Йете.

— Бр-р! Грозно име!

— Грозно като самата нея.

— Бих желала малко да си поприказвам с нея.

— Е, мога да уредя да седне при нея.

Менерт се надигна и отиде при Йете Хорн, която направи много учудена физиономия, когато чу поканата му. Отзова се с видимо колебание, понеже не ѝ се искаше да напуска мястото си. Оттам именно можеше добре да наблюдава изменилия ѝ таен полицаи Фридрих. Скоро Хулда и Йете седяха една до друга и Менерт остави дамите насаме за няколко минути. Те скоро се задълбочиха в съкровен разговор. Дойдоха няколко танцьори да канят Хулда, но тя отказа. Разговорът беше по-важен.

Златарят се размотаваше из залата и на няколко пъти спря до отворената врата, от която можеше да огледа съседното помещение.

Там седяха двамата тайни полицаи Антон и Фридрих със своите годеници Анна Ландрок и Емили Вернер и бъдещите си тъстове.

Татко Ландрок, бивш вахмистър, беше изгубил при една злополука ръка и крак и бе изпаднал с близките си в окаяно положение. Княз Ван Зоом го избави от него, като му подсигури пенсия. Папа Вернер също така бе изтърпял много страдания като слуга в театъра и живееше с многобройната си фамилия в голяма немотия, докато накрая изгуби и работата си. Но князът се намеси и в неговия живот и му съдейства за сегашното място като касиер при театъра. Днес нямаше представление и той разполагаше с време да посети „Тиволи“. След толкова години нещастие промяната в съдбата му влияеше неимоверно благотворно. Цялото му лице буквално сияеше от разположеност и доволство.

Присъстваше и една друга личност. До Вернер седеше дъщеря му Лаура. Франц фон Хелфенщайн я беше насиллил. Детето, което се

появи на бял свят, умря, обвиниха я в детеубийство и бе осъдена на осем години затвор. Половината от присъдата беше вече излежана, когато Ван Зоом и доктор Макс Холм се заеха с нея и благодарение на щастливи обстоятелства успяха да докажат невинността ѝ. Веднага бе освободена. Днес беше излязла за първи път, за да посети, заедно с баща си, сестра си и другите в „Тиволи“.

Погледът на Антон случайно попадна на Менерт, когато онзи се намираше при вратата. Сръга Фридрих и попита:

— Познаваш ли младия човек там?

— Помощник на Якоб Симеон.

— Така си и помислих. Но вече не е помощник, а самият е собственик на фирмата. Веднага ще го подложи на проверка.

Стана от стола, пристъпи към златаря и го попита:

— Нали сега вие сте собственик на фирмата, в която работехте?

— Да, майн хер — отвърна другият раздразнено. Антон се направи, че нищо не е забелязал, и продължи бодро:

— Много добре стана, че ви срещнах тук. Изработвате ли и венчални халки?

— Естествено!

— Бившият ви шеф винаги беше по-евтин от другите. В най-близко време ще имам нужда от годежен пръстен, моят приятел там също.

— Аз съм запазил неговите цени.

— Чудесно. Може би ще подарим на нашите дами и по един друг пръстен, освен обикновената златна халка. Вероятно имате добър избор?

— О, разбира се! Аз работя най-вече с имитация на скъпоценни камъни, които едва се различават от истинските.

— Това урежда добре нещата. Ние, естествено, не сме милионери, които могат да си позволят диаманти. Утре ще наминем към вас и ще разгледаме асортимента ви.

Правеше го само за да научи евентуално дали Менерт знае местонахождението на Якоб Симеон. Но младият златар го прозря и се отдалечи с лек поклон. Когато отиде при момичетата, Хулда го попита:

— Оня шпионин стоеше при вас. Какво искаше?

— Да ме подпита за шефа.

— Вие, надявам се, не сте били толкова глупав да му кажете?

— Не ми и хрумна. Те ще платят пръстените си, но няма да научат нищо.

— Пръстени? Искат да купят пръстени?

— Да, венчални халки, като претекст, естествено.

От лицето на Хулда се оттегли всякакъв цвят. Тя се втренчи в него, сякаш с мислите си се намираше някъде съвсем другаде.

— Венчални халки — промълви на себе си. — Ех, ако не бяха точно венчални халки.

— Те може би ще купят и други. Тоя Антон ми го каза.

При това известие тя едва не скочи от стола.

— Утре щели да дойдат — допълни Менерт.

— Още утре? О, ако знаех какво ги интересува!

— Аз споменах за имитациите си на диаманти и той като че има желание да види нещо от тоя род!

— Прекрасно, прекрасно! Оставете ни сами! Ще ви дам знак, кога да се върнете.

Той продължи разходката си. Дебелата Йете огледа Хулда с удивление и каза:

— Вие сякаш из един път станяхте съвсем друга жена, когато се отвори приказка за пръстените. Много сте възбудена.

— И не е за чудене. Преди малко си трошихме главите по какъв начин да си отмъстим, а сега идеята е вече налице.

— Възбуждате любопитството ми.

Йете беше физически и духовно по-тромава от красивата камериерка, но що се касае до отмъщението към неверния любим, беше огън и пламък.

— Тези двама типове не вкараха ли в беда баща ви? — попита Хулда.

— В затвора.

— Да. Какво сега, ако ние ги вкараме в затвора?

— Възможно ли е? — попита дебеланата, като бузите ѝ мигом се зачервиха.

— О, определено! Не само тях двамата, но и годениците им.

— Това, това би било чудесно отмъщение!

— Да, представете си оная Вернер в пандиза!

Каза го с повишен тон, за да поощри още повече Йете. Тя отговори:

— Бих дала за това няколко години от живота си.
— Това изобщо не е необходимо.
— Как да я подхванем тая работа?
— Много лесно. По-лесно отколкото си мислите. И така, откраднати са скъпоценни пръстени. Двете годеници носят откраднатите бижута и естествено биват арестувани.
— И от кого са ги имали?
— От своите мъже, които също ще бъдат арестувани.
— И тия наистина са ги откраднали?
— Не са си го и помислили!
— Тогава няма да има и арест!
— О, напротив! Оставете аз да се погрижа. Антон и Фридрих пазят палата на задържания барон Фон Хелфенщайн. Там всичко стои така, както той го е оставил. Сигурно и завинтената касета с бижутата е още налице. Тези бижута ще бъдат откраднати.
— От кого?
— От нас двете естествено.
Йете се изплаши.
— За Бога! — възкликна.
— Страх ли ви е?
— Да.
— Страх! И искате да си отмъстите? Били сте продадена, изменили са ви, а сега, когато ви се открива една толкова добра възможност да накажете злосторниците, се колебаете? Засрамете се!
Това веднага подейства. Йете отговори:
— Но сигурно ще бъде много трудно.
— Съвсем лесно, детински лесно.
— И как всъщност ще стане работата? Да не би да имате предвид, че ще нахълтаме взломаджийски в палата и ще задигнем диамантите?
— Да, разбира се.
— Господи Исусе! Тръпки ме побиват! Ако ни спипат!
— Невъзможно. Та нали двамата пазачи седят там в другото помещение и скоро няма да се приберат.
— Вие възнамерявате, както изглежда, още днес да я свършим тая работа?

— Естествено! Днес, веднага! Та нали утре щели да купят пръстените.

— Не знам каква е връзката между едното и другото.

— Много просто. Ние свиваме бижутата и аз давам на тоя хер Менерт, който здравата е лапнал по мен, два от пръстените. Той ще ги продаде на Антон и Фридрих. Те ще ги подарят после на момичетата си и ето как ще бъдат намерени у тях. Не е ли просто?

— Как ще влезем в палата? — попита Йете, която още не вникваше в демонския план.

— С ключ.

— А, вие имате ключ! Как се добрахте до него?

— Всяка умна домашна помощница си набавя възможно по-скоро собствен ключ или шперц.

— Но ключарят няма право да ви го прави!

— Той, естествено, не е за момичето, а за господарите. Момичето има само грижата те да изгубят ключа. Ясно?

— Да — кимна дебеланата с разбиране. — Момичето отмъква ключа и господарите трябва да си направят друг.

— Да, така беше и при мен. И господарите дори не забелязаха загубата. Когато баронесата бе откарана по настояване на нейния мъж в лудницата на Роленбург, аз присвоих ключа и баронът въобще не се сети за него. Сега е необходимо само да отида да го взема и после можем да се вмъкнем в палата, без някой да ни забележи.

— Но ще можем ли да отворим и касетата?

— Да. Аз имам и този ключ. Баронесата мислеше, че го е забутала някъде. Не искаше мъжът ѝ нещо да разбере и тайно поръча нов. Естествено, го получи.

— Много ли са накитите в касетата?

— Е, плячката няма да бъде грандиозна, тъй като в последно време нещата на господарите не бяха особено блестящи. Забелязах го. Но въпреки това, освен отмъщението, ще завъртим една добра далавера. Ще делим, а после ще скрием нещата, докато стане възможно да ги продадем без риск.

— Няма ли да бъде по-добре сама да отидете до палата, фройлайн Нойман?

— Не. Имам нужда от втори човек и това сте вие. Или може би искате да се откажете от отмъщението си? Впрочем никой няма да ни

спипа. Ние ще погледнем дали някъде не свети прозорец. Ако е такъв случаят, няма да рискуваме. Но ако всички прозорци са тъмни, няма от какво да се страхуваме.

— Ще ни видят, когато отваряме голямата порта.

— Не е необходимо да го правим. Ще минем през портичката и през стаите на господаря. Там познавам всеки ъгъл. Естествено, ще си светим.

— Отдолу ще видят светлината!

— Ако го вършим глупаво, да. Но ние ще постъпим умно. Аз имам един малък ветроупорен фенер, който може да се затъмнява по желание!

— Има още няколко неясноти. Дори и да пипнем бижутата, това нищо няма да ни ползва. Та нали двамата полицаи ще кажат, че са купили пръстените от Менерт.

— Той обаче ще заяви, че това не е вярно. Ще им продаде откраднатите, но ще твърди противното. Ще покаже скици на двата пръстена, които им е продал, и те наистина ще бъдат намерени у тях. Така двамата шпиони ще бъдат изобличени.

Бавно мислещата Йете поклати глава. Но сърцатата камериерка продължи със строг тон:

— Значи решавайте! Нямаме време за губене. Ще участвате ли?

— Направо ми иде да се откажа!

— Тъй! Вие сте измамена. Баща ви ще умре в кафеза или на ешафода. Цялото ви семейство ще се сгромоли в нещастieto, а в замяна вие ще позволите на милия си Фридрих да вдига сватба и после да прави още и кръщенета!

Думите подписаха и Йете обяви:

— Ще участвам.

— Останете тук, аз ще отида да взема ключовете.

Стана и пристъпи към Менерт, който се бе облегнал наблизко на един пиластър.

— Е, имате ли някакъв план? — попита той.

— Да, и то много добър.

— Мога ли и аз да се включа?

— Да. Ще ме отведете до къщи. Но поставям условието преди това да вземете от магазина си два дамски пръстена с камъни-имитация.

— С каква цел?

— По-късно ще научите. Нека бъдат такива, каквито двамата полицаи евентуално биха харесали. Освен това ще трябва по-късно да можете точно да ги опишете.

— Няма проблем. Значи искате веднага да ги имате?

— Веднага! Но никой нищо не бива да разбере.

— Тръгвам незабавно!

Бързо излезе. Тя хвърли един триумфиращ поглед на Йете и бавно го последва.

Якоб Симеон се яви съгласно уговорката с барон Фон Фалкенщайн точно в един часа при фонтана на Алтмаркт. Там завари владетеля на замъка и дъщеря му. За негово учудване тя носеше мъжко облекло.

— Е, как стоят нещата с ключовете? — попита хер Фон Фалкенщайн.

— Имам ги.

— Значи можем да пристъпим към работа?

— Да. По улиците вече е много спокойно. Можем да рискуваме.

Когато стигнаха до Съдебната палата, най-напред разузнаха наоколо. Не се виждаше и чуваше жива душа. Ключът отвори. Те влязоха и заключиха след себе си. После запалиха един фенер със затъмнителни бленди.

— Сега да дойде някой! — каза баронът.

— Мен няма да заловят — заяви неговата решителна дъщеря. — Имам един добре зареден двуцевен джобен пистолет.

— С него всичко бихте оплескали — обади се Симеон. — Изстрелът само би примамил преследвачите. Аз си взех по-добро оръжие. Ето, вижте, един „убиец“ (палка с оловна топка накрая, използвана като оръжие). Работи безшумно и сигурно. Да вървим!

— Запознат ли сте с обстановката?

— Много точно! Естествено добре съм се осведомил.

Ослушваха се при всяка нова извивка на коридора или стълбището. Най-сетне Симеон спря пред една врата.

— Това е стаята, която търсим.

Оказа се, че ключът, с който се беше снабдил, е истински шперц. Симеон отвори вратата, влязоха и заключиха грижливо след себе си. Сега тук имаше две отворени врати, които водеха надясно и наляво в

съседни стаи. Внимаваха светлината от фенера да пада така, че отвън да не може да бъде забелязана.

— Ето ни на мястото — каза баронът. — Но къде са прибрани нещата?

— В един шкаф. Трябва да го потърсим.

Шкафове имаше само в съседната стая вдясно. С помощта на донесените ключове започнаха да ги отварят и преглеждат. Стараеха се да не оставят следи от присъствието си. Най-сетне намериха едно сандъче, в което откриха търсеното.

— Това е! — рече Якоб Симеон. — Сега трябва бързо да ги проучим! След това отново ще ги сложим вътре.

— Покажете ги! — Теодолинде разгледа внимателно материята, начина на изработка и бродерията на детските неща на светлината на фенера и каза: — Не е необходимо да ги вземаме! Листове и моливи тук има достатъчно. Аз ще изготвя точни рисунки, по които ще изработим копията. Утре вечер ще бъдем готови и ще можем да извършим подмяната.

Това беше удобно и за златаря. Рисунките бяха точно изготвени, след което тримата отново потеглиха. Погрижиха се, естествено, да оставят всичко така, както го бяха заварили.

Ние ще оставим тримата съзаклятници сами с плячката им и ще се върнем в разказа няколко часа назад. Сцената между Менерт, бившата камериерка Хулда Нойман и дебелият Йете в „Тиволи“ не беше останала незабелязана. В залата се намираше и една друга наша позната личност — веселият тимпанист Хаук, който днес, наистина, като че не се намираше в добро настроение. До него седеше третият виолинист. В една пауза той каза на Хаук, поклащайки глава:

— Какво става днес с теб? Сякаш си друг човек! Що за физиономия правиш?

— Имам тения.

— Да, но в главата, не в тялото!

— Е, да. Нещо ме гложди.

— И какво?

— Че трябва да седя тук и да правя музика, за да могат другите да танцуват.

— Всички добри духове! Какви са тия капризи? Никога не си имал такива мисли!

— Но днес да.

— Личи си. Преди малко сбърка цели четири такта! Подобно нещо още не беше ти се случвало.

— Е, при едно такова лице може и да се случи — ухили се тимпанистът Хаук. — При това положение на някой друг може и нещо повече да се случи.

— За какво лице бълнуваш, бе?

— Че не виждаш ли?

— Чумата го взела! Виждам стотици лица! Кое имаш предвид?

— Да, де! Мда-а! Мислех си, понеже на мен ми е направило впечатление, трябва и твоите очи да са все към него отправени. Виждаш ли отворената врата за другото помещение?

— Да. Достатъчно голяма е според мен.

— Вътре седят хора. Но оттук човек може да види само най-задната ъглова маса и тя седи там.

Хаук посочи с пръст мястото. Виолинистът подсвири тихо и отсъди:

— Прекрасна! Наистина прекрасна!

— Какви очи!

— Като гранати!

— Каква коса!

— Много по-красива отколкото на моята старица!

— Това имах предвид! Това носле, устата!

— За мляскане... исках да кажа, за целуване!

— Шията, бюстът!

— Направо Венера!

— Да. Но лицето има такъв един меланхоличен израз, като безмълвен отказ от...

— Кафе с мляко!

— Глупости! Не говори така тъпо! — сопна се иначе толкова добродушният тимпанист.

— Човече, това момиче те е омагьосало!

— Може би!

— Вероятно дори си се влюбил!

— До ушите!

— Да те закриля свети Балдриан! Който е влюбен, той е загубен!

— Веднъж и ти беше влюбен!

Цигуларят направи кисела физиономия и продължи:

— Затова съм и изгубен. Ще си остана трета цигулка до моя кротък, блажен край. Трябва ли и с теб да стане така? Не искаш ли да се махнеш от тимпаните?

— Искам, разбира се, и то веднага! Бих желал да извъртя един валс с нея, някой лек, нежен.

— Да, като да речем: „Ела, мили Хайнрих, ела, ела и ме целуни!“

— Майтапът настрана! Познаваш ли я?

— Не. Ти?

— Също не, магаре такова! Щях ли иначе да те питам!

— Благодаря за новото име, с което се сдобих. Но ти си още по-голямо магаре от мен! Щом искаш да знаеш коя е, просто иди и я питай!

— Нали не мога да се отделя от оркестъра! — възрази Хаук.

— Глупости! Моята трета цигулка не е толкова необходима. Отивай спокойно, синко! Аз ще бия тимпаните ти. Веднъж вече нали го правих.

— Де да искаше пак!

— Искам, естествено. Ти наистина си влюбен до ушите. Знаеш: „Само като погледне момъкът момата, сърцето му се веднага разтупква!“

— Зарежи тия рими от състезания на стрелци, ами по-добре внимавай с нотите, когато се заемеш с тимпаните. Ще рискувам да ти ги поверя.

— А аз ще ти поръчам един валс. Само да не се проснеш на земята с... безмълвен отказ!

Хаук напусна оркестъра. Точно когато минаваше край масата, на която седяха камериерката и Йете, чу първата да казва:

— Да, представете си оная Вернер в пандиза!

Беше просто случайност и той нищо не си помисли.

Когато отиде до отворената врата, видя седящата в помещението компания. Вернер, който бе оказал съдействие в номера срещу танцьорката Леда и шефа на клакьорите при „Столичен театър“, веднага го позна.

— Хер Хаук! Добър вечер! — поздрави той, подавайки му ръка.

— Няма ли да извъртим пак някой подобен номер?

— Какъв номер?

— Е, както преди време в „Белвю“ когато се направихте на дама!

Присъстващите се засмяха. Та нали този номер беше известен на целия град. Трите момичета също бяха чули за него и огледаха с любопитство младия мъж, който бе играл толкова важна роля в това събитие. Хаук видя големите тъмни очи на Лаура отправени към него и се изчерви като дете.

— Това са моите дъщери, а това хер и фройлайн Ландрок — представи Вернер споменатите.

Фактът, че хубавичкото момиче е дъщеря на Вернер, така изненада Хаук, че той непредпазливо изтърва:

— Какво? Тя е ваша дъщеря?

— Да, моя дъщеря е!

Сега доброто, открито лице на тимпаниста прие толкова особен израз, че предизвика неволен смях. Но той бързо възвърна самообладанието си и отговори, посочвайки Лаура:

— Тази дама имах предвид.

— Лаура? И каква е работата с нея?

— От оркестъра я видях да седи тук. Познавам почти всички дами, които идват при нас на танци, но нея още не. Направи ми впечатление и ето защо... ето защо...

— Ето защо дойдохте да разберете коя е? — вметна бащата.

— Да — отвърна той откровено.

— При това положение е цяло щастие, че аз го знаех и съумях веднага да ви го кажа.

— Определено! Но тук се намесва и друг щастлив случай.

— Какъв?

— Е, капелмайсторът ще включи сега един валс, за който му се иска да знае дали ще се танцува добре. Аз трябва да го изпробвам. Но някак си не върви сам да се въртя и тук вие бихте могли да ме подкрепите с вашите бащински съвети.

— Аз? Та аз не съм ви баща!

— Но на... фройлайн Лаура! Разбирате ли?

— О, да — засмя се Вернер. — Действайте смело!

Момичето погледна младия мъж с особен поглед. Страх или благодарност просветна от тъмните очи?

Виолинистът беше поръчал валса и когато Хаук даде сега знак, оркестърът започна. Той беше музикант, но сам той много рядко

танцуваше. При неговия свободолюбив характер още не беше му се случвало сърцето му да попада в сериозен плен. Но сега се чувстваше направо неописуемо. Струваше му се, че държи в ръцете си нещо изключително ценно. Мислеше си, че сега трябва да си поговори с нея, но точно в момента не му хрумваше нищо — на него, дето главата му иначе бъкаше от щуротии. Най-сетне все пак каза:

— Сигурно рядко идвате насам?

— Никога не съм идвала — отговори тя.

— Значи някъде другаде ходите на танци?

— Не. Никога не танцувам!

— О, колко жалко!

Думите прозвучаха толкова искрено, че тя вдигна въпросително поглед.

— Искях да кажа: колко хубаво щеше да бъде, ако можехме да ви виждаме по-често тук — обясни той.

— Кого би интересувало присъствието ми? — попита момичето тъжно.

— Мен!

Изплаши се, когато чу собствената си дума. Не бе възнамерявал да го каже, но му се беше изплъзнало прекалено бързо. Беше дошло направо от сърцето му.

— Вас? — попита тя, поглеждайки го сериозно в лицето. — Естествено, казвате го само от учтивост.

— Не, не! — отговори той бързо.

— О, вие познавате татко и сте сметнали за любезност да потанцувате с една от дъщерите му.

— Хич не си го мислете. С такива любезности аз не се занимавам. Правя само онова, което ми харесва, и този валс с вас ми доставя удоволствие.

— Защо с мен?

Това не беше кокетиране, за да чуе някой комплимент. Гледаше го толкова сериозно, почти печално, че една фриволност беше напълно немислима.

— Защото тук няма друга, която бих желал да ангажирам — отговори той. — На гърдите си имате един карамфил, фройлайн Вернер. Аз съм голям обожател на карамфилите, но, от друга страна, толкова рядко се сещам за цветя. Аз... аз...

Не можа да изрази молбата. Въпреки това тя взе цветето и каза:

— Искате ли да го имате? Заповядайте, хер Хаук!

— Но вие сигурно се разделяте неохотно с него?

— Не. Подарявам ви го с удоволствие.

— Защо на мен? Питам точно както вие преди малко.

— Е, защото тук няма друг, на когото бих желала да го подаря.

Виждате, че отговорих точно както вие.

Лека усмивка заигра около устните ѝ. Той я забеляза и каза:

— Трябва по-често да се усмихвате така, винаги, постоянно. Но вие, изглежда, сте все сериозна.

— Имам си всички причини да се откажа за дълго в живота от смеха.

Когато танцът свърши, той я отведе при баща ѝ и се върна при оркестъра. Седна тихо и се затвори в себе си. Познаваше Вернер, но съдбата на Лаура му беше напълно неизвестна. По някаква случайност нищо не беше чул за нея. Какво означаваха печалните думи: „Имам си всички причини да се откажа за дълго в живота от смеха“? В един момент погледът му се спря върху камериерката и Йете, които толкова усърдно разговаряха. Внезапно се сети за думите: „Да, представете си оная Вернер в пандиза!“ Прониза го една мисъл. Това можеше да се отнася само за някоя от дъщерите на Вернер. Или тези думи бяха просто случайни и засягаха някоя друга Вернер? Но тогава Хаук забеляза честите гневни, омразни погледи, които двете момичета хвърляха към отворената врата. Това не беше случайност. За какво говореха? Какво имаха предвид?

По време на музиката погледът му се приковаваше повече на разговарящите отколкото на нотите. Видя Хулда да става и да пристъпва към Менерт, когото не познаваше. Размениха си думи. Менерт тръгна, Хулда — също. Но преди това метна на Йете един триумфиращ поглед, който направи особено впечатление на тимпаниста.

Разтревожи се не на шега. Имаше чувството, че ще се случи нещо, което при всички случаи трябва да избегне, само дето не знаеше как. По-късно Менерт отново влезе. Камериерката също се върна. Двата заговориха помежду си. Той ѝ даде нещо, което тя разгледа. После махна на дебелата аптекарска дъщеря и напусна с нея залата. Беше носила нещо, някакъв немного голям предмет, леко увит в

кърпичка. С каква цел? Защо го държеше загърнат, сиреч скрит? И преди да напуснат залата, двете плъзнаха заплашително поглед към отвореното съседно помещение. Хаук го видя съвсем ясно. Вече не го сдържаше на мястото му.

— Я се заеми пак с тимпаните — каза на третия виолинист.

Напусна бързо залата, за да наблюдава двете момичета. Излезе точно навреме. На светлината на газовите фенери ги видя да изчезват зад близкия ъгъл и побърза след тях с намерението да ги следва където и да отидат.

Менерт беше донесъл на камериерката двата пръстена. Когато се отдалечаваше после с Йете, тя не подозираше, че има след себе си наблюдател, който се придържа към сенките на къщите и стъпва възможно по-тихо. Двете достигнаха Алтмаркт от страната, на която се издигаше палатът Хелфенщайн. Недалеч от него се намираше фонтанът с каменния бордюр.

— Горе никъде не гори свещ — отбеляза Хулда. — Значи няма никого.

— Но може в някоя от задните стаи да има някой.

— Не. Много добре познавам порядките. Ще завием зад онзи ъгъл. Портичката е там.

— Няма ли да е по-добре сама да...?

— Не ми и хрумва! Каквото заедно уговорихме, заедно и ще изпълним!

Повлече колебаещата се спътница към ъгъла. Хаук ги последва бавно и предпазливо. Когато зави зад ъгъла, не видя никого. Ослуша се. Нищо не се чуваше.

— Толкова ли да са бързали двете момичета? — запита се той.

Продължи ускорено до другия ъгъл, за да се огледа и там. Никой не се виждаше.

— Не са тук — каза си. — Значи обратно!

Върна се почти до ъгъла. Тогава забеляза портичката, която преди малко му бе убягнала.

— Тук ли да са влезли? — запита се. — Ще бъде много романтично! В палата на Капитана! Две момичета съвсем сами в голямата, тъмна, покрита с мрачна слава сграда! Не, не ми се вярва!

Отправи се бавно и замислено към предния фронт и огледа прозорците.

— Дявол! — промърмори. — Не беше ли това светлина? Или съм се заблудил?

Прикова зорко очи към редиците прозорци и наблюдението се повтори.

— Правилно! Сякаш някой горе отваря от време на време блендата на затъмнен фенер на косъм ширина. Но може и да се лъжа. Когато човек се вторачи така в някоя точка, може и да му изскочат очите. Най-разумно ще бъде да надзиравам портичката. Отсреща има проход за коли, който ще ми предложи достатъчно пространство и тъмнина. Тимпаните могат и да почакаат.

Беше стоял доста дълго скрит, когато чу да изщраква ключ. Портичката се отвори и двете момичета излязоха.

— Ужасно! — каза дебелията. — От страх едва не ми изби кървава пот. Никога не бих сторила отново подобно нещо.

Тези думи чу Хаук, но следващите — не, тъй като не можеше да приближи достатъчно, без да бъде забелязан. Но ги последва.

— И все пак ще трябва да го сторите още веднъж — отговори ѝ камериерката.

— Не, за Бога!

— Е, успокойте се! Исках само малко да ви уплаша. Няма да ви въвеждам в ново изкушение.

— Сега какво ще правим? Ще делим ли?

— Не сега и не днес.

— Защо?

— Няма време. Трябва най-напред да говоря със златаря. Това е най-важното. Трябва да получи инструкциите ми.

— А аз моята половина от бижутата!

— Да, разбира се! Но едва утре сутринта. Ще ви кажа къде се намира жилището ми. Ще дойдете там!

— Но поне бихме могли да преброим колко парчета са!

— Че защо? Доверие ли ми нямате?

Каза го с толкова гневен тон, че Йете не посмя повече да отвърне. Продължиха мълчаливо до „Тиволи“. Там Хулда спря и каза:

— Сега идете в залата и ми изпратете златаря. Но не му казвайте какво се е случило.

Йете се подчини и след броени мигове Менерт излезе. Видя застаналата наблизно камериерка.

— Къде бяхте толкова дълго? — попита.

— За това по-късно. Елате!

— Къде?

— До моето жилище. Мисля, че ще проявите желание да ме придружите до вкъщи?

— С удоволствие, с най-голямо удоволствие! Какво държите? Ще позволите ли аз да го нося?

— Това не ви засяга. Да вървим!

Дотук Хаук чу разговора, след това вече се бяха отдалечили твърде много.

„Отиват до нейното жилище — помисли си той. — Трябва да го науча. Онова, което носи в кърпата, трябва да го е взела от палата. Имаше ключ за портичката. Цялата работа явно е някаква тайна. Трябва да проникна в нея. Тимпаните ми нека се пръснат от копнеж по мен, все ми е едно!“ Пътят не беше дълъг. Хулда скоро спря с Менерт пред пътната си врата, за която имаше ключ.

— Сега живея тук в мебелирана квартира — каза. — Никой не бива да усети присъствието ви. Събуйте си ботушите!

— Охо! — възкликна той зарадвано. — Ще се кача с вас горе!

Поиска да я обгърне с ръка, но тя го отблъсна и отговори:

— Толкова далеч още не сме стигнали. Имам да говоря с вас, и то незабелязано и несмуцавано. Това е причината да ви дам разрешение да дойдете с мен в стаята ми.

Влязоха и Хулда заключи вратата.

Хаук зае от другата страна на улицата пост и си каза:

— Ще остана тук, та ако ще да завали пудинг със сливи. Сега знам къде живее тя, но трябва да науча и неговото жилище. Така че ще го чакам, докато излезе.

Двамата стигнаха незабелязано от обитателите на къщата до стаята ѝ на първия етаж. Хулда остави пакета, за да запали лампата.

— Беше познат звук — отбеляза Менерт. — Издрънка така, като че в кърпата има златни бижута.

— Не бъдете толкова любопитен! И говорете по-тихо! Иначе съседите ще ни чуят. Стените са толкова тънки. Седнете там на софата!

Той се подчини с голямо удоволствие. Лампата светна и Менерт видя, че се намира в една много уютно подредена стая, в която беше сложено и леглото на наемателката. Тя си събу високите обувки, за да

ги смени с меки пантофки. Съблече също роклята за танци и си сложи пеньоар.

— Извинете! — каза. — Но нали съм си у дома. Искам да ми бъде по-удобно.

— Направете го, направете го! — отвърна той съвсем заплепен.

Толкова красиви ръце никога не беше виждал. Тя му позволи умишлено тази наслада, но се престори, че не забелязва колко е омаян.

— Така — каза, — сега мога да дишам по-свободно и ще си поговорим. Отместете се малко.

Седна до него на софата. Тя беше малка и тясна, така че двамата седяха доста плътно един до друг. Той обви ръка около нея, за да я притегли към себе си, но тя се измъкна и каза укорително:

— Виждам, че нямате добро мнение за мен.

— Как така? Мнението ми за вас е отлично.

— В никой случай! Днес аз ви виждам всъщност за пръв път, а вие очаквате от мен нежности, които предполагат едно по-дълго познанство. Знаете ли от кои момичета може да се очаква такова нещо?

— Какво си мислите, фройлайн Хулда! Истинската, неподправена любов не се нуждае от години, за да се развие. В настоящия миг тя е тук и изисква незабавно подчинение. Поне аз се чувствам така с вас. Когато ви видях за пръв път, разбрах, че бих могъл да ви посветя живота си.

— Говорите като по книга — каза тя привидно невярващо. — Преди да повярвам на някой мъж, се нуждая от солидни доказателства, че е честен. Веднъж се подведох, но това вече никога няма да се случи!

— Поискайте ми ги тези доказателства!

— Добре! Аз се чувствам в положение да направя един мъж щастлив, но не раздавам прахоснически това щастие. Бих го поднесла само на някой достоен. А достоен е онзи, който е в състояние да ми докаже, че ме обича истински, повече от всичко друго, че за него аз стоя над всичко, че никаква жертва заради мен не му е прекалено трудна и голяма.

— Да, при мен е така!

— Разберете ме добре. Аз имам предвид всякаква жертва, от всякаво естество. Той трябва да мисли само за мен, всичко в нозете ми да слага. Да ви поставя ли на това изпитание?

— Направете го!

Тя се облегна в полулежачо положение в ъгъла на софата, отпусна назад красивата си главица и попита:

— Бихте ли могли заради мен да извършите нещо, което други хора биха нарекли неправда?

— Да — отговори той бързо и категорично.

— Трябва да сте решителен, енергичен човек, за да сторите това, което ми се върти из главата. Аз мразя пламенно, но съм в състояние и също така пламенно да обичам. Моята любов ще принадлежи само на онзи, който притежава смелост да утоли омразата ми.

— Имате предвид по отношение на онзи полицай?

— Да.

— Кажете какво трябва да направя!

— Искам да го убия, но не физически, а морално. Като криминалист и шпионин той вече е направил не един и двама души нещастни. Сега трябва сам да се поразходи до затвора. Искате ли да ми помогнете в това, или не?

— С най-голямо удоволствие, стига да съм в състояние.

— Добре! Веднага ще получите едно малко възнаграждение. Хайде, целунете ме!

Поднесе му устата си и той незабавно се възползва от това разрешение. Но когато поиска да я прегърне, тя го избута от себе си и каза:

— Достатъчно засега! Виждате, че не се скъпя с нежностите си, но искам също да видя дали ги заслужавате.

— Аз само ще повторя молбата си да ми кажете какво трябва да направя.

— Две неща.

— Ще ги извърша, колкото и да са трудни!

— И двете са много леки. Първо, утре трябва да продадете на двамата полицаи два пръстена, които аз ще ви дам — на всеки по един. Второ, по-късно трябва да заявите, че това са били пръстените, които ми дадохте в „Тиволи“.

— Ще го сторя, но моля за необходимите обяснения, за да не направя някоя грешка.

— Това действително е абсолютно необходимо. Та слушайте. Скъпоценностите на баронеса Фон Хелфенщайн се намират още в палата. Те ще бъдат откраднати.

По лицето му трепна разбиране.

— Те са вече откраднати! — каза.

— Как стигнахте до тази идея?

— Хайде, хайде! Ей къде лежат!

— Ще го издадете ли?

— Какво си мислите? По-скоро ще позволя да ми изтръгнат езика от устата.

— Точно това изисквам от вас дълбоко, ненаруσιμο мълчание! Знаете ли кой пази палата?

— Онези двама полицаи.

— Да. Аз имам необходимите ключове и бях там. Имате право. Преди малко оставих вашите пръстени в палата при личните вещи на двамата полицаи Антон и Фридрих. Те ще купят от вас откраднатите пръстени, без нищо да заподозрат, и ще ги подарят на годениците си. Кражбата ще бъде открита и откраднатите бижута ще бъдат открити при двете момичета.

— Тогава те ще кажат, че са купили пръстените от мен.

— Действително ще го кажат. Но вие ще го оспорите. Ще опишете другите два пръстена и...

— Бих могъл да представя дори скици — вмъкна той.

— Толкова по-добре. Двата полицаи ще настояят да бъдат претърсени жилищата им. Тази услуга ще им бъде извършена и така ще бъдат намерени пръстените, които аз скрих там. Истинността на вашите показания ще бъде доказана, както и че двамата са крадците.

— Ще бъде поставен въпросът за останалите скъпоценности.

— Те няма да могат да посочат къде се намират. Ще бъдат сметнати за закоравели и ще им бъде наложено по-сурово наказание.

— Сатанински план!

Той скочи.

— Сатанински? Ами! Те си го заслужават. Е, бижутата на баронесата са откраднати. Вижте ги тук!

Тя също се надигна, развърза кърпата и разпростря плячката пред него. Той едва погледна скъпоценните камъни и обкова. Виждаше само красивото момиче, което стоеше до него.

— Какво ще кажете? — попита тя.

— Всичко общо струва може би дваайсет хиляди гулдена, не повече. Дебелата Йете беше ли с вас?

— Да. Иска да делим, но аз ще я измамя. Вие ще ме снабдите с няколко евтини дрънкулки, които ще ѝ дам като неин дял. Тя не видя тези предмети и следователно ще бъде доволна.

— Вие сте ми една голяма хитруша! Значи два пръстена. Ще взема този и този. Двата имат известна прилика с онези, които ви дадох. Мога ли да ги прибера?

— Разбира се! Надявам се, че ще си свършите работата за мое задоволство.

— Без всяко съмнение. Но няма ли да кажем една дума, моля, и за възнаграждението, което ме очаква?

— Мисля то да се състои в моята ответна любов.

— Да, но понятието ответна любов е доста широко. Не бихме ли могли да го поставим в по-тесни граници?

— Как да стане това?

Той улови ръцете ѝ и отговори:

— Хулда, кажете ми кога ще мога да ви нарека моя! Кажете!

— Ваша? Това понятие също е доста широко. Не бихме ли могли и него да поставим в по-тесни граници?

— Да. Аз искам да ви имам изцяло, като моя жена!

Тя отстъпи назад, направи се на учудена и попита:

— Как? Правилно ли чух? Искате да се ожените за мен? Да се ожените?

— Ами как иначе? Вие какво си помислихте всъщност?

— Е, още нищо не съм си помислила, наистина. Но ако действително говорите с такава ужасяваща сериозност, то и аз ще гледам на тази работа откъм сериозната ѝ страна. И така, ще ви дам кратък и ясен отговор. Веднага щом двамата полицаи бъдат предадени на углавния съдия, съм готова да стана ваша жена.

— По-рано не?

— Не. Първо отмъщението и после любовта!

— И преди това нито дори едно малко частично заплащане?

Обгърна я светкавично с ръце и я притисна здраво към себе си. Тя се възпротиви и поиска да се освободи, но той не я пусна. Най-сетне изостави съпротивата и се подчини доброволно, когато я повлече към софата. Тук се излегна с прелъстителна интимност до него, но без да му позволи прекалено голяма дързост. Та нали още не го обичаше, той беше само едно оръдие в нейните ръце.

Когато по-късно се сбогуваха, беше убедена, че е свела любовта му до безволева отдайност. Беше станал неин роб, сам я увери в това и тя го вярваше. Изпрати го до вратата и го освободи с една целувка.

— Проклятие! — изръмжа отсреща тимпанистът. — Тази целувка всъщност се полагаше на мен за пълните четири часа, дето висях тук. Но и така ме устройва, благодаря. Е, да, ако тая беше Лаура Вернер! Ех, мътните го взели! Бих ѝ поднесъл човката си да я надува като кларинет, докато ѝ е угодно. Но сега трябва да внимавам да не изтърва от очи тоя тип. Трябва непременно да разбере къде живее.

Закрачи бързо след него.

Пътят водеше край Съдебната палата. Там на музиканта се стори, като че чува да изскърцва врата. Три фигури приближаваха оттам, където имаше един страничен вход. Менерт беше завил около ъгъла. Те не бяха чули приближаването му и почти се сблъскаха с него.

— По дяволите! — възкликна той. — Хер Симеон!

— Менерт, вие?

— Да, и... Господи Исусе, барон Фон Фалкенщайн! И фройлайн дъщеря му в мъжки дрехи? — изплъзна му се от изненада.

Сега Симеон каза с приглушен тон:

— За Бога, по-тихо! Никой не бива да заподозре, че сме били тук. Да отидем до вашето жилище, където ще можем всичко да ви обясним.

Побързаха да се отдалечат, Хаук — след тях.

— Чудесно! — каза тимпанистът на себе си. — Значи тоя тип се казва Менерт. Другият е някой си Симеон, в компанията на някакъв барон фон Фалкенщайн и дъщеря му, преоблечена като мъж. Ще го запомня. Излязоха от страничната врата на Съдебната палата. Тук се мъти някаква дяволщина.

В усърдието си той стъпи по-шумно. Теодолинде притежаваше изключително остър слух.

— Някой идва след нас — каза.

— Да спрем — предложи Симеон.

Сториха го и чуха, че идващият след тях също спря.

— Да продължим!

Чуха, че човекът също се раздвижи. Спряха още няколко пъти, за да се уверят, че действително се касае за преследвач.

— Да — отбеляза Симеон. — Има някакви скрити намерения към нас. Продължавайте бавно!

— Какво се каните да правите? — попита баронът.

— Да го махна от врата ни.

Прилепи се плътно към една тъмна пътна врата и остави оркестранта, който вървеше от другата страна на улицата, да отмине. После измъкна „убиеца“, промъкна се бързо и безшумно зад него, замахна... ужасяващ удар, силен крясък... удареният рухна, а златарят бързо се отдалечи...

ГЛАВА 9

В КЛОПКАТА

След известно време един нощен пазач намери неподвижно лежащия тимпанист. Изсвири за помощ. Хаук беше пренесен в близката болница, където случайно беше идентифициран от един познат. На утрото във вестниците можеше да се прочете:

„Последната нощ музикантът Хаук, млад, здрав мъж, бе намерен да лежи в безсъзнание на улицата. Лекарският преглед установи, че е получил удар по главата. Предполага се, че почти смъртоносният удар е извършен с така наречения «убиец». Тъй като Хаук досега не е възвърнал съзнанието си, събитието все още остава в тъмнина. Но, за щастие, се изказва надеждата, че ще оживее.“

Малко след обяд Антон и Фредерих се помъкнаха бавно към улицата, на която живееше Менерт.

— Да — рече Антон, — така е, както казах. Якоб Симеон снощи е бил видян. Нощен пазач номер дваисет претендира да го е разпознал. Викнал му, но типът бързо офейкал.

— Действително е възможно да пребивава още в града и да излиза само нощем по улиците. Подочул е нещо за подозрението, което е възникнало срещу него. Фактът, че е продал така ненадейно фирмата и е изчезнал, го прави двойно по-подозрителен. Може би от Менерт ще узнаем нещо.

— Едва ли. Тоя човек също не ми харесва. Той впрочем знае, че сме полицаи, и няма да се изтърве пред нас.

Въпреки това отидоха в магазина му да си изберат венчални халки. Естествено, оставиха му ги да гравира датата и имената. После

огледаха и другите пръстени — повече с намерение да подпитат собственика на магазина, отколкото действително да купят нещо.

Не видяха нещо особено примамливо. Онова, което им харесваше, беше твърде скъпо, а евтиното не намираше одобрението им. Накрая забелязаха съвсем настрани избутана една малка кутийка от прост картон, в която бяха сложени върху обикновен памук два пръстена.

— По дяволите! — изруга Антон. — Те са истински!

— Истински? — ухили се Менерт. — Бих ли съхранявал истински камъни по този начин?

— Не са истински? Отрова да ми дадат, ако това не са диаманти!

— Добра имитация, нищо повече.

— Каква е цената?

— Десет гулдена парчето.

— Какво? Десет гулдена? Толкова евтино? Тогава ще взема един.

— Аз също — обади се Фридрих.

— Аз пък ви повтарям, че се касае само за имитация. Ако господата наистина искат да ги купят...

— Е, какво? Ще ги вземем!

— В такъв случай направо ми се иска да помоля за едно удостоверение, че съм им ги продал като имитация. Това е обикновен алансонски планински кристал.

— Ще си имате удостоверението. А ние можем да се изперчим с тези пръстени. Никой няма да може да докаже, че не са истински.

Когато платиха и напуснаха дюкяна с душевно задоволство, Менерт се изсмя подигравателно след тях.

— Влязоха в клопката! Сега Хулда ми е в кърпа вързана. Работата стана изключително лесно, по-лесно отколкото си мислех. За да получа това очарователно момиче за жена, бих свършил и къде по-различни неща. Първо, тя е красива, и, второ, сега е и заможна. Скъпоценностите не представляват някакво богатство, наистина, но все пак струват нещо. Като стане моя жена, ще удвоя състоянието си. Как се радвам на днешната вечер!

Не беше необходимо да чака до другата вечер, защото още в хода на следобеда преживя радостната изненада да види любимата да влиза при него. Когато я попита за причината на неочакваното посещение, тя отговори:

— Не помислих, че тая Йете ще дойде да си иска днес дела от хелфенщайнските скъпоценности.

— У вас ли беше?

— Да. Но аз се направих, че ме няма. Та нали не можех нищо да й дам. Сега идвам да взема нещо от вас, естествено някой фалшификат. Тя се кани привечер пак да дойде. Тогава ще й го дам.

— Какво да бъде всъщност?

— Все едно. Да не струва много. Аз нося нещо за разплащане.

— О, моля, не е необходимо!

— Защо? Сделката си е сделка. Че я сключвате с мен, не променя нещата. Колко би струвала тази гривна?

Измъкна споменатия предмет и той го огледа изучаващо.

— Хм-м-м! — отговори. — Може би струва повече от сто гулдена, но като се има предвид по какъв начин е станала собственост, губи значително от стойността си. Заради сигурността камъкът трябва да се извади, а металът да се стопи. Наистина не мога да предложа повече от петдесет гулдена.

— Достатъчно е. Дайте ми за тези петдесет гулдена разни други дрънкулки, които да дам на Йете.

— Хубаво! А какво ще правите с останалите бижута?

— Естествено, ще ги получите вие като мой чеиз. Ще претопите златото, а камъните ще използвате по свое усмотрение. Веднага щом бъдат тикнати в кауша двамата шпиони, аз съм ваша и получавате нещата. Те бяха ли вече тук?

— Да.

— Наистина ли? Продадохте ли им пръстените?

— Разбира се. Всичко мина много добре.

— Значи планът ни ще успее. Надявам се, че скоро ще дадат пръстените на момичетата си.

— Тая работа ще стане още днес, както подразбрах от приказките им.

— Добре. Сега да задвижим нещата!

Той й даде разни малоценни украшения на обща стойност петдесет гулдена. На сбогуване каза:

— Естествено, ме радва, че ви видях. Но по-добре за мен щеше да бъде да не бяхте идвали.

— Защо?

— Защото иначе щях да се отбия довечера у вас, за да ви съобща как съм успял да пробутам двата пръстена. Сега сигурно ще искате това посещение да отпадне. А аз толкова много се радвах.

— Е, няма да бъда толкова жестока. Елате!

Едва се прибра и дебелият дъщеря на аптекаря отново пристигна, за да си получи накитите. Йете в никой случай не беше проникателна. Прибра предметите и не помисли, че може да е била измамена.

Тимпанистът Хаук бе лежал целия ден в безсъзнание. Едва вечерта болногледачката, която го бе наблюдавала, събщи на лекаря, че е отворил очи.

— Говори ли?

— Не, нито дума. Погледът му е безизразен. Изглежда, съзнанието още не се е възвърнало напълно.

Лекарят поклати угрижено глава.

— Веднага ще дойда да го видя.

Но нещата бяха по-добри, отколкото си бе мислила болногледачката. Когато лекарят отиде при пациента, той седеше изправен в леглото и бе сложил ръка на мястото, където бе получил удара. Погледът му вече не беше пуст като преди. Отвърна на поздрава на лекаря.

— Къде се намирам? — попита после.

— В градската болница.

— И защо? Как съм се озовал тук?

— Намерили са ви в безсъзнание на улицата.

— В безсъзнание? Главата ме боли!

— Получили сте удар по главата, който веднага ви е свалил в несвяст.

— Не знам нищо за това.

— Не сте ли влизали в разпра с някого?

— Не. Изобщо не знам къде съм бил.

— Странно! Вече не можете да си спомните мястото?

— Не. Откога съм тук?

— От миналата нощ.

— Какъв ден е днес?

— Вторник.

— Значи вчера трябва да съм бил в „Тиволи“ за да свиря.

— Случаят действително е такъв. Полицията е предприела разследване. Вие сте били в „Тиволи“ но сте се отдалечили и вече не сте се върнали.

— Невероятно!

— Значи не знаете защо сте излезли?

— Не.

— Но сигурно знаете къде сте били?

— Също не. Знам само кой съм и че се намирам тук.

— Това е един крайно интересен случай на загуба на паметта — вероятно следствие удара, който сте получили. Надявам се, че споменът ще се възвърне, когато отокът спадне.

— Ранен ли съм?

— Не точно ранен, а и костта не е строшена, но много вероятно е възникнал кръвоизлив. Когато се разнесе, ще бъдете излекуван. Значи нищо не си спомняте относно вчерашната вечер?

— Ни най-малкото.

— Танцували сте веднъж.

— Танцувал? Това би било кажи-речи чудо! Аз нямам навика да танцувам. И коя е била партньорката ми?

— Още не е известно. Полицаяте са почерпили тези сведения от вашия капелмайстор. Той не познавал момичето.

— Но аз трябва поне да съм го помолил да ме освободи временно.

— Не, не сте го сторили. Поръчали сте един валс, който действително е бил изсвирен, когато сте танцували. После сте се върнали на мястото си, за да го напуснете внезапно отново. Излезли сте от залата, без повече да се върнете.

— Странно! Къде може да съм бил?

— Това и на полицията много ѝ се иска да знае. Може би на улицата сте се сдърпали с някой кавгаджия, който после ви е повалил с удар.

— И през ум не може да ми мине! Аз не се спречквам толкова лесно, поне не така, че да възникне сбиване. Освен това съм достатъчно здрав и як, за да се заема в един юмручен бой дори с двамина. Ако на улицата е станало такова нещо, нощните пазачи би трябвало да са чули шума.

— Те действително не са чули нищо. Пазачът, в чийто район сте били открит, е разпитан. В показанията си е казал, че всичко е било спокойно, когато ви е намерил.

— Хм! Склонен съм да вярвам, че съм бил ударен вероломно изотзад.

— Имате ли основание за това?

— Както вече казах, аз съм достатъчно силен да се разправя с двама. Ако съм бил нападен открито, сигурно съм щял да съумея да се защита.

— Но при числен превес!

— Тогава щях да викам за помощ и нощният пазач щеше да ме чуе. Ударили са ме отзад с... да, с какво всъщност?

— Изглежда, с така наречения „убиец“.

— Аха! Ето ви го на! Никой честен човек не носи „убиец“ в себе си. А един мъж, който случайно е забъркан в сбиване, не би имал затыкнато едно такова опасно за живота оръжие. Това по-скоро върши някой, който е излязъл на грабеж и убийство.

— Аргументите ви действително са логични. Може би е замислен обир. Знаете ли точно какво се е намирало по джобовете ви?

— Нищо ценно. Аз съм беден. Обикновено нося две-три пури от най-евтино качество, едно портмоне с няколко кройцера и джобния си часовник с цилиндров механизъм, за който съм платил шест гулдена.

— Е, тези предмети са намерени у вас. Там на масата лежат. Три пури, часовникът и портмонето с малко повече от един гулден.

— Повече не съм имал. Следователно за нападение с цел грабеж не може и дума да става.

— Възможно е да са били хвърлили око на някой друг и да са забелязали заблудата си.

— Тогава оня да благодари на Дявола! Щом хвърлят око на някой друг, нека си пребиват него, не мен!

— За съжаление, такива неща се случват.

— Да, но въпреки това не вярвам вчерашният случай да е бил такъв. За мен е рядкост да напусна залата. Значи трябва непременно да съм имал някакви много важни причини. И аз съм склонен да свържа посегателството върху особата ми с тези причини.

— Може би имате право. Само да можехте да си спомните!

Оркестрантът си разчеса косата и каза:

— Сега действително си нямам и най-малка представа. Вие сте лекар, вероятно разбирате и малко от френология?

— Да. Защо питате?

— Тук имам една цицина. Да не би по някакъв глупав начин точно на това място да се намира паметта?

— Не. Приема се, че е локализирана малко по-напред.

— Излиза, че при мен сигурно се е хлъзнала назад, защото ми се губи споменът от вчера. Ще бъде дяволска работа, ако паметта не пожелае да се върне!

— В това отношение няма защо да се опасявате. Когато кръвоизливът се абсорбира, тя отново ще се яви.

— Ама че досада! Ще взема да я пипна за ушите тая памет, та малко да я подпомогна да си дойде!

Изявлението прозвуча така забавно, че лекарят попита ухилено:

— И как се каните да я подхванете тая работа?

— Хм-м! Трябва първо да помисля. Кого друго са разпитвали във връзка с мен, освен диригента?

— Никого.

— Тъй. Значи наистина не са се насочили към подходящия източник, хер доктор.

— По-добър от него като че ли няма.

— Охо! Мислите, че всичко му поднасяме под носа? За нашите частни работи той не научава нищо. Дори има някои неща, за които не е необходимо да знае. Точно една такава работа е била може би онази, заради която съм напуснал залата. При това положение аз не съм се обърнал към капелмайстора, а към моя приятел.

— Значи този вероятно би могъл да даде информация.

— Много е възможно. Той свири трета виолина и тъй като тя лесно може да отпадне, аз обикновено му поверявам тимпаните, когато ми се налага да напусна мястото си. При всички случаи съм го сторил и вчера.

— Тогава трябва да бъде разпитан. Ще доложа на съдия-следователя.

— Съдия-следователя? Нима от тая работа са направили официално дело?

— Естествено! Все пак се касае за опит за убийство. Ако това не е престъпление, то не знам какво друго би могло да бъде наказуемо.

— Значи и аз ще бъда разпитван?
— Разбира се, и то утре, тук.
— Искате да кажете, че трябва да остана тук?
— Да.
— И през ум не ми идва!
— Не си мислете, че ще ви освободя!
— Тогава ще си тръгна сам.
— Аз пък ще попреча! Не бива да приемате раняването си така лекомислено.

— Ама аз съм си съвсем здрав! Е, главата ми малко бръмчи, наистина, но иначе нищичко ми няма.

— И нямате също така никакъв спомен! Случаят е изключително интересен за медицината. Трябва да бъде наблюдаван много внимателно. Няма да ви пусна да си тръгнете!

— Но аз още днес бих могъл да открия кой ме е ударил!

— Ако вие можете, за съдия-следователя ще бъде още по-лесно. Ще изчакате тук поне докато дойде утре при вас!

Хаук се загледа замислено пред себе си. По лицето му плъзна свойственият за него дяволит израз. После отговори с примиренчески тон:

— Значи трябва да остана да лежа тук и да се подчинявам!

— Да. А и тук ще ви гледаме и ще се грижим за вас по-добре, отколкото това би станало у вас. Пък и, както чух, нямате семейство, за което да тъжите.

— Семейство? Все още ми липсва! Човек, който е бил пребит до смърт, не се нуждае от семейство! Сега нещо съвсем друго ми създава големи грижи, хер доктор.

— Че какво?

— Гладът!

Лекарят се засмя на забавния начин на Хаук да се изразява и го утеши с уверението:

— Тук веднага ще ви помогнем. Ще дам на домакина съответната заповед.

— Но да не направите някоя грешка, моля... защото аз не изпитвам глад за бульони и попари.

— А по какво, обеснико?

— Не пилешко фрикасе, хамбургско пушено месо, полски шаран, лайпцигски постен гювеч и шишчета говеждо със сланинки и гъст пикантен сос.

— Не лошо! Вие, изглежда, сте гастроном.

— Що се отнася до езика и небцето, да. Придобил съм го чрез изследване на листа с менюто. Когато нямам пари, отивам в някой изискан ресторант, купувам си за пет кройцера подсладена вода — както е известно, това е най-евтиното — и сядам възможно по-близо до кухненската врата. После вземам менюто да ми е подръка и чакам, докато вратата се отвори. Разнесе ли се някоя апетитна миризма, поглеждам бързо в листа от кой деликатес произхожда. По този начин обогатявам гастронимическите си познания и финеса, без да банкрутирам от това.

— Много добре! Е, днес, за съжаление, ще трябва да се откажете от деликатесите. Имайте предвид, че се намирате в болница, където омарите с майонеза се числят към рядкостите. Ще видя какво има и същевременно ще ви предпиша едно шише арников спирт.

— Да не би като десерт, за пиене?

— Не, само за мазане.

— Аха, заради подутината на паметта! Е, ще трябва стоически да го понеса.

Лекарят се отдалечи. След като си бе заминал, Хаук си промърмори тихо:

— Да остана тук? В болницата? Не ми и хрумва! Получил съм един по-здрав удар по главата, повече нищо. Нищо ми няма. На паметта още днес ще ѝ се притека на помощ. Ако не по един, то по друг начин. Ей къде лежи костюмът ми. Ще се измъкна тихомълком, щом не ме пускат доброволно.

След известно време дойде домакинът и съобщи:

— Ще имате ядене. Тук вечерята е в седем часа. Тя следователно вече мина и нищо не е останало. Но аз самият искам още нещо да хапна. Ако искате да се включите, с удоволствие ще ви отделя нещичко.

— Е, и какво е вписано в менюто?

— Шпеков салам с картофена салата.

— Чудесно! Донесете ми спокойно една солидна порция, но малко салата и повечко саламец!

Мъжът тръгна ухилено и след известно време му донесе яденето. Беше изпълнил желанието на намиращия се в добро настроение пациент и бе прибавил едно порядъчно парче салам. Ето защо Хаук отбеляза:

— Вие сте много отзивчив! С всички пациенти ли процедирате по този начин?

— И през ум не може да ми мине! Главният лекар лекува най-често с диета. Няма да повярвате колко бързо оздравяват нашите болни, след като всеки ден получават само по два бульона.

— Значи и мен няма да задържите дълго. Аз също ще предпочета да се разкарам от пътя на вашите бульони.

— Е, е, само не толкова бързо! Днес няма да си тръгнете.

— Защо?

— Лекарят забрани.

— Значи нищо друго не мога да направя, освен да остана.

Но когато домакинът си бе тръгнал, прибави радостно ухилен:

— Почакайте само! Няма да се оставя да ме задържите. Добре само че се намирам в стая под наблюдение, а не в някоя болнична зала. Нека видим колко високо е разположен прозорецът.

Стана и отвори едното крило.

— Аха! На партера! Колко умно са постъпили. Е, първо ще ям — естествено само картофената салата, салама ще взема за вкъщи. От него утре ще излезе една закуска. С арниката нека домакинът намаже себе си, а после, от мен да мине, също и целия лекарски състав. Аз и без арника ще си възвърна паметта.

Седна на леглото и се зае със салатата. Когато приключи, стана окончателно и бутна резето, за да не бъде изненадан. Облече се по най-бързия начин, запали си една пура, прибра другите заедно със салама, часовника и портмонето, освободи резето на вратата, духна свещта, отвори прозореца и се измъкна. Озова се в градината на градската болница, която граничеше с една малко оживена улица. Лесно прескочи оградата. После размисли накъде най-напред да се отправи.

— Не към къщи! Следва да се опасявам, че лекарят счита този случай на изгубване на паметта за толкова интересен, че ще ме върне дори с полиция. Не, не към къщи. Ще отида най-напред при моя цигулар. Може би той знае накъде ме е духнал вятърът.

Третият виолинист си седеше вкъщи и преписваше ноти. Като съгледа Хаук, възкликна удивено:

— Човече, ти! Мислех, че лежиш без всякакъв разум в болницата!

— Какво ти хрумна! Може ли човек като мен някога да бъде без разум?

— Всички го казват и дори във вестника може да се прочете.

— Само не вярвай какво те баламосват ежедневниците! Аз бях в безсъзнание, но от това не следва, че вече не ми е останал никакъв разум!

— Добре, че си дошъл отново на себе си!

— Глупости! Не при себе си, а при теб съм дошъл, както, естествено, виждаш!

— Ти си и ще си останеш все старият чешит!

— Най-доброто е това, което съм. Всичко друго не струва. Ще поседна малко. Бягството наистина не беше така лесно, както си мислех. Главата ме цепи, а крайниците ми са омекнали.

— Ама ти да не си избягал от болницата? — предположи цигуларят.

— Че откъде другаде? Искаха да ме задържат, защото загубената ми памет била много интересна. Да, бе, представи си, следствие удара, който вчера получих, не мога да си спомня нищо от вчерашните събития. Знам само, че свирех в „Тиволи“ и едва скоро днес се събудих от безсъзнание.

— Значи не знаеш кой те е ударил?

— Изобщо! Не знам дори, че веднъж съм танцувал. Хората ми го казаха.

— Това действително е много интересно!

— Слушай, за мен щеше да е много по-интересно да знаех всичко. Предполагам, че съм те питал, преди да танцувам.

— Естествено. Та нали трябваше вместо теб да бия тимпаните.

— Познаваш ли партньорката ми?

— По-късно научих името ѝ, и то от един колега. Беше Лаура, дъщерята на театралния слуга Вернер, сега касиер.

Хаук поклати глава и рече:

— Въобще не я познавам!

— Но непрекъснато я гледаше. Да, така се беше захласнал, че постоянно правеше грешни паузи и излизаше от такт.

— Ей, я стига! Това никога не ми се е случвало!

— Но беше така. Изигра един валс с нея и после продължи да гледаш към съседното помещение, където тя седеше. След това наблюдаваше други две момичета и излезе заради тях.

— Още две. Значи три? Та аз съм бил направо като някой турски паша! Как стана работата всъщност?

Цигуларят разказа каквото знаеше.

— Чуй — каза после тимпанистът, — от това не можах да поумнея. Трябва да имам яснота по въпроса, а при това положение ще бъде най-добре да отскоча до Вернер.

— Прав си. Знаеш ли къде живеят? Аз знам. „Алтмаркт“ номер тринайсет, четвъртия етаж в задната къща.

— Хубаво! Може би ще намеря паметта си да лежи на някой от тези четири етажа.

Тръгна. Паметта си не намери, а срещна домоуправителя.

— Добре ли сте запознат с квартала? — попита го.

— Да — отговори оня намусено.

— Тогава сигурно ще можете да ми кажете дали хер театралният касиер живее там горе?

— Той ли? Какво искате от него?

— Желаете да го знаете?

— Да.

— Е, питайте после самия него. Аз именно не съм го научил наизуст и следователно не мога да ви го издекламирам.

Продължи да се качва и се изхили на острите изрази, с които го изпрати домоуправителят. Когато влезе горе в жилището, завари обитателите да седят във весело настроение. Фридрих, годеникът на Емили Вернер, беше при тях. Тук беше и Лаура.

— Хер Хаук! — удиви се Фридрих. — Вие тук? Вие?

Тимпанистът не отговори. Дълго време стоя безмълвен, вторачил поглед в Лаура.

— Пусто да остане! — изруга накрая. — Сега идва!

— Какво идва? — попита Вернер озадачено.

— Паметта!

— Не ви разбирам.

— Но аз го разбирам — обади се Фридрих, полицаят.

— Вие? Разбирате ме?

— Да. Поне предполагам какво имате предвид. Вие сте били така ударен, че сте изгубили съзнание и в следствие на това паметта.

— Да, така е. Не знам абсолютно нищо от това, което ми се е случило. Вчерашната вечер е изтрита от паметта ми. Казах ми, че съм танцувал. Веднага дойдох насам, та евентуално при вида на моята партньорка да намеря отново изгубената нишка.

Спря по средата. Виждаше се, че се бори със себе си. Мъчеше се да задържи някаква мисъл, която все му се изплъзваше.

— Дайте си малко спокойствие! — посъветва Фридрих. — Седнете и изпийте чаша грог с нас.

— Да, ако позволите, ще приема поканата. Може би фройлайн все още си спомня какво сме говорили. Това би могло да ми послужи като напътствие.

Лаура отговори с изчервяване:

— Ние разменихме съвсем маловажни думи, хер Хаук, както си е обичайно между танцьори, които не се познават отблизо.

— Хм-м! Струва ми се, че е имало няколко думи, които съм искал специално да запамята.

— Аз не знам нищо.

— Наистина ли нищо? Не казах ли, че ще напусна залата?

— Не.

— Също така нито дума, от която можете да заключите защо съм тръгнал?

— Не.

— Значи съм дошъл съвсем напразно — отбеляза тимпанистът разочаровано.

— Може би не — рече полицаят. — Вие искате да подпомогнете спомените, но като че го правите по обратния начин. Искате да вървите напред, а би трябвало да тръгнете назад.

— Какво искате да кажете?

— Вие изхождате оттам, където е започнало вчерашното събитие, а може би би трябвало да започнете оттам, където е свършило.

— В болницата?

— Не, на улицата, където са ви намерили. Когато видите въпросното място, може би ще си спомните с какво намерение сте отишли дотам.

— Ах, това е вярно! Това си е истински полицейски трик! Трябва веднага да потегля, за да последвам съвета ви.

Стана от стола. Фридрих обаче го хвана за ръката, дръпна го обратно и каза:

— Знаете ли точното място, на което са ви намерили?

— Не. Е, ще му се намери леснината. Ще питам.

— Не е необходимо. Аз знам мястото и ще ви заведа, ако позволите да ви придружа.

— Естествено, с най-голямо удоволствие!

— Аз именно също вече търсих и разследвах, но без всякакъв резултат. Нощните пазачи не са разпознали малкото минувачи, които е имало в този късен час. Четирима души, които срещнали там наблизко един нощен пазач, отговорили на поздрава му. Повече и той нищо не знаеше.

— Четирима... — изговори бавно Хаук. — Четири души! Имам усещането, като че това е във връзка с... четирима души! Кой би помислил, че ще съм толкова тъп да изгубя спомена си от вчерашната вечер?

— Защо не? Това не е тъпотия. Намерите ли веднъж правилната нишка, ще се доберете до цялата тъкан.

— Май съвсем се обърках. Като заговорихте за четири души, ми се стори, сякаш съм си имал работа с тях. А, от друга страна пък, нещо ми подсказва, че съм напуснал залата заради фройлайн Лаура. Точно така.

— Заради мен? — попита тя смутено. — Нямам си никаква представа. Нищо не знам.

— Това е вярно. Заплашваше ви опасност, някаква опасност, която исках да отклоня от вас.

— Нищо не ми се е случило.

— Може би тепърва ще дойде. Чух нещо, някакви думи, които, за съжаление, вече не мога да си спомня. После тръгнах. По-късно бях повален с удар. Това е доказателство, че споменатата опасност наистина съществува, че дори е много сериозна.

— Каква би могла да бъде? — запитаха се наоколо. Всички бяха започнали вече да се тревожат, но полицаят ги успокои:

— Това са хипотези. Хер Хаук се бори с неясноти, които сега не бива да ни безпокоят. Да почакаме, докато стане наясно със себе си.

— Само че аз не съм почитател на чакането — заяви тимпанистът. Онова, което човек може да стори веднага, не бива да отлага. Ще вървим ли?

— Да изчакаме още — отговори Фридрих. — Сегашният час не е подходящ.

— Защо?

— Ако наистина искате да си спомните случилото се, трябва възможно по-малко да бъдете смущаван. Сега обаче има прекалено голямо движение по улиците. Така че нека почакаме още малко.

— Сигурно имате право. Но междувременно биха могли да ме вземат оттук и да ме сложат под ключ, понеже си тръгнах без разрешение от болницата.

— Нямате грижа за това. Вие можете да се лекувате където си искате.

Сега Хаук се успокои. Впрочем желанието му да тръгне бързо не беше чак толкова сериозно. Външността на Лаура беше разбудила от съня вчерашните пориви. Спомни си въздействието, което му беше оказала, а днес то се засилваше толкова повече, колкото по-дълго седеше на масата. Очите ѝ бяха големи, дълбоки и тъмни като някое езеро, криещо в дълбините си непреходни тайни. Бяха изпълнени с влажни проблясъци, сякаш всеки миг щеше да се разплаче.

Докато тихомълком правеше тези наблюдения, през главата му из един път се стрелна ярка светкавица. „Имам си всички причини да се откажа за дълго в живота от смеха.“ Това бяха загадъчните думи, които вчера му беше казала. Сега изведнъж отново ги знаеше. Лаура беше нещастна, това беше ясно. Но по каква причина? Твърдо реши да разбере. Но не заради тези думи бе напуснал залата. Те не съдържаха заплаха. Беше ли споменала изобщо Лаура някаква заплаха? Могла ли е да изрече заплаха, насочена срещу самата нея? Мисли, мисли. Напразно. Най-сетне, към полунощ, Фридрих предложи да тръгват.

Преднамерено или не, Лаура взе свещта, за да изпрати двамата до вратата. Фридрих пръв ѝ подаде ръка и бавно се отдалечи, вероятно от тактичност. Хаук също ѝ протегна ръка и попита полугласно:

— Вчера наистина ли говорихме само общи неща?

— Да — отвърна тя.

— Много ви моля да бъдете откровена! Една-единствена дума би могла да ми донесе желаната светлина.

— Наистина не мога да се сетя за нещо необичайно.

— Но нещо все пак ми се струва необичайно. Не споменахте ли, че сте преживели неща, които са способни за цял живот да ви откажат от смеха?

— Да, намекнах нещо — отговори тя колебливо.

— Въпросът ми е неучтив и досаден. Зная го много добре. Но трябва да помоля за отговор, необходим ми е. Защо ми казахте тези думи?

— Защото вие подхвърлихте колко съм била сериозна.

— Не от някаква друга причина?

— Не.

— Да не би защото сте мислели, че ви застрашава опасност?

— О, не! Нямам представа, каква опасност би могла да ме застрашава.

Хаук размисли за миг, после заговори твърдо:

— Това ме успокоява донякъде. Но тази опасност наистина е налице, знам го точно. Заради вас тръгнах от „Тиволи“... Хайде стига! Простете за разпита! Но наистина го правя само за ваше добро!

Все още държеше ръката ѝ. Ако оставаше на него, щеше винаги да я задържи. Не каза нищо повече. Възприемайки възникналата пауза като мъчителна, Лаура отбеляза:

— Как бих могла да ви се сърдя? Та нали разследвате, както казахте, за мое добро. Лека нощ, хер Хаук!

Помъчи да изтегли ръката си.

Хаук обаче не го допусна, а продължи:

— Навярно ви се струва, че тимпанистът е просто един дързък тип. Но той не е такъв, а само откровен. Аз много бързо ви обикнах най-сърдечно. Казвам ви го, без намерение да ви оскърбя. Ако ме отпратите, ще си тръгна, но въпреки това винаги, винаги ще мисля за вас.

Наистина поиска да си тръгне. Но сега сякаш тя поиска да задържи ръката му.

— Не бива да го правите, хер Хаук! — каза бързо, почти тревожно.

— Защо? Сгодена ли сте?

— Не.

— Но вече не сте свободна?

— Също не.

— Аха, тогава не можете да ме понасяте?

— Господи, колко мъчително е всичко това! Още ли не сте чували да се говори за мен?

— Какво би трябвало да съм чувал?

— Нещо много, много лошо!

— Глупости! Вие и лошо! Та това са несъвместими неща, сега и никога!

— О, напротив! Това е... най-лошото, което може да се каже за едно момиче. Не бива да мислите за мен и аз за вас... въобще за никого. Лека нощ!

Сега издърпа ръката си и заключи пътната врата.

— Доста дълго сбогуване! — отбеляза Фридрих, който бе чакал Хаук.

— Обратното, твърде късо!

— Та това звучи така, сякаш двамата сте се харесали.

— Аз нея, да. Но не и тя, за съжаление, мен! Каза, че не било желателно да мисля за нея. Това не е ли ясно?

— Не го приемайте толкова дословно — засмя се полицаят. — Лаура е почтено, добродушно момиче. Тя притежава всички качества да направи един мъж щастлив и все пак...

— Какво „все пак“ може да има тук?

— Нещо от голямо значение! Или бихте били готов да се ожените за едно момиче, което вече е довело дете на бял свят?

— Какво е довела на бял свят?

— Е-е, дете!

— Дете? По дяволите! Хм-м!

— И това дете е било умъртвено...?

— Умъртвено? Господи Исусе!

— И затова е лежала в затвора?

— Затвора...? Лежала...

Хаук беше спрял. Беше се вцепенил от изумление.

— Да — рече полицаят. — Но отговорете!

— Какво да отговоря?

— На това, за което любопитствам.

— Момичето, за което говорите, въобще не може да ме интересува!

— Така ли? Аз говоря за Лаура Вернер.

Хаук отстъпи крачка назад и извика:

— Наистина имам голямо желание да ви перна шапката от главата, макар че не носите такава! Човече! Какви бесове са ви прихванали? Лаура вече да е... да е... по дяволите!... да е довела на бял свят дете? Бог да ме пази! Истина ли казвате?

— За жалост, да.

— Тогава адио на всичко, което си бях мислил и представял. Момичето толкова бързо ми допадна. Бог знае, че щях да си дам труда да я направя щастлива. А сега ми се иска изгубената памет да си беше останала там, накъдето беше отишла. Иде ми да пречукам оня тип! Кой всъщност е бил бащата?

— Барон Фон Хелфенщайн.

— Тоя дявол в човешки облик! Не му ли са били достатъчни другите, които е направил нещастни? Например онова клето момиче, дете е било осъдено невинно?

— Познавате ли го?

— Чувал съм да се говори за него.

— Чували ли сте и името му?

— Не. Чух само, че прислужвало на баронесата и оня го нападнал, без то да може да се отбранява.

— И не бихте се оженили за това нещастно момиче, понеже има зад себе си такова минало?

— Хер, за някой безсърдечен човек, нехранимайко и мошеник ли ме смятате? Ако тя е добра към мен, ще се ожения и ще бъда горд с нея. Ще я взема за жена точно напук на безразсъдните. Не всеки може да има съпруга, към която законът е толкова задължен!

— Е, тези разсъждения ви правят чест. Но защо така из един път не искате да знаете повече за Лаура? Историята, която сега споменахте, е именно историята на Лаура.

Мина много време, преди Хаук да проговори.

— Лаура Вернер! Я ме погледнете!

— И защo?

— Не съм ли целият фаянс, порцелан или мрамор? Попитайте ме!

— Е, за щастие, напипвам само плът.

— Тъй ли? Вече си мислех, че от удивление съм се превърнал в статуя... в някаква Венера или Минерва. Не, не! Значи Лаура е била онова момиче?

— Да, тя е била.

— Това действително придава на работата съвсем друг обрат! Значи затова тя каза, че за дълго в живота си трябва да се откаже от смеха?

— Само затова!

— Слушайте, имате ли време?

— Защо този въпрос?

— Защото бих желал да знам дали днес имате още много задължения.

— Съвсем не. Ще ви придружа, а после ще отида да спя.

— Чудесно, чудесно! Тогава ме почакайте малко, моля, докато се върна. Трябва веднага да отида до Вернер!

— Но с каква цел?

— Трябва час по-скоро да ѝ кажа, че може да се смее, в името Божие, колкото си иска.

— Толкова ли е спешно?

— Естествено. Човек никого не може да направи достатъчно бързо щастлив.

— Това е вярно. Но имайте предвид, че Лаура се е отрекла от щастието. Тя е особен характер, уединена и дълбоко затворена в себе си. Към едно такова създание човек трябва да подходи по съвсем различен начин от този, който вие възнамерявате да приложите. С това момиче трябва да се постъпва не настойчиво, а с такт и нежност.

— Хм-м! Май имате право.

— Нали? Защо следователно да връхлитате като ураган? Нима още утре трябва да получите съгласието за женитба?

— Не. Мога да почакам до вдругиден. Дотогава ще се отнасям по най-нежния начин.

— Виждате ли! Няма защo да бързате и никой няма да дойде да ви грабне Лаура изпод носа. Аз ще бдя за това. Вие желаете да

опознаете по-добре Лаура. Аз ще ви въведа в семейството и тогава ще можете...

— Благодаря, благодаря! Не е необходимо! Аз сам вече се въведох. А сега да приключим с тази тема! От четвърт час стоим тук, без да мръднем от мястото си.

— И това си има своите причини. Та нали точно това място търсехме.

— Как? Тук ли съм лежал?

— Да, и съдейки от положението на тялото, сте дошъл оттам и сте отивал натам.

Посочи с ръка двете направления. Хаук погледна замислено в едната и другата посока и каза:

— Тогава да тръгнем натам, откъдето съм дошъл.

Направиха го. При следващия ъгъл той спря, размишлявайки. Фридрих не каза нито дума, за да не смути работещия му дух.

— Да — заговори внезапно тимпанистът. — Оттам дойдох. В малката кръчмица там още светеше. Спомням си го много добре.

— Тогава да навлезем в тази улица! Мислете!

Поеха по споменатата улица и още не бяха я преминали изцяло, Хаук каза:

— И дойдохме там вдясно отпред от ъгъла. Там трябваше за малко да спра, понеже четиримата мъже много бавно... Мътните го взели, четирима мъже! Да, сега се сещам! Бяха четирима мъже!

— Но откъде дойдоха?

— Не мога да си спомня.

— Помислете къде най-напред сте срещнали четиримата!

— Може би ще разберем, ако продължим в същата посока. Елате!

Продължи да върви и Фридрих го последва с крайно напрежение. След известно време Хаук спря, посочи една пътна врата и каза:

— Със сигурност съм минал оттук, защото някакъв пияница човъркаше по тази врата с ключа си, за да може да влезе. Четиримата, които следвах, му се присмяха. А сега нататък! На правилния път съм.

Продължиха в поетата посока и достигнаха площада, едната страна на който образуваше Съдебната палата. Хаук спря сякаш озадачено за известно време, после се насочи с удвоена бързина към сградата, зави зад единия ъгъл и каза:

— Искате ли да знаете откъде дойдоха четиримата?

— Да, естествено!

— Тримата излязоха оттук, а аз следвах четвъртия. Той зави около този ъгъл, спря и каза... Ах, слава Богу, ето, че се появиха и думите, които той каза, и имената, които спомена! Колко добре, че ви хрумна идеята да ме заведете там, където съм бил намерен.

— Сега трябва да се заблуждавате! Тук дори през деня няма официален вход и изход. За тази врата имат ключ само мъже, които не биха посегнали на никого.

— Но аз мога да ви кажа имената им!

— Добре! Направете го!

— Единият беше наречен Симеон.

— Всички дяволи! Може би Якоб Симеон, златарят?

— Не знам.

— Това би било върхът! Тоя Симеон го търсим навсякъде и все не можем да го спипаме! Кой бяха другите имена?

— Барон Фон Фалкенщайн.

— Глупости!

— И фройлайн дъщеря му.

— Двойна глупост!

— Носеше мъжки дрехи.

— Вие сте сънували.

— Събудих се. Сега знам съвсем точно какво съм вършил тук. Стоях там зад ъгъла и всичко чух. Онзи, когото следвах, попита тримата какво правят тук. Симеон отговори, щял да научи, но сега да си държи устата затворена и да не споменава имена. После тръгнаха нататък, откъдето сега дойдохме ние.

— Хм-м! Тайна върху тайна! Ако наистина е така, както казвате, четиримата трябва да са усетили, че ги следвате. Един или двама са останали в тъмното и са ви проснали.

— Да, сигурно е било така.

— Барон фон Фалкенщайн! По дяволите! Ще проверим дали този хер изобщо е в града.

— Поне вчера беше. Мога да се закълна с колкото клетви искате.

— Нека временно оставим този въпрос настрана. Сега кажете откъде сте дошъл с четвъртия.

— Иззад ъгъла, значи при всички случаи от онази улица.

Посочи въпросната улица.

— Със сигурност ли го знаете? — попита Фридрих.

— Не. Тук увереността ми се губи. Но въпреки това нека продължим! Може би все пак ще открия каквото търся.

Когато стигнаха ъгъла, каза:

— Разпознах фонтана. Сега знам, че се изкачих там отляво, след като бях завил съвсем долу там надясно около ъгъла.

Продължи по-бързо надолу по улицата и зави после около споменатия ъгъл. Не беше стигнал кой знае колко далеч, когато спря, изпускайки полугласен възклик на изненада.

— Какво има? — попита Фридрих.

— Ние сме тук! Тук беше, тук!

— Какво беше тук?

— При тази порта стоях дълго, за да наблюдавам двама души в жилището там горе, след което тръгнах след един тип.

— Кой живее там?

— Не знам, но исках да разбера. Той влезе с една жена.

— Кой? Кой?

— Това, за съжаление, сега не мога да кажа. Имам предвид четвъртия, който после подвикна на четиримата при Съдебната палата.

— А тя? Коя е тя?

— Това също не знам. Исках да го разбера. Той се качи там заедно с нея, естествено като любовник.

— Откъде дойдоха те всъщност?

— Ах, ето че мизерната памет пак ме напусна точно когато най-много се нуждаю от нея.

— Може би от „Тиволи“?

— Не... което ще рече, не директно от „Тиволи“. Първо се случи нещо друго, което събуди подозрението ми. Ей, не идва ли някой тихо там?

— Да, това е един от пазачите. Да почакаме!

Мъжът бавно приближаваше. Наистина беше нощен пазач. Двамата така добре се бяха притиснали към тъмната врата, че едва не ги отмина, без да ги забележи. Но тогава закачи Хаук.

— Кой е тук? — попита. — Остани на място!

— Полиция! — отговори Фридрих.

— Охо! — рече нощният пазач недоверчиво, но все пак с приглушен глас. И в същия миг беше вече извадил от джоба сигналния

фенер. Освети Фридрих в лицето. — А! Това сте вие — каза. — Извинете!

— Стига! Ще ми бъде приятно, ако знаете кой живее там отсреща.

— Една бивша камериерка, която сигурно и вие познавате. Напоследък беше при баронеса Фон Хелфенщайн.

— Аха! Аз съвсем я изгубих от очи.

— Невъзможно! — позасмя се тихо нощният пазач. — Нали се знае, че... сте я сваляли, за да...

— Добре, добре! Как живее тук?

— Доволно! Все по късното се прибира вкъщи.

— Вчера кога се прибра?

— Това не знам. Вчера бях свободен.

— Има ли посещения?

— Още нищо не съм забелязал.

— Нищо? Я погледнете нататък, към завесите!

— А, вярно! Тя е с някакъв мъж. Вижда се по сянката.

— Да. Мъжът е станал, много вероятно за да си тръгва. Продължете бързо пътя си, пазач! Не е необходимо да ви забележат, когато отворят.

Нощният пазач тръгна. Горے един мъжки и един женски силует се движеха насам-натам. Фридрих каза:

— Сега се притиснете възможно по-плътно към вратата и си прикрийте лицето с яката на сакото, за да не светлее чак толкова.

— Нима тая камериерка е опасна?

— Много! Сега съм почти склонен да вярвам, че преди малко казахте истината. Фалкенщайн е именно сродник на Хелфенщайн. Какво е търсел с дъщеря си в Съдебната палата? Трябва да разбере! Вижте! Тръгват. Прозорецът стана тъмен. Внимавайте!

Сега просветна стъклото над вратата. Тя се отвори. Оставената на стълбите свещ освети застаналите на входа двама души, които предпазливо огледаха улицата дали не се мярка някой.

— Дяволите да го вземат! — прошепна Фридрих изненадано.

— Познавате ли го? — попита Хаук.

— Да, много добре. Слушайте!

— Никой не се вижда — каза Хулда. — Значи можеш незабелязано да си тръгнеш.

— Колко жалко! На драго сърце бих поостанал още!

— Човек не бива да прекалява с добрината. Беше достатъчно богато възнаграден.

— Да. Онези двама тъпанари полицаите доста ми улесниха работата да им продам пръстените.

— Ето писмото до обержандарма. Мислиш ли, че добре го съставихме?

— О, разбира се!

— И почеркът е така преправен, че никой не би отгатнал кой го е писал?

— Бих желал да видя онзи, който ще го открие!

— Тогава не го забравяй!

— Ще го пусна в най-близката пощенска кутия. Хайде, лека нощ!

— Лека нощ! Утре по това време двамата ще са тикнати в кауша!

— Може би и техните момичета.

— Да, Ландрок и Вернер. Чуй!

При последните думи Хаук не беше съумял да потисне един звук на изненада.

— Какво има? — попита Менерт.

— Стори ми се, че чух нещо.

— Наблизо няма жива душа. Ела, още една целувка!

Целунаха се, после той си тръгна, а тя заключи вратата.

— За Бога! Какво ви стана? — попита Фридрих тихо. — Беше от радост! Сега най-сетне знам всичко.

— Добре! Тук явно става въпрос за някакъв рафиниран план. Трябва да тръгна след този човек, за да видя в коя пощенска кутия ще пусне писмото. Вие не сте така обигран в проследяването като мен. Следователно ще се разделим. Но пак ще се срещнем, и то след броени минути, при фонтана на Алтмаркт.

— Добре! Това ми е много приятно!

Фридрих се запромъква безшумно след Менерт, а тимпанистът се запъти бавно към Алтмаркт. Не беше чакал много дълго при фонтана, когато полицаят се присъедини отново към него и каза:

— Видях пощенската кутия и дори знам кой е този човек. Казва се Менерт и е собственик на фирмата, която преди принадлежеше на покрилия се Якоб Симеон. Сега очевидно е любовник на тая камериерка и заедно с нея е измъдрил някакъв план за отмъщение.

— Имате ли представа какъв?

— Не съм наясно. Аз и моят колега Антон днес купихме при него по един пръстен. Сметнахме ги за истински. Той го оспори. Но както сега чухте, те са били изрично определени за нас. А сега едно писмо тръгва за обержандарма! Нещата изглеждат така, сякаш планът е свързан с тези пръстени и е насочен срещу мен и Антон.

— Защо ще искат да ви отмъщават?

— Антон само за вид бе станал любим на камериерката, с намерението да проникне зад тайните на фрау Нора.

— А вие, вие какво сте престъпили?

— Съвсем същото. Аз имах да подпитвам едно друго момиче, но не проумявам защо и аз съм въввлечен в тая работа тук. Директно все пак нищо не съм направил на камериерката! Тя трябва да е организирала комплота с дебелата Йете, с която вчера в „Тиволи“ действително говори дълго време.

Каза го повече на себе си отколкото на Хаук. Но този попита с жив тон:

— Дебелата Йете? Аха, камериерката вчера беше в „Тиволи“, нали?

— Да и Менерт бе доста зает с нея.

— С Йете да не би да имате предвид ниската дебелана, дето седеше заедно с камериерката?

— Да.

— И после тръгна заедно с нея?

— Как? Тръгнала е с нея?

— Да.

— Но аз по-късно видях дебеланата, докато камериерката отдавна беше излязла.

— Защото тя се върна.

— Тъй, тъй! Но вие говорите много възбудено. Какво ви е? Защо преди малко, когато Менерт се сбогуваше с камериерката, толкова малко се владеехте, че едва не ни издадохте?

— Това се случи от радост, както казах. Една дума, която чух, ми възвърна целия спомен от вчера. Естествено, бях щастлив, от това.

— Каква дума?

— „Вернер в кауша“!

— Аха, така значи! Сега започва да ми просветва!

— Вчера в „Тиволи“ минах покрай камериерката и Йете и чух, че Вернер трябвало да иде в пандиза. Това бяха думите, които ме накараха да напусна залата, а днес все ми убягваха.

— Вие, естествено, сте сметнали, че заплахата е насочена към Лаура?

— Не бях сигурен.

— Случаят не е такъв. Работата касае нейната сестра Емили, която ми е годеница. Двете момичета искат да си отмъстят на мен и на Антон, защото сме ги зарязали. Как се канят да подхванат нещата, разбира се, не знам. Във всеки случай споменатите пръстени и пуснатото преди малко в кутията писмо имат отношение към това. Аз още през нощта ще наредя да отворят кутията. Тогава ще си проличи какво възнамеряват.

— Може би аз мога да ви дам едно сведение, което да осветли донякъде нещата.

— Какво сведение? — Хулда Нойман и Йете Хорн снощи бяха в палата на барон Фон Хелфенщайн.

Полицаят пусна една снизходителна усмивка и каза:

— Добри приятелю, тук много се лъжете. Всички налични ключове се намират на съхранение при мен и Антон. Ние сега живеем в палата.

— Така ли? Но момичетата също имаха ключ.

— Не знам какво да мисля. Говорите с такова спокойствие и убеденост. Но аз не мога да повярвам, че Хулда... о, като камериерка тя действително е могла по някакъв начин да се снабди с ключ!

— Виждате ли?

— Тя е видяла мен и Антон в „Тиволи“. Следователно е била сигурна, че няма да бъде изненадана тук. Но какво си е била наумила?

— Това наистина не знам.

— Две момичета ей така сами вечер в просторната, тъмна и покрита с лоша слава постройка! Би трябвало ужасно да ги е страх.

— Когато се касае за ревност и отмъщение, едно момиче обикновено не мисли за страха.

— Това действително е вярно. И коя врата отвориха?

— Малката портичка там зад ъгъла.

— Аха! Това беше секретният вход на Капитана. Наистина ли ги видяхте да влизат там?

— Не да влизат, а да излизат. Вървах след тях. Но когато стигнах до онзи ъгъл, те бяха изчезнали. Нямаше друго обяснение, освен че са влезли през портичката в палата. Започнах да наблюдавам прозорците и скоро наистина забелязах светлина от фенер, който е едва-едва отворен. Беше на първия етаж, петия и шестия прозорец.

— Там е будоарът на баронесата. Там се намират също украшенията и бижу... По дяволите!

— Какво има?

— Сега ми просветна не една свещ, а цяла стеаринова фабрика. Те са задигнали двата пръстена, които любовникът на камериерката е трябвало да ни пробута, за да може да се каже, че ние сме ги откраднали. Добре замислено! Също и на визитата в Съдебната палата ще влезем в дирите. Може би двете неща са свързани. Трябва да събудя княза!

Побързаха към жилището на княз Ван Зоом. То още светеше. Когато камбанката иззвъня, портиерът стана да ги попита за желанието им. Позна Фридрих и веднага го пусна. Князът изслуша внимателно историята и попита:

— Антон в течение ли е вече на нещата?

— Не.

— В такъв случай ще трябва да го посветим. Идвам веднага.

Един файтон откара тримата мъже до централната поща, където подбраха един дежурен служител да отвори въпросната пощенска кутия. Това стана. Намериха писмото. То беше веднага отворено, след като пощенският служител бе освободен с препоръка за дискретност. Беше донос, според който Анна Ландрок и Емили Вернер носеха пръстени, откраднати от любимите на двете момичета от палата Хелфенщайн.

— Чудесно! — отбеляза князът. — Веднага ще проверим съдържанието на ковчежето. Тръгваме за палата.

Антон спеше. Беше възбуден и немалко се учуди, когато чу каква е работата. Ковчежето беше отворено. Бяха предполагали, че са взети само двата пръстена, но го намериха изцяло празно.

— Всички дяволи! — изруга Антон. — Това е прекалено! Веднага ще навестим тая хубостница камериерката, за да ни върне откраднатите дрънкулки.

— Не, няма да го направим — отвори князът. — По-скоро ще й дадем възможност да си изиграе ролята докрай. По този начин ще разберем доколко навътре се е забъркал Менерт в тази история.

— Но ако междувременно продадат предметите!

— Толкова бързо това няма да стане. За да узнаем онова, което искаме да узнаем, е достатъчно да си подсигурих добрата Йете Хорн. Тайно ще я арестуваме заедно със сестрите й. Камериерката и онзи Менерт няма да разберат, че са прибрани на топло. По-скоро ще сметнат, че са заминали някъде.

Князът се обърна после към тимпаниста:

— Хер Хаук, благодаря ви за дейната подкрепа. Без вашата помощ нямаше така бързо да разкрием машинациите на тази безукоризнена двойчица. Благодарение на вас задушихме интригата още в зародиш. А сега трябва да си отидете вкъщи и да си отпочинете. Останалото е рутинна работа и не ви засяга. Ние ще се отбием само още до прокурора.

Хаук се сбогува, а князът, Антон и Фридрих се качиха отново във файтона. Четвърт час по-късно прокурорът бе събуден и информиран за събитията. Четиримата продължиха заедно. Но преди да достигнат съвсем съответната улица, оставиха файтона и се отправиха пеша към къщата на аптекаря Хорн. Прокурорът, Антон и Фридрих се прилепиха към вратата на съседната сграда, а князът почука. Повтори го няколко пъти, но тихо и предпазливо, сякаш се опасяваше, че някой неканен може да чуе. Едва след известно време горе, където спяха сестрите, се отвори един прозорец.

— Кой е? — попита тих глас.

— Мога да кажа едва когато знам кой пита — отговори князът също така тихо.

— Аз съм Йете Хорн. Какво искате посред нощите?

— Не мога да ви го кажа под открито небе. Идвам от затвора, от баща ви!

— А! О! Почакайте, слизаме веднага!

Горе бе запалена свещ. После се чу скърцането на стъпалата, вратата на всекидневната се отвори, а после и външната.

— Елате! — прошепна Йете. — Сестрите ми са вече в долната стая.

Княз Ван Зоом влезе, но заедно с него пристъпиха бързо и тримата му придружители.

— Вие не сте сам? — попита Йете с подозрение.

— Както виждате! — отвърна князът несмутимо, отвори вратата на стаята, бутна момичето вътре и го последва с другите трима.

Светлината падна върху него.

— Князът! — извика Йете уплашено и сестрите й пригласиха.

— Много правилно. Дойдохме да ви зададем няколко въпроса. И още от началото искам да ви предупредя, че отричането нищо няма да ви помогне. Всичко вече излезе на бял свят.

Седна и загледа ниската дебелана проникателно. Тя си даде труда да издържи погледа. Но се виждаше какъв голям страх бере.

— Къде бяхте снощи? — попита той.

— В „Тиволи“.

— Иначе никъде другаде?

— Не.

— Това май не е вярно.

— Вярно е. Мога да го докажа.

— И как?

— Мога да назова момичетата, с които отидох дотам и после също се прибрах вкъщи.

— Това не е доказателство. Та нали сте могли междуременно да напуснете залата.

— Не съм го направила.

— Но някои претендират да са ви видели и другаде!

— Това е лъжа!

— Танцувахте ли?

— Много малко.

— С кого най-много говорихте?

Тя спомена имената на няколко момичета.

— Но като че ли има и една друга! Вие много дълго сте седели и порядъчно сте си побъбрили с някоя си там Хулда Нойман.

— Не е вярно.

— Глупости! Много глупаво от ваша страна да го отричате. Има стотина свидетели, които са ви видели с това момиче. А че въпреки това го отричате, е глупост, която дори от вас не съм очаквал. Ако продължавате по този начин, ще наредя да ви арестуват.

— И какво съм била направила? — попита тя сплашена.

— Така, преди всичко говорили ли сте с камериерката?

— Да — призна Йете сега.

— За какво?

— За танците.

— Не само за това. Ще ви насоча към правилния отговор. Говорили сте за бившите си ухажори и малко за отмъщение.

— Не знам нищо такова.

— В играта се е замесил и някой си Менерт.

— Това също не ми е известно.

— Но иначе го познавате?

— Не.

— Тъй, тъй! Той е бижутер и ви е снабдил с някакви пръстени за някои си лица.

Тя ставаше ту червена, ту бледа. Откъде знаеше този опасен мъж всичко това? Да отрича като че ли беше най-доброто и тя продължи да отрича.

— Значи до тръгването си не сте напускали „Тиволи“!

— Не.

— За да отидете до палата Хелфенщайн?

— Не.

— И да откраднете бижутата?

— Нищо не съм крала — извика Йете упорито.

— В такъв случай ще трябва да потърсим украшенията, които сте получили като ваш дял — каза князът.

— Нищо не съм получила!

Това беше само едно предположение от негова страна, но улучи вярното. Фридрих и Антон се заеха с претърсването. Първият като бивш обожател на Йете познаваше всяко кътче от къщата. Скоро донесе ухилен едно прастаро боне, вързано като торба, и каза:

— Тая бохча ми се струва подозрителна, Ваша светлост. Нещо подрънкава вътре. Да я отворя ли?

— Да.

Жизнерадостният полицаи развърза с труд многократно впитаните се възли.

— Злато! — обяви после. — Много накити! Шест пръстена, три гривни, три брошки, няколко игли за коса. Всичко с... с... аха!

Приблѳжи камъните до свещта и продълѳжи:

— „Всичко гарнирано с истински камъни“, исках да кажа, но не е така. Вижте, Ваша светлост!

Другите също огледаха камъните, а князът каза, свивайки рамене:

— Всичко това е само стъкло. Е, фройлайн Йете, престанете да отричате! Жертвите се съвсем безполезно, с което ще утежните наказанието си, без с това да помогнете на някого. Вие сте измамена от камериерката и Менерт, недостойно измамена. Баронеса фон Хелфенщайн носеше само истински камъни. Тези тук са фалшиви, а това, което смятате за злато, е месингово тенеке и до няколко седмици ще потъмнее. Ясно е, че другите двама са ви измамили с вашата част и сега се присмиват на глупостта ви.

Това подеѳства. Нищо друго не можеше да ядоса Йете така, както определението „глупав“. Тя стана от мястото си и попита жарко:

— Камъните наистина ли са фалшиви?

— Да, това е стъкло.

— Значи наистина са искали да ме измамят!

— Това е ясно. Менерт е задържал истинските камъни, а ви е пробутал от евтините си дрънкулки, които берат праха по рафтовете на дюкяна му. В замяна на това вие можете да се поразходите до затвора.

— Аз? О, не! Те трябва да влязат, онези двамата! Сега всичко ще кажа.

Разказа какво се бе случило. Князът изпитваше съчувствие към момичето. Беше подведена. А че Фридрих бе заставен да симулира любов пред нея и да я измами, при всички случаи бе за нея едно много смекчаващо вината обстоятелство. Ето защо каза, когато тя свърши:

— Вашият баща вече ви стовари едно голямо нещастие. Аз не бих желал да го уголемявам. Всъщност сега би трябвало да ви арестуваме. Но няма да го направим, ако обещаете да си мълчите засега по отношение на цялото събитие.

— Няма да кажа думица! — обеща Йете, силно зарадвана от това неочаквано милосърдие.

— Въпреки обещанието ви ще оставя тук Антон, който ще ви надзирава и ще определя с кого можете да общувате и с кого — не. Съвсем безнаказано, разбира се, няма да минете, но ви обещавам, че

ще процедират с вас възможно по-меко. Украшенията, естествено, ще взема.

Сега господата, с изключение на Антон, се върнаха пак в палата, където намериха двата скрити от Хулда пръстени имитация. Йете беше издала скривалищата.

Още в предиобеда златарят Менерт получи съдебна призовка. Той побърза да отиде при любимата, за да я уведоми.

— Но да не би да те е страх? — попита тя.

— Страх? Мен? Как ти хрумна тази мисъл?

— Толкова си възбуден.

— От радост, че типовете хлътнаха здраво в капана.

В интерес на истината сърцето му бе много свито, но не искаше да си го признае.

— Да, хлътнаха — каза тя. — Запомни всяка дума, която ще се каже. Много е важно да науча всичко.

— Веднага ще дойда и всичко ще ти разкажа.

— Не, не! Това ще направи впечатление. И бездруго сега пристигна по необичайно време. Мога да изчакам до вечерта, макар че ще изгарям от любопитство.

— Добре ли скри нещата?

— Да съм ги скрила? Какви си ги мислиш! На кого ще дойде на ум да ги търси при мен? Антон и Фридрих са ги задигнали. Аз стоя извън всяко съмнение. Ако потърся скривалище, това само ще привлече вниманието. Въобще няма да ги крия, това е най-доброто и най-сигурното.

Тази дързост и самоувереност разпръснаха по такъв начин съмненията му, че следобед отиде с най-голямо душевно спокойствие при асесор Фон Шуберт. В съседната стая седяха незабелязани от него няколко господа, за да слушат разпита.

— Хер Менерт — заговори асесорът с доверителен тон, — имам един особен случай, който мога да разреши само с ваша помощ. Ето защо си позволих да ви помоля да дойдете при мен за кратко време.

В резултат на това въведение самочувствието на младежа порасна. Той отговори:

— С удоволствие се поставям на вашите услуги. Само ми кажете за какво се касае.

— За едно анонимно писмо, което един от нашите обержандарми получи тази сутрин. Той ми го връчи, за да проуча нещата. Ето редовете. Прегледайте ги и ми кажете после какво мислите за тая работа!

Менерт прочете собствените си писаници и поклати глава, давайки вид, че размисля.

— Сигурно се касае само за някаква мистификация.

— Най-напред и аз наистина си помислих това, но мой дълг беше все пак да проверя нещата, и тогава констатирах... О, всъщност не би следвало да говоря по този въпрос. Но вие трябва да ми помогнете да изляза от затрудненото положение, така че преспокойно мога да ви доверя една важна служебна тайна!

— Естествено! Никой няма да може дума да измъкне от мен!

— Добре! Та представете си, аз наистина намерих ковчежето на баронесата напълно празно!

— Какво говорите! Кой може да е извършителят?

— Кой? Забравяте, че тук са споменати имена.

— Това са честни мъже!

— Така си мислех и аз досега. Но се вслушах в дадения ми тук съвет и действително намерих у двете момичета два пръстена, които принадлежаха към откраднатите бижута. Знаете ли всъщност, хер Менерт, защо трябваше да дойдете при мен?

— Не, изобщо не — излъга този.

— Помислих си го! Сега за двамата полицаи. Много боли да откриеш рафинирани престъпници в хора, които толкова дълго време са се ползвали с пълно доверие. Но най-много ме заболя, че въпреки всички доказателства те упорито залагат на отричането.

— Отричат? А откраднатите пръстени са намерени при техните годеници?

— Да.

— Това наистина е нагло!

— Те признават, че са подарили пръстените на момичетата си, но твърдят, че не са ги откраднали, а са ги купили, и то от вас!

— Хм-м! Вчера малко след обяд те действително бяха при мен. Поръчаха си венчални халки и купиха два пръстена с алансонски планински кристал по за десет гулдена парчето.

— Но намерените при момичетата пръстени имат истински диаманти! Ето ги. Разгледайте ги!

Менерт огледа двата пръстена и каза:

— Това са истински диаманти. Такива пръстени никога не съм имал. Впрочем аз поисках от двамата полицаи гаранционно писмо, че закупените от мен пръстени са имитация. И освен това притежавам описанието им. Нека добре претърсят жилищата им. Убеден съм, че ще намерят моите пръстени у тях.

— Ще зачета този добронамерен жест. Значи притежавате удостоверение и описанията?

— Да. И съм ги донесъл.

Асесорът откликна с предразполагащ, приятелски тон:

— Скъпи Менерт, не беше толкова спешно. Тази работа спокойно можеше да почака.

— О, не! Когато се касае за честта ми, аз не пропускам нито миг. Донесох удостоверението и описанията, за да не се усъмните и за минута в моята порочност.

Все така любезно асесорът попита:

— Това е много добре, много добре! Значи сте ги донесли, за да мога веднага да се уверя във вашата невинност?

— Да, естествено, хер асесор.

Тогава асесорът внезапно промени тона си. Извика заплашително:

— А преди малко заявихте, че изобщо не знаете каква е работата! Лъжец!

— А... о...! — изломоти слисаният златар. — Аз си помислих... аз исках... аз имах намерение...

— Имали сте намерение да направите нещастни едни почтени, невинни хора! Само че много, много погрешно сте подхванали нещата!

— Аз съм невинен и моля да потърсите пръстените ми в палата Хелфенщайн, където живеят двамата.

— Защо там? Откъде знаете, че пръстените се намират там, а не в частните жилища на двамата мъже?

— Така предполагам!

— Не, вие го знаете! Знаете, че пръстените са скрити там, за да бъдат погубени двама честни служители. Ето пръстените. Вижте ги!

— Да, това са те, моите.

— Тези пръстени вие сте занесли на любовницата си в „Тиволи“ за да ги скрие в палата Хелфенщайн.

Лицето на Менерт преbledня при подхвърлените обвинения, но той бързо се окопоти и отговори:

— Това е една жалка клевета!

Асесорът позвъни. Влезе един хер в цивилно облекло.

— Бяхте ли там, хер комисар? — попита Шуберт.

— Да.

— Намерихте ли нещо?

— Това тук.

Сложи гривната, която вчера Менерт беше получил от Хулда като заплащане.

— Как стигна до вас този предмет? — попита Шуберт. Златарят беше станал смъртноблед. Преглътна:

— Тази гривна аз... аз... аз...

— Хайде развържете си езика!

— Вчера я купих.

— От кого?

— От един непознат.

— А, ето, че най-сетне прочутият непознат отново се появи! Много се радвам да чуя пак за него. Вече се опасявах, че е умрял. Честна ли беше всъщност сделката?

— Да, напълно.

— Защо тогава сте скрили гривната под старите керемиди на вашия двор, както току-що ми прошепна хер криминалният комисар?

— Защото... защото...

— Защото тя е от вашата любовница. Тя ви е дала гривната срещу почти безстойностните предмети, с които е била измамена Йете Хорн.

— Не знам нито дума за това!

— Я стига! Погледнете тези неща тук! Ще отречете ли, че са от вашия дюкян?

— Да. Не са мои.

— Е, вие сигурно притежавате списък на наличните бижута, от който ще съумеем да си изясним положението. Но междувременно ще ви приведем едно друго доказателство.

Позвъни. Влезе Йете Хорн.

— Познавате ли това момиче? — попита асесорът.

Като съгледа свидетелката, Менерт се изплаши. Веднага си каза, че повече не може да се съмнява в своето изобличение. Но все още вярваше в един изход, а именно отричането. Беше твърдо убеден, че Хулда няма да признае нищо. През главата му дори се стрелна мисълта да обвини в лъжлива клетва ниската дебелана, ако даде показания срещу него. Ето защо отговори, овладявайки слисването си:

— Не, не я познавам.

— Вие сте един много неблагоприятен човек — отбеляза служителят. — Не е полезно да се изказват очевидни лъжи, защото после дори и истината се поставя под съмнение.

— Аз не лъжа!

— Не си въобразявайте, че можете да ме заблудите! С това ви приканвам, и то за последен път, да признаете истината!

— Вече я казах. Никой не може да изисква от мен да правя преднамерени признания в моя собствена вреда.

— Е, добре! Тук ние не се занимаваме с предположения, а само с факти. И така, вие оставате на показанията си?

— Да.

— Отново крайно глупаво от ваша страна. Вие сте говорили с това момиче в „Тиволи“.

— Не.

— Дори сте отишли да я вземете от мястото ѝ, за да седне до вашата любовница.

— Не знам нито дума за това. А пък и нямам любовница.

— Може би дори не сте били в „Тиволи“, имам предвид по-предната вечер.

— Тогава не съм бил.

— Това твърдение е отново много глупаво. На мое разположение стоят свидетели, които ще удостоверят, че сте били там.

— Те ще са лъжесвидетели.

— Чуйте, драги мой, само не си мислете, че си имате работа с някой детински глупав човек! Свидетелите, за които говоря, са хора, чиято дума има повече тежест от сто ваши клетви. Впрочем фройлайн Хорн веднага ще каже, че лъжете!

И обръщайки се към момичето, попита:

— Познавате ли този мъж?

— Да.

— Беше ли онзи ден в „Тиволи“?

— Да.

— Говори ли с вас?

— Не само говори, а донесе и двата пръстена, които ние после скрихме. Накрая изпрати камериерката до квартирата ѝ, а аз трябваше да остана в „Тиволи“, за да могат несмущавано да уговорят как да ме измамат с моя дял от украшенията!

— Лъжа, нищо друго, освен лъжа! — заяви Менерт.

— Глупост, нищо друго, освен глупост от ваша страна — забеляза служителят. — Ще ви представя още една личност.

Позвъни и отново влезе един мъж в цивилно облекло. Беше попитан:

— Имахте ли успех?

— Много голям. Ще позволите ли?

Върна се до вратата и я отвори. По даден знак от негова страна влезе прислужникът на учреждението с някакво куфарче в ръка. Предаде му го и се отдалечи. Господата огледаха съдържанието му на една съседна маса, така че Менерт да не може да го види. Последно влезлият, който беше детектив, направи тихо доклад и след това отново отиде до вратата и тикна вътре Хулда Нойман. Тя изглеждаше много бледа и смутена. Бяха я навестили съвсем неочаквано, бяха намерили откраднатите предмети и заедно с тях я бяха докарали направо тук. Съдия-следователят се обърна към нея, посочвайки Менерт:

— Познавате ли този мъж?

Менерт се опасяваше, че тя ще даде утвърдителен отговор. Ето защо не ѝ даде време да отговори, а бързо вметна:

— Откъде накъде ще ме познава? Аз никога не съм...

— Мълчете! Ще отговаряте само когато ви попитат. И така, фройлайн Нойман, познавате ли този мъж?

— Не.

Беше възнамерявала да отговори утвърдително. Но понеже от поведението на Менерт заключи, че той не го желае, постъпи обратното.

— Бяхте ли завчера в „Тиволи“? — прозвуча следващият въпрос.

— Не.

— А къде се намирахте?

— Цялата вечер си бях вкъщи.
— Сама?
— Съвсем сама.
— Кой беше мъжът, който напусна снощи жилището ви между три и четири часа?
— Не знам нищо такова. По това време аз спях.
— Странно! Но още по-странна е надеждата, че можете да се спасите с подобни лъжи. Ние разполагаме с достатъчно свидетели да ви разобличим. При вас са намерени бижута, на които не сте законна собственица. Как всъщност попаднаха у вас?
По път беше измислила претекст и сега го представи.
— Нещата не са откраднати, а милостивата баронеса ми ги предаде за съхранение.
Асесорът беше свикнал да слуша какви ли не глупави извъртания, но сега изгуби равнодушието си. Каза ухилено:
— Великолепно! Този отговор съдържа една наистина класическа, завладяваща безочливост. Кога получихте от господарката си украшенията за съхранение?
— Малко преди да бъде откарана в Роленбург.
— Как е стигнала до идеята да ги повери на вас?
— Сигурно за да ги спаси от посегателството на други. По онова време тя вече хранеше някакво подозрение към мъжа си, така че се е видяла принудена да вземе тази предпазна мярка.
— И къде се намираха оттогава нещата?
— Под мое съхранение.
— А откакто напуснахте палата?
— Взех ги с мен.
— Не ги ли прибрахте едва онзи ден?
— Не.
— Какви са онези ключове, които полицейският служител е намерил у вас?
— Главният ключ за палата и ключът за ковчежето със скъпоценностите — нямаше как да не признае тя.
— Защо не ги предадохте, когато бяхте освободена?
— Забравих.
— Е, нека вече престанем да разиграваме комедии. Досега ви слушах просто ей така и следователно показанията ви няма да бъдат

протоколирани. Това, което казахте, е толкова смехотворно, че би било чиста глупост да бъде записано. Вие двамата се намирате в забавно настроение и си мислите, че са ви поверили роля в някоя комедия или фарс. Но тъй като случаят не е такъв, ще ви дам възможност да добиете сериозността, която положението на нещата и това място изискват от вас. Когато се намерите в подходящо настроение, ще ви повикам. Сега ще отидете зад решетките да поразмислите!

Менерт и Хулда бяха отведени. После служителят сне показанията на Йете на протокол. Тя прояви желание за откровеност, така че арестът ѝ беше спестен.

ГЛАВА 10

ПО ДИРЯТА

Предната вечер, един час след полунощ, барон Фон Фалкенщайн отново се появи с дъщеря си близо до фонтана на Алтмаркт, за да чака златаря Якоб Симеон. Владетелят на замъка носеше едно малко вързопче. Двамата разговаряха тихо.

— Любопитен съм дали ще дойде — рече бащата. — Ще бъде крайно неприятно, ако не се яви.

— Ако на дъщеря му и днес се е удало да се добере до ключовете, със сигурност ще дойде. Та нали ще иска да получи и втората половина от парите.

— Все пак двайсет и пет хиляди гулдена! Това е дяволски много!

— А ние ги нямаме.

— Той обаче ще си ги иска. Ние му ги обещахме и той няма да иска да тръгне с нас, докато не му ги дадем.

— Не. Ние се уговорихме да му изплатим първата половина, когато ни даде верижката, и втората, когато имаме в ръцете си детското бельо. Във всеки случай аз възнамерявам да му отнема и парите, които вече получи. Не ги ли даде доброволно, ще му ги иззема със сила. Той е беглец и днес не знае къде ще бъде утре. Следователно е принуден да носи парите постоянно със себе си.

— Какво се каниш да правиш, за да дойдат при теб?

— Това сега ще обсъдим. Да отидем по-близо до фонтана. Ако седнем на някое от стъпалата, няма да се забелязваме така добре както тук.

Той я последва. Тя започна шепнешком да споделя намеренията си. Не след дълго забелязаха фигурата на мъж, който приближи предпазливо и обходи търсещо фонтана. Познаха бижутера и му дадоха знак за присъствието си.

— Имате ли ключовете? — попита баронът.

— Да. Най-напред изработих подправените ключове, върнах оригиналите на дъщеря ми и после си потърсих скривалище.

— При жена си?

— За толкова глупав ли ме смятате? Жена ми сигурно е така добре наблюдавана, че щяха да ме спипат веднага. О, не, каквото имам да ѝ казвам, го научава чрез дъщеря ни. С нея мога да се виждам и говоря с по-малък риск, защото никой не би си помислил, че ще дръзна да отида в жилището на прокурора. Впрочем аз само чакам дъщеря ми да напусне работа. Тя вече е предизвестила. После ще изчезнем зад границата.

— Ще ви заловят — изрази опасение баронът.

— Оставете това да е само моя грижа. Главното е дотогава да си намеря някое сигурно място, където да не ме открият.

— Мислех, че тук имате.

— За съжаление, не. За два-три дни става, но не за по-дълго. Положението тук е такова, че от всеки десет души, които човек среща вечер, девет са тайни полицаи. А и в провинцията вече не съм в безопасност. Днес ми попадна в ръката един вестник. И какво открих, мислите? Публична обява за издирването ми с най-подробно описание на чертите ми.

— В такъв случай трябва незабавно да бягате. Вашата жена и дъщеря ви могат и по-късно да ви последват. Пари за бягството и бездруго имате достатъчно.

— Да, имам действително — отговори той, като посегна към левия вътрешен джоб. — Но само парите не вършат работа. Разсъдливостта тук е поне толкова ценна колкото парите. За себе си не се страхувам. Много лесно мога да изчезна завинаги. Но моите женоря са глупави и неопитни. Ако тръгнат след мен, за полицията ще бъде много лесно да ги проследи тайно и така да ме намери. Ето защо трябва и аз да присъствам, когато напускат града и страната.

— И никакъв изглед ли няма да си намерите скривалище?

— Вече съм помислил за едно-друго, но още нищо сигурно не съм намерил.

Преди малко, когато бе посегнал към вътрешния джоб, дъщерята беше сръчкала баща си. С това необмислено движение Симеон се беше издал, че носи парите в себе си. Ето защо сега Теодолинде каза замислено:

— Хм! Лоша работа. За това, което правите за нас, ние си плащаме, наистина, но въпреки всичко ви дължим благодарност. Имам

една идея.

Златарят я погледна изненадано.

— Да не би да искате да ми предложите убежище в къщата си? Това действително би било изключително изгодно за мен. Там никой не би ме търсил.

— Сега, да. Именно това съображение ми навя идеята да ви кажа, че бихте могли да останете при нас. Ти какво ще речеш, татко?

— Хм-м! Не става — отговори запитаният.

— Защо?

— Ами помисли си, един барон и издирван с обява беглец! Това е немислимо!

— Точно защото е немислимо, никой няма да го търси при нас! Ще дойде вечерта, след като се е стъмнило. Ние самите ще го пуснем да влезе.

— Прислугата въпреки всичко ще го усети. Та нали ще му бъдат необходими продоволствия.

— Ще живее в малката стаичка зад твоята библиотека. Там ще може да се заключи. От каквото се нуждае, ще го получава чрез нас.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се извърши.

Баронът, естествено, само си даваше вид, че е против плана на дъщеря си, който само преди малко бяха обсъдили заедно. Якоб Симеон съзнаваше, че нищо по-изгодно не може да му се предложи. Ето защо заговори настойчиво:

— Не се безпокойте, милостиви хер! Ако ме приемете, няма да имате ни най-малка вреда, а само полза.

— Бих желал да се запозная с тази полза.

— О, човек никога не знае по какъв начин може да му бъде полезен някой. С верижката вие преследвате определено намерение, при което... хм, най-малкото от благодарност ще се задържа към най-дълбоко мълчание.

— Дори вашият собствен интерес ви повелява да мълчите. С приказки само ще си навлечете беди и вреди.

Тук дъщерята вметна:

— Най-главното остава още неспоменато. Ако заловят Симеон и намерят парите ни у него, той ще трябва да съобщи от кого е получил една толкова голяма сума.

— Аз не бих ви издал! — врече се споменатият.

— Вярвам, но въпреки това те ще открият. Банкнотите са номерирани и за полицията няма да е трудно с разпитване да издири в чии ръце са се намирали последно. Всеки банкер си записва номерата. Следователно в наш собствен интерес е сегашният притежател да не бъде заловен. Помисли върху това, скъпи татко!

Едва след известна пауза привидно размишляващият барон отговори:

— За съжаление, ти си свикнала във всичко да ми се налагаш!

— Значи си съгласен?

— Охо, толкова бързо тая работа няма да стане!

— Помисли, това са само четиринайсет дена!

— Достатъчно дълго!

Симеон също го удари на молба и понеже дъщерята го подкрепи, баронът даде вид, сякаш тяхната настойчивост е победила колебанията му.

— Е — каза, — няма повече да се противя. Но не поемам никаква отговорност!

Дъщерята се изсмя подигравателно.

— Ха! Нашият повереник ще внимава.

— Това се разбира изцяло от само себе си! — заяви Симеон. — Значи да дойда вечерта?

— Естествено! Няма да вземате да дойдете посред бял ден, я!

— Няма. Ще изчакам тъмнината. Определете ми времето. Утре към полунощ?

— Съгласен — отвърна колебливо баронът. — Видяхте ли липата, дето се издига край пътя за коли, водещ към замъка?

— Да.

— Явете се при това дърво. Аз ще дойда да ви взема оттам. Но не носете никакъв багаж. Всичко, от което се нуждаете, ще намерите при нас. И още едно много важно условие ще поставя. Също вашите близки не бива да знаят, че сте при нас.

— Добре! А сега един въпрос. Как стоят нещата с другите двайсет и пет хиляди, милостиви хер!

— Ще ги получите.

Симеон протегна ръка, като че искаше да ги получи още сега. Но Фалкенщайн каза:

— Можете да ги искате едва когато имаме със сигурност детските неща.

— Та нали сега ще отидем да ги вземем!

— Възможно е да бъдем обезпокоени. Толкова много неща могат да се случат.

— Какво има да се случва тук? Носите ли всъщност парите?

При този така директно отправен въпрос баронът не можеше да отговори с неистина. Нали истината после щеше да излезе налице, а в този случай Симеон най-вероятно щеше да изгуби доверие и на другия ден да не се яви при тях. По тази причина Фалкенщайн отвърна:

— Те са ви напълно сигурни!

— Това и очаквам естествено. Най-сигурни ми са, ако ги носите със себе си. Но думите ви прозвучаха така, сякаш не е такъв случаят. Беше уговорено обаче да ги получа днес.

— Пак ще ги получите. Утре, най-късно вдругиден, ще бъдат в ръцете ви. Вие ще живеете при нас, така че може да ви е все едно дали ще имате парите днес или утре. При всички случаи те са ви гарантирани.

— Щом е така, трябва да се подчиня.

Каза го бавно и с тон, който даваше да се отгатне, че съмненията му още не са отстранени.

— Сега да тръгваме ли, а? — попита баронът.

— От мен да мине! И фройлайн ли ще дойде с нас?

— Да.

— Това всъщност е ненужно и дори опасно. Трима души привличат повече внимание от двама.

— Аз трябва да присъствам — обясни Теодолинде. — Преди да бъдат подменени нещата, е наложително да бъдат внимателно сравнени. А в тези работи женското око е по-остро от погледите на сто мъже.

— Така да бъде! Но нека поне не оставаме заедно, а да се разделим. Ще се срещнем при познатата ни странична врата.

Симеон се измъкна тихо и бързо, без да дочака някакво възражение. Другите двама също се отдалечиха.

— Изглежда, го обхвана подозрение — рече по път дъщерята.

— Направо така прозвуча. Ей, дали няма да ни изиграе някой номер и да не се весне повече?

— Не ми се вярва — отговори дъщерята след известно колебание. — При всички случаи за него е по-изгодно да изчака един ден, отколкото да се откаже от една такава сума. И помисли, че при това положение трябва да се откаже и от убежището, което му предлагаме!

— Много правилно. Но какво сега, ако ни е прозрял?

— За тая работа е твърде глупав.

— О, аз го считам за много умен. Е, така или иначе ще видим. Хайде!

Симеон действително беше на уговореното място. Посрещна ги с думите:

— Сигурно сте си мислели, че няма да дойда.

— Как така? — попита баронът донейде слисано.

— Понеже нямате парите.

— Та нали ще си ги получите пустите му пари!

— Но не днес, а до вдругиден какво ли не може да се случи. Но ще ви кажа откровенно, че съм свикнал да разчитам единствено на себе си. След като не сте платежоспособен, то сигурно ще имате добрината да ми дадете някаква гаранция. Ще ми издадете една асигнация под формата на вексел, с падеж вдругиден!

— Това наистина е крайно ненужно!

— В сделките човек трябва да бъде точен.

— Е, добре! Ще си получите асигнацията.

— Хубаво. Идвайте!

Извади ключа и отвори. Когато влязоха, заключи отново вратата и запали, точно както вчера, донесения фенер. Достигнаха напълно необезпокоявано съответната стая, където с помощта на втория ключ се добраха до детските неща. Баронът отвори пакета си и сега започнаха да сравняват оригиналните дрешки с наподобените. Естествено, имаха грижата светлината да не може да бъде забелязана отвън.

— Е? — попита Фалкенщайн, след като дъщеря му приключи със сравнението.

— Справила съм се отлично — отговори тя. — Имитацията е толкова сполучлива, че е невъзможно да възникне предположение за извършена подмяна. — Много добре! Да сложим тогава твоите неща и да вземем другите!

— Стой! Не толкова бързо! — обади се златарят, като хвана ръката на дъщерята.

— Защо? — попита баронът.

— Всички условия трябва да бъдат честно изпълнени. Вие трябваше да ми платите другата половина от уговорената сума веднага щом тези неща се намерят в ръцете ви. Сега те са наистина в ръцете ви, но аз нямам парите. Вместо тях трябваше да получа асигнация. Аз се съгласих. И така, асигнацията, моля, а после си вземайте нещата!

— Да не ви е обсебил Дявола? — запита баронът гневно.

— Не, но аз съм точен! Ние трябва да останем заедно само докато това е неизбежно необходимо. Долу на улицата ще се разделим. Следователно само тук имаме възможност да съставим документа. Мاستило, пера и хартия сигурно има предостатъчно.

— Я стига! Тук няма да ви издавам никаква асигнация — противопостави се баронът и сви юмруци.

Двамата мъже стояха така враждебно един срещу друг, че Теодолинде я хвана страх. Тя съзна колко е необходимо да не се възбужда подозрението на златаря. Ето защо даде на баща си един бърз, само от него забелязан знак и каза:

— Без кавги! Хер Симеон е прав. Вярно, в никой случай не е желателно да се застояваме тук повече от безусловно необходимото, но ти му обеща полицата, така че си длъжен да му я дадеш.

Баронът отстъпи.

— Е, ще ти изпълня волята. Но ако идем по Дявола, ти ще бъдеш виновна!

Седна на писалището, а Симеон му светеше така, че светлината да пада само върху масата. Фалкенщайн взе един лист от купчинката за съдебни преписки и започна да пише. Погледът на Симеон следеше изтичащите от перото букви.

— Сега доволен ли сте? — попита Фалкенщайн, когато свърши.

— Още не съвсем — отговори златарят и продължи: — От съдържанието на написаното съм доволен. Но какво ще стане, ако се отречете от тези редове?

— И през ум не може да ми мине!

— В сделките човек винаги трябва да проявява предпазливост! Аз не познавам почерка ви и не е изключено някой да заяви, че съм го имитирал и фалшифицирал. Ето защо за моя сигурност е необходимо

да имам необоримо доказателство, че този документ действително е изготвен от вас.

— Да не би да искате да имате щемпела ми?

— Виждам, че сте надянали един пръстен-печат. Тук при приборите за писане има цяла пръчица восък. Ще подпечатате написаното под масата. Плотът ще служи като сенник. До прозореца няма да стигне и лъч светлина.

Баронът хвърли един въпросителен поглед на дъщеря си. Тя му кимна успокоително, така че той подпечата полицата и я подаде на бижутера. Онзи я прибра със задоволство и каза:

— Благодаря! Сега всичко е наред и можете да правите с нещата каквото си искате.

Подмяната бе извършена и те се отправиха надолу към малката врата. Когато стигнаха там, Симеон угаси светлината, прибра фенера и прошепна:

— Вън се разделяме веднага. Аз напускам града. Вие железницата ли ще използвате?

— Естествено.

— Остава ли в сила уговорката да дойда в полунощ?

— Е, всъщност би трябвало да ви пратя по дяволите. Елате в полунощ!

— Добре, благодаря! Ще предам ключовете на дъщеря ми и веднага се отправям на път, защото пеша е... стой! Тихо, съвсем тихо!

Вече бе възнамерявал да пъхне ключа в ключалката. Но ето че отвън прозвучаха стъпки, които спряха точно пред вратата. После чува двама мъже да разговарят полугласно. Макар разговорът да се водеше с приглушен тон, можеха ясно да долавят всяка дума. Не е трудно да си представи човек как се заслушаха Симеон, Фалкенщайн и дъщеря му, когато чува, че става дума за тях.

Двамата мъже бяха Фридрих и тимпанистът, които искаха да подпомогнат изгубената памет на музиканта, както вече знаем. Бяха спрели при вратата, понеже Хаук си бе спомнил, че оттук бяха излезли трима души, които срещнаха после другия, Менерт.

Тримата престъпници слушаха с напрежение и затаен дъх всяка изговорена вън дума. Не смееха да мръднат, докато не се убедиха, че Хаук и Фридрих са се отдалечили.

— Чумата го взела! — изруга сега златарят. — Миг по-късно, един-едничък, и щяха да ни спипат!

— Кой ли бяха? — попита баронът.

— Как? Не знаете ли?

— Не. Да не би да мога да надзъртам през вратата, сякаш не е от масивно дърво, а от стъкло?

— Това не е необходимо. Единия глас трябва вече да съм го чувал. Мисля...

Спря, размишлявайки. А Фалкенщайн отбеляза:

— Аз не съм от столицата. Да не би да очаквате да познавам гласовете на всичките й жители?

— Това не. Но съдържанието на разговора би трябвало да ви подсказва с кого сме си имали работа.

— Нямам никаква представа.

— Единият беше мъжът, когото се наложи да ударя.

— Всички дяволи! Онзи ли? Значи тимпанистът, музикантът!

— Музикант ли е?

— Да. Нали така пишеше във вестника.

— В моето скривалище не достигат вестници. Какво всъщност пишеше?

— Че този музикант Хаук е бил намерен в безсъзнание.

— Много хубаво, че е жив. Значи не съм убиец. Само паметта му явно е пострадала от удара. Значи не е шпионин или полицаи. Следвал ни е от глупаво любопитство! Но днес като че нещата са други. Той търсеше някаква следа, а другият... о, по дяволите! Сега се сещам. Познах го по гласа. Той е един много опасен тип, таен полицаи на служба при княз Ван Зоом. На него и колегата му князът дължи своите сензационни разкрития. Проклятие! Нали чухте, че оня музикант спомена имената ни?

— За съжаление — отговори баронът. — Той ги е чул и ги е запомнил. Вчера онзи Менерт има глупостта да ги спомене.

— Значи съзнавате, че ни грози опасност. Полицията нали каза, че ще се осведоми дали барон фон Фалкенщайн и дъщеря му вчера са били в столицата.

— Няма начин да го разбере — ухили се Фалкенщайн. — В книгата за посетители ние се записахме с фалшиви имена.

— Това е добре, много добре. Но как уреждате преобличането на милостивата фройлайн?

— Много просто. Върху мъжкия костюм дъщеря ми носи рокля и дамско наметало. Сваля ги за минута.

— По път естествено?

— Разбира се. От нашия хотел до Алтмаркт минаваме покрай дълга и обширна градина, граничеща със задните къщи на улицата. Там явно има малко минувачи. Дъщеря ми сваля роклята, наметалото и шапката. За мен не представлява никаква трудност да прехвърля ниската желязна ограда и да скрия нещата под група храсти. После ги вземам пак оттам, Теодолинде ги облича, качваме се на някой файтон и се прибираме, както сме излезли. Никой в хотела не заподозира, че дъщеря ми междувременно е носила мъжко облекло.

— Умно и хитро замислено! Но човек никога не бива да вярва на Дявола. Тоя полицай е по дирята ни. Ще гледам час по-скоро да оставя столицата зад гърба си.

Вмъкна ключа нечуто в ключалката и отвори вратата до тесен прозорец, после започна бавно да го разширява, докато накрая излезе да се огледа.

— Можете да идвате — каза. — Двамата наистина са си отишли.

— Добре! Значи довечера?

— Да, в полунощ при липата.

— Ще дойда да ви взема оттам. Лека нощ!

— Лека нощ!

Разделиха се. Баронът хвана дъщеря си за ръката. Улиците бяха пусли. Само тук и там среццаха по някой среднощен пешеходец. Когато стигнаха въпросния парк, той беше толкова самотен, сякаш не се намираще в централните райони на столичния град. Спряха да се послушат.

— Чу ли нещо? — попита той.

— Не — отговори тя.

— А на мен ми се стори, сякаш чух пясъка да изхрущява под нечий крак.

— Заблудил си се. Страхът въздейства на въображението. Не е било нищо.

— Да се надяваме! Почакай тук, докато се върна! Ще отида да взема нещата.

Баронът не беше се измамил. Шумът, за който говореше, не беше плод на въображението му, а действително произхождаше от крак. Двамата бяха подслушвани.

Просторният, самотен парк се простираше край задните къщи на „Шилерщрасе“. В една от тези постройки живееше семейство Холм. Хилда Холм се намираше, както знаем, с баща си в Бад Райтценхайн. Той се лекуваше там. Доктор Холм, брат ѝ, бе останал сам вкъщи. Седеше на масата и пишеше. Като сътрудник на „Регирунгсжурнал“ беше започнал да изготвя нова поредица статии, които трябваше да се появят в най-близко време в ежедневника под заглавието „Писма за изкуството от Америка — 2 част“. Първата част на „Писмата“ беше отпечатана преди време анонимно в „Резиденцблат“ за който Холм работеше тогава само като репортер.

Работата му не беше спешна. Но вчера Елън Стартън, годеницата на Холм, също бе заминала за Бад Райтценхайм, за да посети Хилда и бащата, и ето как сега Макс бе съвсем сам. Вечерта беше седнал да се захване с първата статия от поредицата.

Едва през деня му бе съобщено, че може да си даде малко свобода във времето. Ето защо искаше да последва Елън Стартън, за да изненада годеница, сестра и баща и да прекара един-два дни с тях. Вече беше стегнал куфара си. Възнамеряваше да пише през цялата нощ, докато стане време да потегли за гарата.

Неуморно се плъзгаше перото по хартията. Холм не поглеждаше часовника, изгуби мярка за времето и се изненада немалко, когато забеляза, че вече минава два часът след полунощ.

Беше вече приключил поредната статия. Стана и отиде до парка да се поразтъпче и да подиша чист въздух. Смяташе после да продължи с писането. Беше свикнал на нощна работа. Върна се мислено назад във времето, когато още свиреше в „Тиволи“ за танци. Случвало се беше цяла нощ да се упражнява в гардеробното помещение на увеселителното заведение, понеже хазаинът му не понасяше звуците на цигулката.

В единия ъгъл на парка земята малко се издигаше. Няколко стъпала водеха до открита беседка. Холм вече се канеше да се отпрати към нея, когато долови приближаващи крачки.

Ясно различи, че идваха двама души. Поколеба се и замря на място. Само една крачка бе направил неволно към перилата на

беседката, за да хвърли един поглед на минувачите. Тогава изхрущя пясъкът под крака му и този звук бе чул баронът.

Те спряха и той долови какво си говореха. Единият мъж прескочи оградата и се запъти към група храсти. Но Холм беше впечатлен от обстоятелството, че другият мъж имаше висок, сопранов глас.

Сега първият се върна с някакъв пакет в ръка. Прехвърли се отново на улицата.

— Лежеше си така, както го оставих — каза. — Ето, сложи най-напред роклята. Ще ти помогна.

— Дай я! Да не дойде някой?

— Едва ли!

— Човек все го е страх. Добре, че всичко мина!

— Да, слава Богу! Сега нека посмеят да тръбят, че оня хлапак е барон Роберт фон Хелфенщайн! Ще им сложим такъв кръст на сметките, по-голям от който не би могъл да има.

— Ако успеем!

— Я стига! Имаме истинската верижка и също истинското бельо на детето. Трябва да победим. Дори княз Ван Зоом не може да ни попречи.

— Но това ни костваше и много пари, двайсет и пет хиляди гулдена. Да се надяваме, че ще успеем да си ги приберем пак от тоя Симеон, вместо да му дадем другите уговорени двайсет и пет хиляди, когато дойде днес в Грюнбах.

— Да, да се надяваме! Аз при всички случаи ще го чакам в полунощ при липата, дето се издига край пътя за замъка.

— Кога си заминаваме?

— Най-добре веднага. В четири и половина тръгва първият влак за спирка Вилдау. Можем да ползваме него. Колкото по-скоро се махнем, толкова по-спокойно ще можем да дишаме. Ще бъде дяволски неприятно, ако барон Фон Фалкенщайн бъде спипан тук по съмнителни пътища. Готова ли си?

— Да. Вземи пакета!

— Хайде!

Тръгнаха.

Нито една дума не беше се изплъзнала на подслушвача. Той остана още няколко секунди неподвижен — не преднамерено, а от

изненада.

От това, което беше чул, не можеше да проумее нищо. Но двете споменати имена — Фон Хелфенщайн и Ван Зоом — го бяха накарали да наостри слух. Съдържанието на послушания разговор трябваше да има някаква връзка със събитията около Капитана. Вярно, не беше споменат той, Франц, а Роберт фон Хелфенщайн, който навремето бе загинал в пламъците... Хлапак... истинска верижка... детско бельо... Сякаш мълния озари Холм. Беше попаднал на следите на ново престъпление, свързано с тъмните машинации от миналото... Бързо излезе на улицата и тръгна с възможно по-приглушени стъпки след двамата.

Не бяха се отдалечили много. След двайсетина минути ги видя да влизат в една малка страноприемница. Тя се числеше към увеселителните заведения на столицата и беше отворена през цялата нощ.

Холм накрая така бе ускорил крачки, че когато мина през вратата, забеляза двамата да изкачват стълбището. Оттам тъкмо слизаше пиколото. Холм чу, че двамата му дадоха някаква заповед. Влезе в общия салон, където седна тихо и незабележимо. Не смяташе веднага да започне да разпитва, щеше да е твърде очебийно. Едва след известно време излезе. Завари пиколото в коридора, където лъскаше ботуши.

Пъхна му един гулден в ръката и попита:

— Познавате ли хера, който преди десетина минути се върна с дамата?

Запитаният погледна гулдена, направи един дълбок, изпълнен с респект, поклон и отговори:

— Познавам ги, естествено. Та нали са отседнали при нас.

— Откога?

— От онзи ден следобеда.

— Кой е херът?

— Търговец от Кирхенбах. Името му е Мосберг. Изглежда богат мъж.

— Дамата негова жена ли е?

— Опазил Бог! Дъщеря му! — И разбрал сякаш защо Холм се осведомява за двамата, каза: — Тя не е омъжена! Хубавичко момиче! Много хубавичко, нали?

Присви око и кимна хитро на Холм. Този отговори:

— Колко дълго ще останат тук?

— Ще отпътуват след час. Трябва да ги закарам с файтона до гарата.

Сега Холм знаеше достатъчно. Тръгна си. Нито за миг не се поколеба какво трябва да направи. Отпрати се директно към къщата на княз Ван Зоом, за да му докладва. Той щеше да знае как най-сигурно да действа и какви мерки да вземе. Холм няма късмет. Малкото файтони, които срещна, бяха все заети, така че трябваше да измине целия път пеш. Когато стигна най-послед до къщата на княза, видя, че при портиера още свети.

Позвъни. Портиерът го позна. От него научи, че князът е излязъл по никаква спешна работа и може би няма да се прибере до разсъмване. За какво се касаше, портиерът не можеше да каже. Знаеше само, че в късните часове тайният полицай Фридрих и един млад мъж са пожелали да говорят с княза. След кратък разговор тримата мъже заминали с един файтон. Предполагаше, че отново са предприели някаква полицейска акция.

Холм не виждаше смисъл да чака завръщането на княза. Написа му кратка бележка и тръгна към вкъщи. Подслушаният барон Фон Фалкенщайн и дъщеря му възнамеряваха, както и той, да напуснат столицата с ранния влак в четири и половина. Следователно до Вилдау и после с пощенската кола до Бад Райтценхайн щяха да имат общ път. При това положение може би щеше да му се удаде случай да узнае нещо повече за тях и планове им.

Когато се прибра, веднага се приготви за път. После си взе куфара и потегли. Пред пътната врата размисли за миг дали да помоли в полицията за придружител. Но пък нали нямаше в ръце нищо конкретно срещу барона и дъщеря му. Те при всички случаи щяха да отрекат всичко, което знаеше и можеше да изложи в момента срещу тях. Не, трябваше да ги наблюдава и първо да събере доказателства за тъмните им планове. Така реши.

Още размишляваше, когато по улицата се зададе един хер. Газовите фенери не светеха много ярко. Херът подмина, без да поздрави. Холм вдигна поглед. Фигурата му се стори позната.

— Хер Хаук, вие ли сте? — попита. Младият тимпанист се обърна.

— Мен ли викате?

— Да, естествено!

— А-а, хер докторе! Добро утро! Да заминавате ли се каните?

— Да, за Райтценхайн. А вие? Какво правите тук толкова късно или по-скоро толкова рано? Мислех, че лежите в болницата! Поне така пишеше във вестника.

— През ум не ми минава. Междувременно разбрах кой ме е ударил. Някакъв си златар на име Симеон или някой си барон Фон Фалкенщайн, един от двамата. По дирите съм на една съмнителна работа. Тъкмо идвам от княз Ван Зоом.

Бяха тръгнали заедно. Сега Холм спря изненадано. Сметна, че не бива да вярва на ушите си, и попита:

— Фалкенщайн? Та това е името на барона, когото се каня да преследвам! Подозирам някаква връзка! Аха, там идва един празен файтон. Имате ли още време? Бихте ли ме придружили до гарата, за да ми разкажете по-подробно нещата? Непременно трябва да знам всичко за този Фалкенщайн! После ще можете да се приберете с файтона до къщи. Аз плащам.

Хаук в никой случай не се чувстваше уморен. Все още се намираще в плен на събитията от тази нощ, а намеците на Холм възбудиха любопитството му. Той, от своя страна, също искаше да научи нещо по-точно и затова се съгласи с предложението на Холм.

С помощта на файтона стигнаха много бързо до гарата. Малкото информация, която обмениха по път, стигаше, за да подтикне Холм към въпроса:

— Не искате ли да дойдете с мен до Райтценхайн и Грънбах?

Хаук веднага стана огън и пламък. Сега отново му се предлагаше възможност да осуети едно наказуемо деяние, още повече че работата, изглежда, бе свързана с коварните интриги на камериерката и нейния любовник Менерт. Но... проблемът беше неговото портмоне, което, както знаем, съдържаше само някой и друг кройцер.

На повдигнатата в това отношение забележка Холм отвърна:

— Аз ще плащам. Другото ще си дойде от само себе си. Не се безпокойте.

Хаук се съгласи. Отидоха в чакалнята и седнаха в един усамотен ъгъл. Холм изтъкна най-напред същинската причина за пътуването си

до Бад Райтценхайн, че иска да посети близките си. После повтори какво беше подслушал.

— Двамата бяха мъж и жена — каза той. — Баща и дъщеря Фон Фалкенщайн, както скоро узнах. Дъщерята носеше мъжки дрехи. Защо, не знам. После навлече отгоре рокля и дамска пелерина. Стана дума за много пари, двайсет и пет хиляди гулдена, които били платили за някаква верижка и детски дрешки, и за една също толкова голяма сума, която довечера трябвало да наброят на някой си Симеон. Двамата говореха със загадки за мен. Но очевидно искат да попречат на някакъв сирак да бъде разпознат като Роберт фон Хелфенщайн. Накратко казано, трябва да се доберем до дъното на тази тайна. При всички случаи в полунощ ще се намираме при липата край пътя за замъка. После ще видим какво ще правим по-нататък.

— Много добре! — одобри Хаук и прибави: — Само по себе си е вече забележително, че преди да подслушате Фалкенщайн, аз ги видях да излизат от страничната врата на Съдебната палата заедно с този Симеон. Дъщерята беше преоблечена като мъж. Явно са скалпили някаква дяволщина.

— Сега в главата ми започна да се прояснява. Дали хлапакът, за когото стана въпрос, действително е Роберт фон Хелфенщайн? В такъв случай той трябва навремето да е бил спасен от пламъците и днес да е още жив. А Хелфенщайн искат да му попречат да встъпи във владението на наследството.

— Но защо? Тайна след тайна! Но въпреки това ние ще проникнем до всички тях, ако...

— Шт! Тихо! — прекъсна го Холм.

Посочи към входа. Там се бяха появили един хер и една дама.

— Кои са те?

— Барон Фон Фалкенщайн и дъщеря му. Вярно, аз видях мъжа само отзад и на измамливата светлина на лампите, но смятам, че не се лъжа.

— Да, той е. Сега и аз го разпознах. В едно купе ли ще пътуваме с тях?

— Нека помислим. Не смятате ли, че и той може да си спомни за вас, в случай че самият той ви е ударил?

— Не. По-скоро мисля, че извършителят е онзи Симеон.

— Хм-м! Може би ще бъде добре да се явим при него, но вероятно ще бъде още по-добре той да не знае нищо за нас. Най-разумно май ще бъде да вземем вагон с друга класа. Ще пътуваме в трета!

— Добре! Колкото по-далеч от него се държим, толкова по-малко ще може да предположи, че се занимаваме с бакиите му.

Така и стана. Качиха се на влака. По време на пътуването използваха възможността за кратък сън. При Холм това бе по-скоро дрямка. Когато стигнаха Вилдау, той разбуди Хаук. Слязоха и веднага си извадиха билети за пощенската кола. Тъй като бяха първите, получиха най-добрите места — номера едно и две.

Холм предаде куфара си на пощенския колар, след което седнаха в ресторанта на пощенската станция, за да прекарат там времето до тръгването на колата. Малко по-късно дойдоха също баронът и дъщеря му. Не удостоиха другите двама с поздрав. Теодолинде се настани с високомерна поза, а баронът отиде да се погрижи за билети.

— Най-добрите места са вече взети — извести той, когато се върна. — Това е неприятно.

— Как така неприятно? — попита тя.

— Е, да не би да те удовлетворява една второкласна седалка?

— Това не, но аз ще заема именно най-добрата. Това се разбира изцяло от само себе си.

— Няма да ти я отстъпят.

— Охо! Бих искала да видя кой ще дръзне да прояви неучтивост към Теодолинде фон Фалкенщайн!

Холм и Хаук дадоха вид, че тези думи не ги засягат. Другите двама изобщо не ги сметнаха за пътници. Когато бе даден първият сигнал, баща и дъщеря излязоха. Холм и Хаук ги последваха по-късно и действително намериха местата си заети. Поздравиха много вежливо, но не им бе отвърнато. Бяха решили да се задоволят с двете по-задни седалки. Но там лежаха чадърите, шапките и останалият багаж на Фалкенщайн.

— Майне хершафтен, мога ли да ви помоля за малко място? — попита докторът.

Не получи отговор. Повтори думите си, но и сега не чу дори сричка. Тогава той просто взе пречещите предмети и ги тръсна в скута на двамата.

— Простотия! — реагира Теодолинде.

— Нещо забелязахте ли, фройлайн? — попита Холм. Тя сви презрително рамене, но не отговори. Ето защо той продължи:

— Помислих, че искате да кажете нещо. Обичам това да става ясно, че човек да може да го разбере. Защото тогава поне би могъл да даде отговор.

— Отговор от нас въобще не очаквайте — избърбори владетелят на замъка.

— Аха, значи не е ставало дума за нас и ако съм чул правилно, както предполагам, определението „простотия“, явно се е отнасяло само за вас. Моля за извинение!

Поклони се много учтиво и се подсмихна в себе си. Баронът много се ядоса за върнатата му по този начин хаплива забележка и зачака сгоден случай да си отмъсти. Но той така и не се явяваше. Ето защо, когато вече бяха минали първата спирка, го създаде сам. Пътят бе станал лош, колата се мяташе насам-натам и ето как докосването на пътниците от време на време беше неизбежно. При един такъв досег баронът се сопна на тимпаниста:

— Хер, какво сте се забутали? Едва ли не излиза, че сте ми хвърлили мерак.

— Това е вярно — отговори Хаук спокойно, — само че не в това отношение, което си мислите.

— Безсрамие! — извика Фалкенщайн. — Какво искате да кажете? Я си затваряйте устата и седете спокойно!

А след кратка пауза се обади Теодолинде:

— Татко, моля те! Да не би да се намираме в някой хаван, та се канят да ни счукат на брашно?

— Внимавайте и вие! — излая следствие на това баронът към доктора. — Не се намирате в някоя кръчма, в каквито явно сте свикнали да се отбивате!

— Там ли сте ме виждали? — попита Холм, връщайки му по този начин оскърблението.

— Селяк! — гласеше отговорът.

Това вече дойде прекалено на доктора. Той почука на предния прозорец, нареди на пощенския колар да спре и слезе.

— Какво има? — попита онзи.

— Спътниците ни нещо са сбъркали местата.

— Как така?

— Поискайте да ви покажат билетите си.

Същевременно тикна в ръката му пари за почерпка. Мъжът веднага слезе от капрата, свали шапка и каза на барона:

— Мога ли да помоля хера и дамата за билетите?

— За какво?

— Заради местата.

— Я стига! Двамата си имаме места!

— Но може би грешни.

— Това не ни интересува. Ние първи се качихме.

Тогава Холм се обади:

— Тези две особи, изглежда, никога не са пътували с пощенска кола, защото иначе щяха да знаят по какъв начин се дават местата.

— Мълчете, безсрамнико! — отреагира Фалкенщайн. — През целия път ни досаждахте.

— Това действително е вярно. Ние ви поздравихме. Това е досаждане, което вие очевидно не заслужавате.

— Това е вече върхът! Пощальон, освободете ни от тези двама мъже!

Споменатият разчеса смутено косата си и отговори:

— Този въпрос може да се уреди на следващата станция. Дали някой е недостоеен да пътува с друг, не мога аз да решавам. Но дали всеки пътник е седнал на правилното си място, съм длъжен да проверя. И така, билетите, моля!

— Не е необходимо.

— Съвсем правилно — кимна Холм. — Не е необходимо да гледате билетите на другите. Ето ви моя — номер едно. Виждате ли? А моят приятел има номер две.

— Хм-м! Глупава работа — промърмори коларят.

— Защо глупава? Другите пътници следователно имат номера три и четири. Ние щяхме, да си премълчим, но понеже на вежливостта ни бе отвърнато с грубост, искаме си полагащите ни се места.

— Проклятие! — изръмжа в брадата си пощальонът.

— Няма защо да ругаете, а изпълнете дълга си!

— Тук наистина сте прав. Значи настоявате?

— Да.

Коларят познаваше барона и дъщеря му. Сега се обърна сервилно към тях:

— Да, майне хершафтен, в случая не мога да помогна. Трябва да седнете отсреща.

— Да не фантазирате? — запита Фалкенщайн.

— Не, все още нямам нервна треска. Но лесно мога да я хвана, ако продължава все така. Моля, освободете номера едно и две!

— Никога! През ум не ни минава. Продължавайте! На следващата станция обаче ще се оплача. Който не е доволен от мястото си, да слиза и да върви пеша.

— Е, какво да правим? — попита пощенският колар, като погледна безпомощно Холм.

— Изпълнете задълженията си — отговори този. — Ние сме си платили местата и искаме да си ги получим. Който ни ги оспорва, ще види какво ще се случи. И така, за последен път моля местата ни да бъдат освободени.

— Не знаете кой съм аз!

— Много добре го знам. Вие сте търговец от малкото селище Кирхенбах и се казвате Мосберг.

Баронът трепна, а пощенският колар рече усъмнено:

— Знаете ли го със сигурност?

— Да. Той сам се е записал така в регистрационната книга. Попитайте го! Впрочем моят приятел е човек на изкуството, а аз съм доктор по философия. Имената в случая са без значение. Но стига сме спорили. Аз си искам мястото. Не го ли получа доброволно, сам ще си го взема. Махайте се!

Хвана барона с непреодолима сила, дръпна го нагоре и го запрати към срещуположната седалка. Теодолинде сега последва баща си доброволно. Коларят се качи и пътуването продължи:

Повече не бе казана нито дума. Но толкова по-красноречиви бяха очите на двамата Фалкенщайн. На следващата станция баща и дъщеря слязоха.

— Сега ще направи донесение — рече Хаук.

— Не ме е грижа за това. Ние дойдохме с враждебни намерения към него и сега му дадохме да го разбере. Нека знае какво може да очаква от нас.

Вместо шефа на пощенската станция дойде коларят. Каза:

— Успях да уредя нещата.

— И той повече не се интересува от нас?

— Не. Те си поръчаха специален екипаж. Сега ще пътуваме сами.

Пътуването продължи и протече без всякакви произшествия. Когато стигнаха в Райтценхайн, потърсиха къщата, в която бяха отседнали бащата, сестрата и годеницата на Холм. Радостта на тримата при неговата поява беше голяма, изненадата ги ощастливи. От само себе си се разбира, че на Хаук също бе казано „добре дошъл“. Той после отиде да следи за пристигането на барона и дъщерята. Когато пристигнаха, се зае незабелязано да ги наблюдава. Видя, че Фалкенщайн отиде в аптеката и после се отправи с дъщеря си към замъка на граф Хагенау. В аптеката Хаук разбра, че баронът е купил приспивателен прах, а по-късно научи, че бащата и дъщерята са останали около час в замъка Хагенау, след което са продължили пътуването до Грюнбах.

— Кога тръгваме за Грюнбах? — попита Хаук доктора.

— Не ми се иска да губим време. Трябва да поразузнаем около замъка и да се запознаем с околността. Да потеглим след храна?

— За мен е удобно.

Така и стана. След приключване на обяда двамата се сбогуваха с другите. Тръгнаха към Грюнбах, описаха една дъга около селото и се насочиха после към липата, която стърчеше между селището и замъка. Но внимаваха и го вършеха възможно по-небиещо на очи. По тази причина минаха край дървото, без да спрат, и изчезнаха после в един храсталак, който се проточваше към гората.

— Дървото е много подходящо — отбеляза докторът. — Дънерът е толкова дебел, че човек лесно може да се скрие зад него.

— От това май ще трябва да се откажем.

— Защо?

— Защото там лесно могат да ни спипат. Оня Симеон ще дойде и ще чака. Не, не бива да се крием зад стеблото, а ще се качим горе. Вярно, за катерене дървото е прекалено дебело. Сигурно е на повече от хиляда години. Но с помощта на въже, което ще метнем през някой клон, става. А въже все ще намерим отнякъде.

— Да. А когато седнем там горе, няма да чуем и думица от това, което се говори долу.

— Хм-м! Най-долният клон се намира най-малкото на дванайсет лакти от земята.

— Защо да се катерим? Това изобщо не е необходимо. Липата е куха.

— Наистина ли? Не го забелязах.

— Защото минахте от другата страна. От моята аз видях една пролука, достатъчно голяма да мога изцяло да пропълзя вътре.

— Тогава ще видим дали ще можем да се възползваме от тази възможност. А сега нека огледаме замъка.

Обиколиха го от всички страни, докато се ориентираха съвсем точно. При това съгледаха и кулата, в която живееше Отшелника Винтер. Приблжиха да огледат съоръжението. Така стигнаха до една височинка, от която човек имаше доста просторен панорамен изглед. По едно време Хаук спря и каза:

— Не се обръщайте, а давайте вид, все едно разглеждате старата кула!

— Хубаво! Но защо?

— Погледнете косо надясно там отсреща. Виждате ли трите израснали една до друга черешки?

— Да. Аха, някой клечи там на земята.

— Да.

— Нещо необичайно ли намирате в това?

— Не присъствието на този мъж, а начинът, по който се е снишил, е доста странен. Създава впечатление, че иска да се скрие.

— А, да! Значи има нечиста съвест!

— Изкачи се там по синора, приведено и крадешком. Тогава ни забеляза. Веднага направи няколко бързи скока, за да достигне дърветата, и приклепна зад тях.

— Това наистина е фрапиращо. Сега е изцяло залегнал, така че изобщо да не можем да го видим. Ще го поогледаме ли по-отблизо?

— Имате предвид да отидем нататък?

— Не. В този случай той ще офейка, ако има причина да избягва хората. Ще обходим мястото в широка дъга, така че и той да не може да различи лицата ни, и ще се вмъкнем после в гората — там, където навлиза в нея този тесен път. Но вместо да го следваме, ще се върнем бързо зад дърветата до мястото, където синорът достига крайнината на гората. Човекът сигурно ще мине оттам. Съгласен ли сте?

— Естествено.

— Хайде тогава.

Запридвижваха се по посочения начин, докато стигнаха гората, след което бързо се върнаха зад прикритието на първите дървета. Когато се озоваха на мястото, където синорът се натъкваше на храстите и се губеше сред тях, отново видяха мъжа.

— Виждате ли, че имах право? — попита Холм. — Сега стана от земята.

— Но как! Като шпионин, когото всеки поглед може да убие. Този мъж наистина има нечиста съвест.

— Ще се позанимаем малко с него. Виждате ли, че идва по синора право към нас? Да залегнем зад онзи лещак Оттам ще можем добре да го наблюдаваме и удобно да се измъкнем надясно или наляво, за да не ни забележи.

Така и постъпиха. Мъжът приближаваше бавно. Беше златарят Якоб Симеон. Когато достигна периферията на гората, спря да размисли. Мърдаше устни, сякаш сам си говореше. Бавно и замислено продължи да крачи. На минаване двамата го чуха да казва:

— Не, няма да ме хване той. Ще заровя всичко, докато си изясня нещата с него. После...

Повече не чуха.

— Разбрахте ли го? — попита Холм.

— Да. Кани се да зарови нещо.

— Може би нещо важно за нас. Трябва непременно да го последваме.

— Да, но предпазливо! Да почакаме. Там спря. Наблюдава замъка. Струва ми се странно познат. Трябва да съм го виждал в столицата.

— На мен не само ми се струва познат, а аз наистина го познавам. Едва сега се сетих. Знам, че е много изкусен златар, само името му не съм знаел. Но сигурно е търсеният Якоб Симеон.

— Затова и аз го познавам! Мъжът, който вероятно ме е ударил, когато следях него и другите трима!

— Тук ще направим добър улов. Елате, все зад него. Само да не допуснем да ни види!

Последваха го сред дърветата, представляващи окрайнината на гората. Той, изглежда, търсеше нещо.

— Какво ли търси? — попита Хаук.

— Някое подходящо място да зарови нещо. Трябва да е сигурно, но и лесно да може после да го открие.

— Стой! Там спря!

— Да, като че ли е взел някакво решение.

— Как предпазливо и мнително се озърта! Аха, оглежда цялата околност дали няма някой. Да се изтеглим още малко назад.

— Не е необходимо. Сега коленичи там, до онази бреза. Извади ножа. Вероятно просича чима, та да почне да копае.

Двамата бяха клекнали, за да могат по-добре да наблюдават Симеон. Златарят работи може би в продължение на четвърт час. Подробности не можеха да виждат. После се изправи. Хвана два тънки, близко растящи един до друг клона от брезата и ги сплете.

— Прави си белег, за да може лесно да намери пак мястото — отбеляза Хаук. — Сега буквално изгарям от любопитство, какво е скрил там.

— Скоро ще разберем. Само да не ни види. Нека по-добре се вмъкнем по-навътре в храсталака, където по-трудно би ни забелязал!

— Да, бързо, оня се връща!

Скриха се. Симеон отмина бавно и спря после за няколко секунди да запомни точно мястото, където беше заровил своето съкровище. След това продължи.

Двамата почакаха доста време, после Хаук подхвърли:

— Сега сигурно вече се е измел!

— Да се надяваме. Нека хвърлим едно око. Чакайте тук!

Запромъква се в посоката, в която беше изчезнал Симеон, и се върна чак след дълго време с извинението:

— Искях да бъда съвсем сигурен. Видях го да върви през полето, нагоре по отсрещната страна на селото. Сега няма кой да ни обезпокои.

Отправиха се към брезата. Не се забелязваше и най-малка следа, че тук е копано. Симеон много добре си бе свършил работата. Но понеже Холм и Хаук внимателно го бяха наблюдавали, скоро мястото беше открито.

Под брезата растеше нежна горска трева, от която Симеон беше изрязал един четвъртит чим. Те го извадиха и предпазливо отстраниха рохкавата пръст. В един момент Холм нададе вик на радост.

— Ето! — каза. — Вижте! Един портфейл. Гръм и мълния! Има банкноти! И то все хилядарки.

— Истински?

— Така мисля. — Вдигна една от банкнотите проучващо срещу светлината и каза: — Бих се обзаложил, че банкнотите са истински. Да ги преброим... охо, чумата го взела! Двайсет и пет хиляди гулдена! Та това е цяло състояние!

— И отговаря точно на сумата, която сте подслушали. Днес той се кани да прибере още толкова.

— Но за какво? Срещу какво?

— Кой може да ти знае точно!

— Естествено, срещу верижката и другите там неща.

— Вероятно. Дали в портмонето няма да се намери някакво насочващо указание?

Холм започна да търси. Намери разни книжа, но безполезни. Най-сетне, когато вече започна да губи търпение, откри в една добре закътана преградка някакъв лист, който очевидно беше нов.

— Хубава, плътна хартия за съдебни преписки — отбеляза докторът. — Как е попаднала у този човек? Вижте водния знак, с който бива отбелязвана хартията, употребявана в съдебните канцеларии. Хм-м! Има някакъв текст, а отдолу се намира печатът на барон Фон Фалкенщайн. Вижда се, че е ползвал пръстен-печат.

— Прочетете, моля — подкани го Хаук.

— Слушайте!

Докторът прочете следните редове:

„С настоящия документ удостоверявам, че дължа на хер златаря Яков Симеон дваайсет и пет хиляди гулдена. Задължавам се да му изплатя тази сума съгласно клаузите на именителното право най-късно до вдругиден, 12 юни, шест часа следобед. Промени по това споразумение са изключени.

Подпис: Ернст фон Фалкенщайн, владетел на
Грюнбах“

— Значи полица под формата на вексел — забеляза Хаук.

— Какво ще кажете, да задържим ли парите?

— Естествено! Ще запазим портфейла заедно със съдържанието, за да го предадем на властите.

— Тогава нека затворим пак дупката, но внимателно и чисто, както го беше направил Симеон.

— Той ужасно ще се изплаши, когато се върне и намери гнездото празно.

— Ние трябва следователно да бъдем предпазливи. Възможно е да се върне още днес. Намери ли дупката празна, ще се усъмни и всичко пропада.

— Имате предвид да оставим портфейла пак вътре?

— Опазил Бог! Това ще бъде най-голямата щуротия, която бихме могли да извършим. Не, трябва така да нагласим нещата, че да не може да намери мястото. Ще запълним грижливо дупката и ще разпръснем отгоре шума. Там, където е прерязал с ножа чима, тревата ще увехне. Следователно четириъгълникът на всеки ще се набие на очи, ако не го направим невидим с опадали листа. Но трябва да изглежда така, сякаш те са навети тук от вятъра.

— А клоните, които е сплел? — изрази съмнение Хаук.

— Ще ги разединим.

— Хубаво, тогава няма да му е толкова лесно да открие дървото.

— О, той се огледа още веднъж. Опасявам се, че въпреки всичко ще открие дървото, ако не направим още нещо. Ще сплетем именно клоните на някое друго дърво.

— Или клоните на две дървета. Това съвсем ще го обърка. Няма да знае къде е. Ще търси под тези дървета и ще намира само недокосната почва. Това така ще го уплаши, че и наум няма да му дойде, че съкровището му е задигнато. Елате. Тук свършихме. Да потърсим на известно разстояние някое подходящо място.

Идеята беше веднага осъществена. Тъкмо бяха приключили и се канеха да се отдалечат, когато чуа някой да се прокашля. Незабавно възприеха възможно по-непринудени пози и тръгнаха, сякаш търсеха нещо сред дърветата.

— Стой! — прозвуча насреща им. — Какво дирите тук в гората ми?

Пред тях стоеше баронът. Носеше на рамото двуцевна пушка. Оръжието явно му придаваше необичайна самоувереност, защото

изглежда триумфиращо двамата млади мъже и продължи, без да дочака отговор:

— Сега още ли се съмнявате, че съм барон Фон Фалкенщайн?

— Да — отговори Холм. — Вие сте се представили в столицата като Мосберг. Това е сигурно истинското ви име.

— О, това беше псевдоним. Аз се намирах инкогнито в столичния град. Каква работа имате тук, в моя район?

— Вашия район? Да допуснем, че това наистина е така. Но тук минава пешеходна пътека. Кой ще ми забрани да я използвам?

— Аз — произнесе онзи гордо. — Не съм прокарал частните си пътища за всекиго. Впрочем вие изобщо не ползвахте пътеката. Измъкнахте се там отляво измежду дърветата. За трети път питам какво търсите тук.

— Растения. Правим си хербарий.

— И го вършите ей така, където ви падне?

— Там, където по Божията воля растат интересни екземпляри.

— Хубаво! Тогава ще взема и аз да се захвана с хербаризиране.

— Нямаме нищо против.

— Вие сте растенията, от които се интересувам.

— А, тъй, тъй! И по-нататък, хер... Мосберг?

— Следователно ще ви подбера със себе си към къщи — продължи баронът с повишен тон.

— Благодарим!

— Нищо няма да помогне. Вие днес ми посегнахте. Сега аз ви залавям на моята ловна територия.

— Да не би като браконieri?

— Кой може да знае? Както и да е. Тук аз съм владетел и полицаи. Арестувам ви и вие сте длъжни да се подчините. Напред!

Нагласи по военному пушката и с поверителен жест ги подкани да тръгнат пред него.

— За Бога, тоя говори сериозно! — отбеляза Холм.

— Ха, да не би да си мислите, че ще седна с такава пасмина да си правя майтап? Ако не се подчините доброволно, ще ви вържа един за друг!

Хаук го бе погледнал втрещено. Сега се изсмя с глас и отговори:

— Човече, вие наистина сте откачили! Хайде, докторе!

Хвана Холм за ръката, за да се отдалечи с него. Но тогава владетелят на замъка застана на пътя им и изкомандва:

— Стой! Без мое разрешение няма да се отдалечавате оттук нито крачка. Такива самонадеяни хлапаци човек освобождава едва когато ги е научил на ред. Заповядвам ви... ау, по дяволите!

Прекъсна и се хвана с две ръце за лицето, защото едва беше изрекъл оскърбителните думи, ръката на Хаук изплющя първо по едната и после по другата му буза.

— Ето ти на, тъпако! Така постъпват самонадеяните хлапаци. Той щял да ни арестува!

Сега баронът се сети за пушката си. Смъкна я рязко от рамото, насочи я и извика вбесено:

— Падай на колене и моли за прошка, иначе моментално ще ти пратя един куршум в главата! Аз от майтап не разбирам!

— И въпреки това си правиш майтап, дърто магаре! Нима не виждаш, че предпазителят на пушкалото ти е спуснат? Стреляй! Това ще бъде короната на славата ти!

Дръпна ухилено Холм със себе си.

Баронът не понечи да ги спре. Беше изцяло объркан. Фактът, че бе искал да стреля с блокиран затвор, му се стори и на него толкова глупав, че не намери думи да даде воля на гнева си.

А на другите двама им трябваше много време, докато овладеят веселостта си.

— Ако знаеше какво сме наумили срещу него, щеше още повече да се ядоса — отбеляза Холм. — До половин час ще настъпи нощта. Хайде да потърсим още веднъж липата, за да преценим дали ще намерим във вътрешността ѝ място.

— Това би могло да направи впечатление. Идете сам. Ако само един се завърти покрай липата, ще привлече по-малко внимание.

— Ама вие сте направо криминален полицай! Но имате право. Отидете в селската гостилница и ме чакайте там. Аз ще дойда по-късно.

Разделиха се. Хаук намери гостилницата, в която не се наложи дълго да чака. Холм дойде, седна и каза:

— Работата ще се уреди. Мисля дори, че в хралупата ще има място за двама. Но какво ще стане, ако на онези им хрумне да претърсят дървото дали няма някой?

— Ще бъде много глупаво.

— Да. Но срещу това няма средство, трябва да рискуваме. В полунощ ще се разбере. Как ще прекараме времето дотогава?

— Там има билиард. Ще поиграем известно време и после тръгваме!

Така и направиха. Когато удари десет, потеглиха и стигнаха в близост до липата. Тя се издигаше смълчана и самотна. Никой не можеше да види двамата в мрака на вечерта, така че пробваха с цялото си спокойствие дали ще намерят място във вътрешността на дървото. Стана, но положението, което трябваше да заемат, беше толкова неудобно, че не можеха да изтраят вътре до пристигането на Симеон. Ето защо седнаха на тревата, обграждаща дървото, и се заслушаха безмълвно във всеки шум.

Най-сетне, малко преди полунощ, чуха от шосето да приближават стъпки и веднага пропълзяха в хралупата. Един мъж дойде и седна точно там, където преди малко бяха седели те. Минаха няколко минути, после отново се чуха стъпки. Дойде втори. Приблужи към първия и поздрави.

— Отдавна ли сте тук? — попита.

— Не, едва от пет минути.

— Видяха ли ви?

— Боже опази! Аз съм тук още от следобеда, но вървах по скрити пътища и се придържах все към гората.

— Това е много добре. Не е необходимо да ви виждат.

— Как стоят нещата с парите? Получихте ли ги?

— Още не. Но утре преди обяд ще ги получа. Няма защо да се безпокоите, тъй като и бездруго ще останете при мен.

— Надявам се. Сега да тръгваме ли?

Отдалечиха се.

Двамата подслушвачи изпълзяха от дървото и ги последваха.

— Дяволски малко си говориха — рече тихо Холм. — Мислех, че ще чуем по-важни неща.

— И аз. Но може би ще имаме щастието да чуем повече.

— Едва ли. Те се отправиха към замъка. Там няма да можем да подслушваме. Но едно поне със сигурност знаем, че баронът приютява един преследван от полицията престъпник. Това е достатъчно да го изправи пред властите. Да не ги изпускаме от очи.

Беше тъмно, наистина, но не толкова, че да не могат да различават крачещите отпред. Те не вървяха по твърдото шосе към замъка, а по меката ливада. Тя заглушаваше стъпките и за Холм и Хаук бе възможно да остават близо зад тях.

Баронът подмина с потайния си гост главния вход на замъка до намиращото се по-назад разклонение на гората, така че приближиха постройката откъм фронтонната страна.

Между замъка и гората тук растяха стари овощни дървета, под чиито гъсти корони беше напълно тъмно. Това даде възможност на преследвачите да се придържат в непосредствена близост зад двамата.

Те спряха за миг и баронът каза:

— Всички спят, само дъщеря ми будува.

— Сигурно там зад единствения осветен прозорец?

— Да. Това е стаята, определена за вас. Там ще живеете, докато ви се удаде възможност безопасно да напуснете със семейството си местността. Елате!

Поведете го към един от страничните входи, който заключиха след себе си.

Холм и Хаук ги бяха следвали дотук.

— Сега оставаме тук — каза докторът. — Невъзможно е да чуем нещо повече.

— Хм-м! Може би не, все пак! На едно от овощните дървета е облегната стълба. Не можем ли да я използваме? Двамата сигурно ще се отправят към стаята, за която говориха. Там е и дъщерята на барона. Ако опрем стълбата до прозореца, може би ще чуем какво си говорят.

— Нека поне опитаме.

Върнаха се при овощните дървета и отнесоха стълбата до фронтонната стена. Облегнаха я на нея. Холм тръгна да се изкачва пръв, но веднага се върна. Каза:

— Забелязах нещо от много голямо предимство за нас. До осветената стая има втора, тъмна, чийто прозорец е отворен. Ако се вмъкнем в нея, вероятно ще можем всичко да чуваме.

— Би било чудесно! Но ако ни спипат?

— Главното е да се вмъкнем безшумно и незабелязано. Може би ще съумеем да бутнем резето, така че да не могат да ни изненадат.

Облегнаха стълбата до отворения тъмен прозорец. Точно когато Холм го достигна, от съседната стая се разнесоха високи гласове и

шум от местене на столове. В така възникналата шумотевица двамата успяха нечуто да се вмъкнат през прозореца.

Стаята, в която се озоваха, беше малка. Мебелите също бяха малко. Имаше само една врата и тя водеше към стаята, в която се говореше. Холм я проучи пипнешком.

— Има ли резе? — попита Хаук шепнешката.

— Да, ключ и резе. Тикнах го напред. Сега не могат да ни спипат.

— Но ще изпитат подозрение, ако забележат, че е зарезено.

— Тогава ще ми бъде все едно. Да слушаме! Там има един стол и тук още един. Да седнем съвсем близо до вратата. Така ще разбираме всяка дума.

Разположиха се с цялото си удобство и се заслушаха. Другите говореха толкова високо, че не им убягваше и сричка. Златарят тъкмо попита:

— Обмислихте ли как да подхванете нещата? Ние успяхме благополучно да подменим верижката и детското бельо на малкия Роберт фон Хелфенщайн. Прокурорът си няма понятие, че дъщеря ми на два пъти му задига ключовете за Съдебната палата и шкафовете с папките. Сега се иска само да се измисли някоя фабула, с която да можете да докажете, че истинският Роберт фон Хелфенщайн е бил поверен на вас и на никой друг.

— Това предоставете на нас, хер Симеон! Вие се погрижете най-напред за себе си.

— Но аз бих могъл да ви бъда от помощ.

— Вие не. Не можете да ни послужите като свидетел. Та нали не бива да се показвате. Ще бъдете радостен, ако сегашното ви скривалище не бъде открито и съумеете да напуснете страната, когато дъщеря ви приключи със слугинството си при прокурора. Ние и сами ще се оправим. Но тук има нещо за хапване. След тоя дълъг поход сигурно сте огладнели.

— Благодаря, нямам апетит. Снабдил съм се с провизии.

— Тогава изпийте поне чаша вино. Теодолинде, вън има една бутилка, там са и чашите. Налей, моля те!

Чу се подрънкване на чаши. После баронът каза:

— Така! Наздраве!

Възникна пауза. Златарят не отговори веднага. Подслушвачите не можеха да видят, че той мнително проучваше срещу светлината

чашата, която беше получил от дамата.

— Какво сте се вторачили? — попита баронът.

— Имам някакво подозрение — отвърна запитаният. — Това вино ми се струва доста особено. В него има нещо, някаква утайка.

— Какво ви скимна! Няма да взема да подобрявам най-хубавото си вино с подслаждащ прашец, я!

— Това не. Но не искате ли да си сменим чашите? Пийте вие от моята!

— Не ви разбирам!

Сега Хаук нашепна на доктора:

— Дали дъщерята не е забъркала във виното на Симеон от приспивателния прах, с който се снабди баронът в Бад Райтценхайн?

— Възможно. Но този златар наистина е умен тип. Нека слушаме!

Якоб Симеон тъкмо казваше:

— Ето, сравнете двете чаши! Моята е много по-мътна от вашата. Във виното има нещо, на което не му е мястото там.

— Ще ви обясня — опита Теодолинде да разсее подозренията му. — Това си е нашето обичайно домашно вино. Ние двамата сме му свикнали. За един външен човек то идва малко тръпчиво. Ето защо сложих във вашето захар.

— Захар? В такива случаи е прието захарта да се слага пред госта, за да си взема по усмотрение. Благодаря!

Тогава баронът каза с гневен тон:

— Хер Симеон, изявлението ви е крайно оскърбително за мен!

— А вашата притурка е крайно опасна за мен. Една глътка няма да ме събори веднага. Ще го опитам.

Допря чашата до устните си и го пробва.

— Аха! — рече. — Това да е захар?

— Да, естествено!

— Откога захарта е горчива? Този вкус ми е познат. Той изцяло наподобява този на прахче за сън, на сънотворно. Склонен съм да твърдя, че във виното има доста голяма доза опиум или морфин.

— Хер, какви бесове ви прихващат?!

— Никакви, уважаеми хер, но аз съм предпазлив. А и защо не? Вие бихте могли съвсем тихомълком да ми опразните джобовете. Познавам ви. Вие сте мошеник най-чиста проба. Искате да сложите ръка на Хелфенщайнските имения. Години наред сте участвали в

контрабандните далавери на Капитана. Дъщеря ви не само е водела книгите, но е била душата на вашите начинания. Какво ще кажете за това? Да не би да е почтеност?

— Само че не ми го подхвърляйте вие, който самият бяхте член на бандата и на когото давам покрив и убежище.

— Вашата сънотворна напитка във всеки случай нищо нямаше да ви ползва. Аз проявих предпазливостта да не вземам парите със себе си.

Двамата се уплашиха, но не позволиха това да се забележи. Владетелят на замъка каза с възможно по-равнодушен тон:

— Какво ме интересуват вашите пари?

— Много! Ще ви кажа откровено, че временно скрих парите и полицата, за да не ви въведа в изкушение. Двете неща са заровени в гората.

Тук баронът стисна юмруци и извика:

— Човече, дали да не те изхвърля веднага?

— О, няма да го направите! В противен случай ще изпратя полицата ви на прокурора и ще обясня по какъв начин съм я получил. И тогава край на богатото наследство, което искате да пипнете. Ще кажа също, че вие сте ударили музиканта Хаук, макар това да бях аз. Но не чука ли там някой на вратата?

— Наистина! — отговори баронът. — Кой ли може да е? Мислех, че всички спят.

Отвори зарезената врата и излезе в тъмната библиотека.

— Кой е? — попита.

— Аз, милостиви хер!

Позна гласа на своя слуга Даниел.

— Какво искаш? Защо ме безпокоиш? — запита невъздържано. — Мислех, че си в леглото?!

— Наистина бях, но бях разбуден от оня самотник Винтер, Отшелника.

— Той къде е?

— В предзалата. Имал нещо изключително важно да ви съобщи.

Баронът напусна без бавене помещението и завари в предзалата очакващия го Винтер. Попита го гневно:

— Какво ви скимна да молите след полунощ за аудиенция?

Запитаният не показва и следа от смущение. Фиксира барона с поглед на превъзходство и отговори:

— Правя го във ваш интерес. Знаете ли, че наскоро дъщеря ви беше при мен?

— Не.

— Тъй, тъй! Днес научих, че щяла да се омъжва за оберлейтенант Фон Хагенау.

— Това ни най-малко не ви засяга!

— Дори твърде много! Вашата дъщеря е моя годеница. Тя се нуждаеше от пари. Подарих ѝ трийсет хиляди гулдена. В замяна на това тя ми даде писмена декларация, че е моя годеница.

— Непредпазливката! — изплъзна се на барона.

— Ако наистина не сте знаели нищо за това, сега вече го знаете. Аз имам правото да се интересувам за годеницата си. Вярно, тя ми забрани да я посещавам, но понеже чух, че се кани да се омъжва за някакъв друг, излязох малко да шпионирам. Наблюдавах замъка. Видях един осветен прозорец, при който стоеше Теодолинде. После дойдохте вие с един мъж и минахте тайно през задната врата...

— Гръм и мълния! Вие сте подслушвали, дяволите да ви вземат!

— Благодарете на Бога, че го сторих! Така забелязах, че се намирате в опасност. Зад вас вървяха именно други двама мъже. Аз стоях зад едно дърво. Чух какво си говорите с вашия придружител, чух също и какво си казаха онези двамата. Искаха да разберат какво ще приказвате тук горе. Типовете взеха една стълба, облегнаха я на стената и сега се намират непосредствено до стаята, в която разговаряте.

— Значи са крадци!

— Не, те са подслушвачи. Нали чух всяка тяхна дума. Впрочем аз ги видях още в следобед. Намираха се близо до моята кула и следяха мъжа, който преди малко дойде с вас.

— Опишете ми тези двама души!

Винтер го направи и баронът разбра за кои става дума. И сега се убеди действително, че е само подслушван, но няма да бъде ограбен. Един човек на изкуството и един доктор по философия? Не вярваше в това. По-скоро бе склонен да ги сметне за предрешени полицаи. Завладя го неимоверен страх. Те сигурно бяха чули всичко.

Непременно трябваше да ги обезвреди. В тая работа Отшелника можеше да му бъде от полза. Ето защо каза:

— Вярно ли е това, което разправихте за дъщеря ми?

— Да, естествено!

— Хм! Може би няма да се възпротивя да изпълня желанието ви в това отношение, тъй като смея да вярвам, че ще действате в моя полза. А пък и веднъж вече го направихте, преди време в шахтовата къщичка. Ще ми помогнете сега отново?

— С удоволствие! Какво трябва да направя?

— Тези двама мъже са чули неща, които никой не бива да чуе. Трябва да ги накарам завинаги да замлъкнат. Но как да подхвана работата?

— Нищо по-лесно от това — отвърна Отшелника. — Типовете са се промъкнали в дома ви, следователно са апаша и разбойници. Можете да ги застреляте. Това си е чисто и просто неизбежна самоотбрана. Но, чакайте. Аз ще се заема с тая работа, ако твърдо ми обещаете, че ще ми дадете дъщеря си за жена.

На барона и през ум не му минаваше да приеме този човек като зет. Но въпреки това можеше да му го обещае. Ето защо каза:

— Искате да застреляте двамата?

— Да. Само ми дайте една двуцевка.

— Добре! В замяна ще получите Теодолинде.

— Да! Ще ги прострелям. Но вие трябва да бъдете с мен в градината. Нещата няма да могат да останат скрити, така че ние взаимно трябва да си послужим като свидетели. Но имате ли двуцевка?

— Да. Веднага ще я донеса. Почакайте.

Върна се в стаята, в която се намираха дъщеря му и златарят, и им прошепна:

— Не разговаряйте! В съседното помещение са се вмъкнали подслушвачи!

После побърза — нямаше време за губене — до шкафа с оръжията и измъкна една заредена двуцевка и един ловджийски нож. Незабавно се отправи с тях към Отшелника.

— Ето пушката. Заредена е с куршуми — каза. — Ето и един нож, ако пушката се окаже недостатъчна.

— Добре! Елате!

Въпреки спешността на положението направиха малка обиколка, за да не бъдат чути. Когато стигнаха граничещите с горския „език“ овощни насаждения, навлязоха сред дърветата и тихо се отправиха към фронтонната страна.

— Тук ще останем — каза сега Отшелника, — за да не ни забележат. Аз съм добър стрелец, а стената е бяла. Когато двамата типове започнат да се спускат, тъмните им фигури ще се очертаят на нея толкова ясно, че няма начин да пропусна. Можете да бъдете сигурен, че всеки ще получи куршум в главата. Да внимаваме!

Зачакаха, твърдо приковали погледи към стълбата и въпросния прозорец.

— Гледайте! — прошепна баронът.

— Да — отговори тихо другият.

— Това е единият. Но, мътните го взели! Той се изкачва! Кой ли е?

— Да не би да има и трети? Ще го сваля с един изстрел!

Вдигна пушката и се прицели. Но в мига, в който натискаше спусъка, цевта му беше избита настрани и един женски глас извика:

— На помощ, хер оберлейтенант! Бързо, бързо!

— А, още една! — изрева вбесено Отшелника. — Е, отпътувайте тогава заедно за Преизподнята!

Отърси се и от другата, която в същия миг бе притисната от барона. Кураж да се залови с една жена, той имаше достатъчно.

Възникна кратко боричкане между двете слаби същества и двамата мъже. Последните не забелязаха, че мъжът, който се бе изкачвал по стълбата и бе вече достигнал прозореца, когато изстрелът отекна, бързо се плъзна надолу. Също от прозореца се измъкнаха с най-голяма бързина две фигури и се спуснаха по стълбата. И тримата се завтекоха насам.

— Това беше гласът на Елън! — изрече Холм. — А другият очевидно на сестра ми Хилда. Напред!

Бяха съгледали боричкащите се. Холм тутакси улови единия.

— А, хер Фон Фалкенщайн! — извика. — Точно вас търсим. Арестуваме ви, в името на закона!

— Още не! — извика онзи. Отскубна се и офейка сред храстите.

Хаук и третият мъж — беше оберлейтенант Фон Хагенау — бяха хванали Отшелника. Той пусна пушката, от която сега нямаше никаква

полза, и измъкна ножа.

— Ето ти, куче! — извика.

Острието прониза рамото на Хагенау. Отшелника се освободи и се понесе след избягалия барон.

— Елън? — попита Холм.

— Макс — отговори тя. — Ранен ли си?

— Не.

— Ох, слава Богу!

— Коя е другата?

— Хилда.

— За Бога! Как се озовахте тук?

— Това не може да се разкаже просто с няколко думи. Днес ти и хер Хаук толкова дълго нещо си шепнахте. Споменахте за Грюнбах, за барона. Чух няколко думи, които ме угрижиха. После тръгнахте. Стана почти полунощ, а вие не се връщате. Обхвана ни голям страх. Оберлейтенант Фон Хагенау беше дошъл при баща ти и остана до късно. Решихме да дойдем насам и го помолихме да ни придружи и закриля.

— Каква непредпазливост!

— Сега щеше да си мъртъв, ако не бяхме дошли, скъпи Макс.

— Значи херът, който ни помогна, е оберлейтенант Фон Хагенау? Къде е той сега?

— Не зная. Мисля, че се втурна след бегълците.

— Но как се озовахте тук?

— Огледахме замъка от всички страни. Никъде не се виждаше светлина освен на този прозорец. Ако имаше нещо да се случва, щеше да се случи тук. Хер оберлейтенантът ни остави за миг, за да разузнае. Тогава дойдоха двамата мъже. Искаха да ви застрелят. Оберлейтенантът се изкачваше по стълбата. Те го видяха и единият се прицели в него. Хилда посегна към пушката и отклони изстрела. Тя му спаси живота.

— Колко храбро! Вие изобщо сте си нямали представа на каква опасност се подхвърляте, като идвате насам. Но да не бъбрим сега повече. Трябва да си подсигуриим Симеон и момичето. Елате, хер Хаук!

— За Бога! — извика Елън. — Опасно ли е?

— Никак. Тръгнете към главния вход отпред. После ще ви пуснем оттам.

— Не може ли да дойдем с вас?

— Не. Ние ще се качим сега по стълбата. Така веднага ще пипнем и двамата.

Побърза с Хаук към стълбата. Вмъкнаха се в стаята, дръпнаха резето и влязоха в осветеното помещение. Седящият там златар се вторачи изплашено в двамата млади хора.

— Добро утро, хер Симеон! — поздрави Холм. — Къде изгубихте фройлайн фон Фалкенщайн?

— Преди минута напусна стаята.

— Ще я намерим. Но нека по-напред си подсигурихте вашата персона.

Симеон измъкна рязко револвера от джоба, но в същия миг Холм вече го бе пипнал и му изтръгна оръжието. Хаук чевръсто откъсна два кордона от завесите и пленникът бе вързан.

— Сега при двамата! — каза Холм.

Взе светлината със себе си. Напуснаха стаята, заключиха я и извадиха ключа. Прекосиха бързо библиотеката, салона и приемната. Всички помещения бяха пусати. Но в преддверието стоеше слугата Даниел.

— Къде е господарката ви? — попита Холм.

— Това не ви интересува!

Слугата зае заплашителна поза.

— Загубен човек! — ухили се Холм. — С теб много-много няма да се разправяме. Ето ти, на!

Замахна светкавично с юмрук и угости слугата с такъв крепък удар в лицето, че оня се изсипа на земята. Незабавно коленичи върху него. За броени мигове и слугата беше вързан. Заключиха го в преддверието и прибраха ключа. Междувременно замъкът се беше оживил. Останалата прислуга се бе събудила. Всички се застичаха насам.

— Някой от вас виждал ли е фройлайн? — осведоми се Холм.

— Да — отговори готвачката.

— Къде.

— Носеше един пакет в ръка и се спусна бързо с милостивия хер по стълбите към портата.

— Останете всички тук. Никой да не мърда от мястото си!

Холм и Хаук също изтичаха сега надолу по стълбите към портата. Там стояха Елън и Хилда. Те осведомиха, че баронът и дъщеря му преминали с най-голяма бързина край тях. Още докато говореха, приближи един мъж. Беше оберлейтенант Фон Хагенау. Тримата господа се представиха един на друг. После Хагенау каза:

— Елате! Имам крайно необходима нужда от вас. Знам къде са баронът и другият мъж. Гоних двамата бегълци, докато спряха, без да ме забележат. Бяха вече изплезили езици и поради това говореха високо и непредпазливо. Баронът каза, че е издаден и изгубен, че трябвало да бяга, ама не знаел накъде. Тогава другият му каза да отиде бързо да вземе дъщеря си и да я заведе в кулата. Там никой нямало да ги намери. Така че идвайте!

Поиска да тръгне, но Хилда улови ръката му и заговори, изпълнена със страх:

— Стойте, хер оберлейтенант! Трябва да останете! Та вие сте ранен!

В коридора бяха запалили лампа. На нейната светлина, която достигаше до портата, видяха, че Хагенау кърви.

— Ранен? — попита той, като се огледа. — Вярно, изобщо не съм забелязал. Но не може да е опасно, иначе щях да го чувствам. Така че идвам с вас.

— Не, не! — възпротиви се красивото момиче. — Няма да ви пусна. Ще останете! Трябва да бъдете превързан!

— Да, хер оберлейтенант, сестра ми има право — обади се Холм. — И без вас ще пипнем бегълците. По-добре вижте раната си. Ако не е опасна, толкова по-добре. В този случай ще можем да ви поверим двамата пленници. Ето ключовете!

Инструктира го бързо и се отдалечи с Хаук.

— Е, ще трябва да се подчиня на дамите! — отбеляза Хагенау. — Влезте, моля. Ще проверя и си подсигурия двамата пленници. Това засега е най-важното.

Влезе с двете дами в коридора на замъка. Прислугата стоеше горе до стълбището. Всички го познаваха като син на съседния феодален владетел. Знаеха, че е офицер, и изпитваха респект пред него. А и неговата съобразителност на военен веднага се прояви. Той заповяда на един от хората:

— Ти сигурно ме познаваш и ще трябва следователно да ми се подчиниш. Тук се случиха неща, които могат да станат опасни за вас, ако не изпълнявате акуратно и незабавно това, което искам. Изтичай бързо до селото и събуди кмета. Нека измъкне от леглата всички мъже и младежи и да се яви възможно по-скоро при мен. Който има оръжие, нека го вземе, защото тези хора ще трябва да поемат стражата на замъка.

Мъжът се отдалечи по най-бързия начин, за да изпълни заповедта. Готвачката беше натоварена да донесе ленено сукно за превръзка, а другите трябваше да отидат в преддверието, където лежеше вързаният слуга Даниел.

Беше така здраво пристегнат, че не можеше крайник да помръдне. Златарят Якоб Симеон бе присъединен към него. Трябваше да го носят, защото не само ръцете, но и краката му бяха вързани. Двамата пленници лежаха един до друг на пода. Прислугата получи своето разпореждане да остане при тях и добре да ги охранява. Едва сега Хагенау помисли за себе си. Готвачката бе донесла превързочни материали и той се отправи с Елън и Хилда в съседната стая, за да се повери на грижите им. В коридора, по стълбището и в преддверието — навсякъде, където беше ходил — се виждаха кървави следи. Хилда беше цялата пребледняла. Показваше голяма угриженост към ранения, докато опитната и практична американка прояви уменията си в третиране на рани.

— Леко,леко, внимателно! — помоли Хилда приятелката си. — Сигурно страшно много го боли.

— Ами! — отвърна Хагенау. — Едно малко кръвопускане е полезно срещу хрема и главоболие.

— О — отговори Елън, — прободът не е толкова безопасен, както, изглежда, си мислите. Много е дълбок.

— Възможно. Но не е смъртоносен.

— Да се надяваме. Трябва веднага да пратим някого да повика лекар.

— Сега още не. Тук съм необходим.

— Трябва да ви прегледа лекар и ако се наложи, да бъдете превозен.

— Е-е, нещата едва ли ще са толкова опасни. Аз преспокойно ще си се прибера вкъщи.

— Да изчакаме! Така, сега съм готова. Надявам се превръзката да държи. Сложете си пак самото, после се настанете удобно тук на канапето и останете да седите съвсем спокойно!

— Милостива фройлайн, аз не съм голям любител на заседяването по разни канапета!

— Това не ме засяга. Докато дойде някой друг, аз съм ваш лекар и вие сте длъжен да ми се подчинявате!

— Ама че строг командир сте!

Като видя, че той въпреки това не сяда, Хилда сложи малката си ръка върху неговата и каза умоляващо:

— Хер оберлейтенант, останете тук! И мен ли няма да искате да послушате?

По лицето му премина сякаш ярка слънчева светлина, а иначе гърленият глас сега прозвуча с необикновена мекота:

— Бих желал през целия си живот да принадлежа единствено на вас, но дългът ме зове. Вие не знаете какво трябва да се прави в такива случаи. Аз трябва да сляза долу!

И вече излизаше от вратата.

Двете дами чуха долу да прокънтява високият му заповеден глас. След това по коридорите отекнаха твърди мъжки крачки и едва след продължително време той се върна отново при тях.

— Така — извести. — Сега изпълних дълга си. Всички врати, проходи и прозорци се пазят. Сега ще се подчиня на желанието ви и ще си устроя на канапето главната си квартира. Знаете ли какво означава това?

— В случая не — отговори Елън.

— Е, главната квартира е противоположното на самостоятелната квартира. Аз няма да седна сам на канапето, а вие също ще заемете места до мен — едната отдясно, другата отляво. Така ще можете по-добре да се грижите за мен, отколкото ако седите на столове на мили разстояние от моя милост!

ГЛАВА 11

ОПИТ ЗА УБИЙСТВО

След като успя да се изтръгне от хватката на доктор Холм, барон Фон Фалкенщайн мислеше вече само за едно нещо — незабавно бягство в друга страна. Отиде да вземе дъщеря си. Време за обяснения нямаше, но успя набързо да ѝ каже, че всичко е разкрито и трябва да бягат. Взе малкото останали пари, тя насъбра в един вързоп някои ценности и го последва.

Отшелника беше избързал пред тях. Сега можеха несмушавано да си поговорят.

— Не те разбирам — поде Теодолинде, останала без дъх от ускорения ход. — Да бягаме? Да зарежем всичко? Замъка, цялата си собственост?

— Да, да, трябва, ако не искаме да идем в затвора!

— И кой ни е подслушвал?

— Двамата, които седяха с нас в пощенската кола и които срещнах после в гората. Вмъкнали са се с една стълба в съседната стая.

Обясни ѝ набързо всичко.

— Значи тези двама души са полицаи — отбеляза дъщерята.

— Сигурно. Следвали са ни от столицата и следователно още там са ни наблюдавали и са научили всичко. Не ни остана нищо друго, освен бягство и никакво връщане повече.

— Боже Господи! Но пари, пари!

— Не бъди глупава! Тоя Винтер има пари!

— А, да, да! Той здравата се е заплеснал по мен. Ще набавя пари, а после, после...

Не предаде веднага мислите си с думи. Но баща ѝ или ги отгатна, или му се бе въртяло същото из главата, защото допълни изречението:

— А после ще го оставим да си седи тук!

— Но той ще иска да тръгне с нас! Само че, ох... — Тя се прекъсна и впи поглед в баща си. — Де да бях мъж! Той щеше да

остане тук, а с нас щяха да тръгнат само парите му. Един изстрел! Един удар с нож! И изчезваме! Но, за съжаление, аз не съм мъж, а и ти не си такъв. На теб човек въобще не може да разчита.

— Охо! В една такава ситуация вече от нищо не ми пука. Налага се да изчезнем, да зарежем имущество, имена, благороднически титли, предци... Трябва да имаме средства за нов и в никой случай мизерен, изпълнен с грижи, живот! И аз ще ги взема оттам, където само ги намеря.

— Ще видим дали наистина притежаваш кураж за тая работа. Там отпред се мъкне Винтер, моят горещо обичан годеник! Нека го настигнем. Тогава от само себе си ще се реши какво ще правим.

Тъй като Отшелника вървеше бавно, много скоро го настигнаха. Той изръмжа нещо на себе си, когато забеляза, че баронът наистина бе взел дъщеря си. Сега тя беше негова, знаеше го със сигурност. Една бегълка без пари, без всякакви средства... щеше да разчита на него, сега бе зависима от него. Красивото момиче сега му принадлежеше.

— Някой видя ли ви? — попита, обръщайки се към тях.

— Само прислугата — отговори баронът.

— Но тя не знае накъде сте побягнали?

— Не. Никой си няма понятие за нашите планове.

— Да вървим! При мен сте сигурни! Ще ви скрия в кулата. Там има едно старо подземие, което никой не може да намери. Вярно, не е много комфортно, има плъхове, паяци, жаби и други подобни гадини, но затова пък човек е толкова по-сигурно приютен.

— Пфу! — обади се Теодолінде. — Там в никой случай няма да ме вкарате.

— Мен също — пригласи баща ѝ. — Ние трябва да се махнем оттук, незабавно да се махнем, още тази нощ.

— И накъде по-точно?

— Ще обмислим.

— Добре, ще го обмислим. Ето я кулата. Елате. При мен при всички случаи ще можем на спокойствие да обсъдим нещата.

Бяха стигнали зида. Отшелника отключи портата и влязоха в двора. Кучето ги посрещна с ръмжене, но веднага млъкна, като подуши стопанина си. Отшелника заключи пак грижливо портата и заповяда на животното:

— Оставаш въвн! И хубаво да пазиш! — И обръщайки се към двамата, обясни: — Докато кучето е на двора, сме сигурни.

Сега отвори входа за кулата. Когато влязоха, заключи отново вратата и освен това бутна масивното резе. Понеже беше съвсем тъмно, не забеляза, че кучето се е промъкнало и сега се излегна до стълбището.

Със стигането си горе във всекидневната обитателят на това странно жилище запали свещ, помоли гостите си да седнат и да му обяснят всичко. Баронът му разказа някаква приказка, която в момента му хрумна, защото да каже истината не можеше и през ум да му мине. Но разказаното беше така измислено, че налагаше незабавно бягство от местността.

— Спомняте ли си мъжа, срещу когото ме подкрепихте преди време в шахтовата къщичка? — попита той Отшелника.

— Да.

— Е, той се числеше към бандата на Капитана, барон Фон Хелфенщайн. Понеже съм му родственик, човекът мислеше, че съм замесен в далаверите на Капитана, и ме изнудваше. Въпреки помощта ви той ни избяга, но на границата бе спипан от полицията и сега отново лежи в затвора. Днес се появиха други бивши членове на бандата — тримата мъже, които, както имахте възможност да наблюдавате, ме преследват. Със заплахи за смърт те също искат пари от мен. Следователно не ми остава нищо друго, освен незабавно да изчезна заедно с дъщеря си. Когато нещата се позабравят, ще се върнем.

Когато баронът свърши, Отшелника се загледа известно време пред себе си и после попита:

— Можете ли да избягате без чужда помощ?

— За съжаление, не. Откровено ще призная, че на никого нямам истинско доверие.

— Също и на мен?

— Вие сте като че ли единственият.

— Е, аз съм готов да ви подкрепя според силите си, ако с цялата си искреност и отговорност кажете дали ще ви бъда добре дошъл като зет.

— Ако докажете, че наистина обичате дъщеря ми, да.

— Как трябва да го докажа?

— С помощта си.

— Добре. Аз имам повече възможности да ви помогна, отколкото си мислите. Слушайте! Не залая ли кучето?

— Аз не чух нищо.

Отшелника не беше се заблудил, но се успокои, понеже кучето замлъкна, и продължи разговора. Тримата не подозираха, че точно сега отвън бе облегната стълба. Тя трябваше да послужи на Холм и Хаук да подслушат разговора...

Както читателят знае, Холм и Хаук се бяха отправили бързо към кулата. Когато минаваха край овощните дървета, Хаук каза, спирайки:

— Стой! Хрумна ми една идея. Ще можем ли да прехвърлим зида и да се вмъкнем в кулата?

— Едва ли.

— Да, бегълците ще се заключат там. В следобеда видях, че кулата има прозорци. Може би ще бъдем принудени да се вмъкнем през някой от тях. Но как ще се качим?

— Аха, имате предвид стълбата?

— Да.

— Прав сте. Да я вземем!

Насочиха се към фронтонната страна на постройката, където стълбата още бе облегната до прозореца. По път Холм настъпи някакъв твърд предмет. Наведе се и го вдигна.

— Тук се търкаля някаква двуцевка — каза. — Сигурно тази, с която беше стреляно по оберлейтенанта. Беше даден само един изстрел. Може би... да, едната цев е още заредена. Това оръжие може да ни бъде от голяма полза.

Заметна я. После взеха стълбата. Не беше много тежка. Единият хвана отпред, другият отзад, придвижваха се доста бързо. През деня бяха видели самотната постройка, знаеха положението ѝ и нямаше как да я пропуснат, макар че бе доста тъмно. С помощта на стълбата прехвърлиха зида. Един от високите, тесни прозорци на кулата беше осветен.

— Там са — отбеляза Хаук. — Вратата е от тази страна. Да проверим дали не е отворена!

— Едва ли бяха я оставили така! При всички случаи са я заключили. Това се разбира изцяло от само себе си.

Оставиха стълбата и приближиха до входа. Зад масивната, сглобена от талпи врата се чу гневно ръмжение.

— Куче! — каза Хаук.

Животното чу гласа му. Залая. Този лай бе чул Отшелника горе в кулата.

— Назад! — прошепна Холм. — Кучето ще издаде присъствието ни.

Отдалечиха се незабавно и се върнаха при стълбата. Кучето се успокои.

— Трябва да действаме, а те при всички случаи ще усетят, че сме тук — забеляза Хаук.

— Но преди да действаме, трябва да си изясним положението. Аз няколко пъти съм посещавал татко и сестра ми в Бад Райтценхайн. Там имах възможност да чуя за Отшелника. Той бил отявлен мизантроп. Кулата му се пазела от куче, което било истински сатана — дог. Налитало на хора и би разкъсало всеки, който посмее достатъчно да приближи.

— Тогава е за учудване, че животното е зад вратата, а не тук отвън.

— Сигурно по недоглеждане се е вмъкнало заедно с тях. А сега да отидем при прозореца.

Вдигнаха стълбата и я облегнаха. Беше дълга и опря на известно разстояние над прозореца. Така можеха и двамата да се качат и да надзъртат вътре. Холм приклепна горе на стъпалото, Хаук се сниши под него. Прозорецът, както вече бе казано, беше с височината на човешки ръст, но ширината му възлизаше на не повече от лакът, така че в случай на необходимост човек можеше да се промъкне само с рамото напред. Рамката не прилягаше плътно към камъка, а хоросанът, който ги бе свързвал, с течение на времето се беше изронил, и ето как отвън можеха да се долавят гласовете на намиращите се в стаята хора.

Видима беше само Теодолинде. Тя седеше на един стар тапициран стол и слушаше с напрежение разговора на двамата мъже, до които погледът на подслушвачите не можеше да достигне. Лицето ѝ имаше напрегнат, високомерен израз. От време на време очите ѝ просветваха презрително или гневно. Друг път трепваше и се размърдваше нервно, сякаш се канеше да скочи върху някого или да му обърне внимание върху нещо важно.

Най-сетне взе и тя участие в разговора. Двамата я чуха да казва:

— Да, не можем да останем.

— Трябва да се махнем, час по-скоро да се махнем — прозвуча гласът на баща й.

— И то още тази нощ!

— О, тук при мен няма да ви търсят! — забеляза невидимият Отшелник.

— Защо? От известно време всичко постоянно се обърква! — отвърна тя. — Нямам желание да се поверявам на късмета или случайността. Ще тръгваме.

— Но накъде?

— Трябва да го обсъдим. Най-напред да се разкараме оттук.

— Разполагате ли с необходимите за бягството средства?

— За съжаление, не.

— Хм! Вие ми обещахте брак, а баща ви сега ми даде утвърдителен отговор. Аз следователно имам задължението да се грижа за вас. Ще тръгна с вас. Нали знаете, че съм богат.

— Можете ли да го докажете?

Настъпи кратка пауза.

— Почакайте за миг! — каза после Отшелника грубо. Изглежда, се отдалечи.

Хаук и Холм видяха, че баронът пристъпи към дъщеря си. Сега следователно виждаха и него. Баща и дъщеря си зашепнаха. Разговорът им не можеше да бъде доловен от подслушваните.

— Сега ще ни покаже парите си — прошепна Теодолинде.

— Дали ще са много?

— Изглежда е много богат. Един удар, едно намушкване и всичко е наше. Наемаш ли се?

— Хм-м! У мен е ножът, който му бях заел. Той е остър и източен...

— Ето на! Ще го направиш ли?

— Стига да не е много трудно.

— Ха! Заставаш до него, от лявата му страна, та да можеш с дясната ръка добре да го намушкаш. Аз ще го заставам да се наведе. Един удар с ножа отзад в сърцето и цялото му имущество е наше. Надявам се, че веднъж ще се проявиш не като баба, а като мъж.

— Добре, той ще умре, *pota bene*, ако трудът си заслужава! — изхили се диво баронът. — Винтер е неспасяемо изгубен!

Холм и Хаук си вадеха изводи по физиономиите на двамата, че не е нищо добро онова, което обсъждат.

— Мисля, че кроят нещо лошо на Отшелника — каза Холм тихо.

— Сигурно! А, виждате ли какво държи старият в ръката?

— Нож! Пак го прибра. По дяволите! Дали не се канят да очистят Отшелника?

— Не бива да позволяваме това да се случи! Слушайте!

Сега отново прозвуча гласът на Винтер:

— Елате в малката стаичка! Отворих ракли и сандъци. Ще се убедите, че ще можете да живеете край мен като княгиня.

Теодолинде стана от стола, за да се отзове на поканата. Същевременно хвърли един триумфиращ и подканящ поглед към баща си. Този поглед ясно говореше: „Сега е моментът, сега трябва да действаме, така че напред!“ Холм прошепна:

— Ще се случи нещо! Бързо долу! Да преместим стълбата при другия прозорец!

Секунда по-късно бяха стигнали земята, а в следващия миг стълбата бе облегната над следващото прозоречно отворстие. Двамата се изкачиха с възможно най-голяма бързина и погледнаха вътре.

Видяха старата, обкована с желязо и магарешка кожа ракла, каквито се употребяваха в миналото столетие, а до нея скрина и сандъка. Бяха отворени. Какво се намираше в тях, Хаук и Холм не можеха да видят. Забелязаха само, че Отшелника посочи с ръка сандъците и пусна горда, надменна усмивка. Теодолинде приближи и погледна в раклата. Заговори, но отвън не можеха да разберат думите й.

Баща й също пристъпи. Подслушвачите сега имаха и трите действащи лица ясно пред очите си. Баронът, който стоеше от лявата страна на Отшелника, му каза нещо. Винтер се наведе ниско, за да посегне в раклата.

В същия миг ножът проблесна в ръката на Фалкенщайн и острието прониза плешката на Отшелника. Намушканият нададе силен, ужасяващ крясък и се изправи с разкривено от болка лице.

— Господи Исусе! Те го убиват! — извика Хаук много по-високо, отколкото бе възнамерявал.

— Почакай, негоднико! — изкрещя Холм.

— Замахва за втори път! — ужаси се Хаук.

Холм стоеше твърдо на стълбата. Още при първото намушкване беше смъкнал рязко пушката от рамото и я бе взел за стрелба. Едновременно с думите си натисна спусъка. Изстрелът отекна и баронът, който тъкмо бе нанесъл втори удар, залитна и се стовари на пода, улучен в главата. Отшелника също рухна с ножа в гърба.

Теодолинде нададе крясък на ужас, който в действителност не можа да се чуе, защото потъна в силно издрънчаване и трясък, Холм разби с приклад целия прозорец, при което стъклата и старата, прогнила рамка изпопадаха в малката стаичка. Теодолинде се строполи до баща си.

— Напред! — изкомандва Холм. — Може би все още ще можем да помогнем!

Стъпи върху перваза, провря се през прозоречното отворстие и скочи в помещението. Хаук, който се бе изкачил само дотолкова, че да може да надзърта вътре, се изкатери бързо по-високо и го последва.

— Убийца! Вие сте моя пленница! — извика Холм. Хвана момичето и го дръпна от пода.

Тя го погледна с широко разтворени очи, сякаш виждаше призрак.

— Убийца? Аз? — проломоти. — Това не е вярно, не е вярно! Пуснете ме!

Отскубна се и скочи към вратата да побегне. Но Холм бързо я улови, запрати я обратно и каза:

— Хер Хаук, пазете тая усойница, докато аз проверя има ли живот още в тези мъже.

Момичето видя, че е изгубено, и се свлече на един стол. Хаук застана между вратата и Теодолинде. Холм се наведе към владетеля на замъка.

— Мъртъв! — обяви. — Куршумът добре го е улучил. Тоя тип трябваше да живее, за да изтърпи друго наказание.

Дъщерята чу тези думи, разбра, че баща ѝ е мъртъв. Не направи нищо, което би могло да се възприеме като проява на синовна обич. Чувстваше се, сякаш самата тя беше мъртва. Показният ѝ кураж беше изчезнал.

Сега Холм прегледа Отшелника, който лежеше по корем на пода, и рече:

— Тоя като че ли не е мъртъв, а само в безсъзнание. Диша, но толкова слабо, че едва се усеща.

— Измъкнете ножа от гърба! — посъветва благонамерено Хаук.

— Не бих го направил! Тогава може би ще умре за кратко от кръвоизлив. Ние трябва да опитаме да го запазим в сегашното положение, докато дойде лекар. Чуйте! Не вика ли някой?

— Да. Сега пак.

— Хер Холм! — прозвуча отвън.

И веднага кучето долу при стълбището извиси яростен лай. Холм пристъпи до прозореца и попита кой е.

— Аз, Хагенау — беше му отговорено.

— Елате горе!

— Веднага! А-а, тук има стълба! Какво се е случило? Горе още ли грози опасност?

— Не. Тя отмина.

— Е, идвам!

Оберлейтенантът се промуши през прозореца и скочи на пода. Хвърли един поглед из стаята и възкликна стреснато:

— Всички дяволи! Два трупа! Какво се е случило?

Холм му разказа целия ход на събитията и после попита:

— А вие как се озовахте тук, хер Фон Хагенау?

— Чухме изстрела. Знаехме, че хукнахте към кулата, а нямате оръжие. Отправихме се по най-бързия начин насам, за да ви се притечем на помощ. Е, да, но явно късно пристигнах. Но тази дамичка тук ще задържим. Тя скоро няма да помисли за женитба. Всъщност старият не си заслужаваше барута на изстрела. Можехте да си спестите тоя труд!

— Трябваше да стрелям, за да спася по възможност другия — отговори твърдо Холм.

— Но той сега въпреки всичко е мъртъв — отбеляза оберлейтенантът.

Тогава оттам, където лежеше Винтер, тихо прозвуча:

— Аз... аз... съм жив.

— Той говори! — каза Хагенау. — Нека видим!

Пристъпи към Отшелника, наведе се над него и попита:

— Жив ли сте? Чувате ли какво говорим?

— Да.

— Знаете ли какво се случи?

— Да.

— Значи сте в пълно съзнание?

— Напълно.

Той не отговаряше плавно, наистина, а бавно и така си поемаше дъх, че звучеше кажи-речи като свирене.

— Искате ли да станете? — продължи Хагенау. — Хайде, аз ще ви помогна.

— Не мога, няма да стане, не мога да си движа крайниците. Ножът...

— Чумата го взела! Аз не съм фелдшер или знахар, но може би ножът е засегнал точно някой двигателен нерв или нещо подобно. Да го изтеглим.

— Не! — помоли раненият. — Тогава всичко ще свърши, ще умра от загуба на кръв. О, тоя негодяй! Тоя... тоя... Къде е дъщеря му?

— Тук седи.

— Пожелавам й хиляди дяволи...

Напрегна всички сили за някакво движение, но не успя. Последницата от това напрежение бе един поток от кръв, който бликна от устата му и почти го задуши. Сега Холм и Хаук също пристъпиха бързо към него, за да го облекчат по някакъв начин. Избърсах му кръвта, подложиха една възглавница под главата му. И тогава... погледът му падна върху тимпаниста, очите му се разшириха.

— Фридрих! Брат ми! — изрече. Тимпанистът се вторачи в него слисано.

— Аз се казвам Хаук, а не Фридрих. Той беше моят баща.

По лицето на Отшелника плъзна израз на бавно разбиране.

— Да — прошушна той. — Не е брат ми, а... неговият син... Аз също се казвам Хаук... Не Винтер,... а всъщност Хаук... Ах!

След кръвоизлива говоренето много го затрудняваше. Изгуби съзнание. Тримата се събраха, за да не бъдат чути от Теодолинде, и Холм каза на тимпаниста:

— Тоя Отшелник Винтер очевидно е избягалият ви чичо!

Лицето на тимпаниста буквално трепна.

— Тоя човек? С раклата, скрина и сандъка, пълни с пари?

— Да, нали назова името ви. И заяви, че не се казва Винтер, а също Хаук.

— Тоя безделник! Първо ме нарече Фридрих. Но това беше малкото име на баща ми. Следователно ме е сметнал за брат си. Дали наистина е чичо ми?

— Това ще се установи. Да изчакаме! — После Холм се обърна към оберлейтенанта: — Какво ще правим с пленницата и баща ѝ?

— Трябва да чакаме, докато дойде полицията. Всичко тук трябва да остане в състоянието, в което сме го заварили. Необходимо е веднага да телеграфираме и да пратим също депеша до прокурора.

— Кой ще упражнява дотогава тук надзор?

— Хер Хаук може да го поеме — отговори Хагенау. — Така ще бъде веднага на мястото, ако Отшелника дойде на себе си и поиска да го види. Аз доведох неколцина яки мъже, които чакат долу. Трябва да се прибера вкъщи. Чувствам, че раната ми всъщност не е чак толкова лека. Оттам ще пратя някого с депеша до телеграфната станция.

— Позволете аз да я съставя. Знам до кого да я адресирам и как трябва да гласи.

— Направете го.

Холм откъсна един лист от бележника си и написа:

„До княз Ван Зоом.

Веднага извънреден влак... Грюнбах спирка Вилдау... оттам имам грижа коне... Верижката Роберт Бертрам открадната... няколко пленника... вземете прокурора и асесор Фон Шуберт.“

Всичко останало беше уговорено набързо. После бяха извикани горе „яките мъже“ на Хагенау, при което кучето много трудно бе усмирено и вързано за синджира. Самият оберлейтенант се отправи заедно с Холм обратно към замъка.

Докторът беше посрещнат от Елън и сестра му Хилда с изключително голяма радост. При това не забелязаха, че оберлейтенантът се е смъкнал съвсем обезсилено на канапето. Едва след време погледът на Хилда падна върху неговото обезкръвено,

мъртвешки бледо лице. Нададе вик на уплаха, втурна се към него, улови ръката му и попита:

— Какво ви е, хер Фон Хагенау? Лошо ли ви стана?

Той се насили за усмивка и отговори:

— Почувствах се странно... толкова слаб. Но сега отново се усещам силен, много силен.

— О, не! Не ви е добре. Много сте изтощен. Трябваше да ни послушате и да не отивате до кулата.

— Хм-м, да! Може би ще е по-добре да наредя да ме откарат вкъщи. Ние също имаме един стар, верен слуга като този Даниел тук. Той ще се погрижи за мен.

— Слуга? Не. Тръгвам с вас!

Каза то с толкова решителен тон, сякаш това се подразбираше изцяло от себе си.

Очите на Хагенау получиха живец, започнаха да просветват.

— Искате да дойдете с мен? Наистина ли? — попита той.

— Да. Аз съм ви задължена. Ние станахме причина да тръгнете с нас. В следствие на това бяхте ранен. Нямайте майка, сестра... ще пътувам с вас!

Той погледна брат ѝ и попита:

— Вие чухте, хер доктор. Какво ще кажете по въпроса?

— Тя е права. Ако не бяхте дошли, лошо ни се пишеше. Вие ни спасихте живота. Да ви предложим помощта си, е най-малкото, което можем да направим... за съжаление! Надявам се, че няма да отблъснете предложението на сестра ми.

— Да го отблъсна? — усмихна се щастливо Хагенау — През ум не ми минава. Много глупости съм вършил, но тази ще бъде най-голямата, така че ще я пропусна. Но кой ще поеме надзора тук, в замъка?

— Аз ще остана. Можете да бъдете уверен, че всичко ще протича така, както е необходимо. Но депешата, хер оберлейтенант?

— Ще се погрижа, макар че съм ранен. Можете да разчитате.

Бяха наредили да запрегнат. Колата спря сега пред портата. Хагенау се качи и Хилда седна срещу него. По път не бе произнесена нито дума. Едва когато колата спря в двора на замъка Райтценхайн, Хагенау се обади:

— Какво става? Къде сме?

— У вас, хер оберлейтенант — отговори тя.

— А-а... така ли!... Простете! Май наистина съм по-слаб, отколкото смятах. Нищо не си спомням от пътуването. Трябва да съм бил в безсъзнание. Мисля, че отново кървя.

Никой не беше осведомен за намеренията на Хагенау. Обитателите на замъка спяха. Портиерът бързо приближи и получи заповедите му. Хагенау забрани да се буди баща му. Но веднага прати човек за лекаря и един куриер с депешата.

Когато раненият бе пренесен в стаята и прегледан, установи се, че превръзката се е разхлабила. После дойде лекарят, който се зае професионално с раната. Той успокои болния. Каза, че раняването не било опасно, само загубата на кръв окачества като значителна. Това щяло да предизвика сериозна треска. Но това щяло да бъде всичко.

Пациентът потъна в сън и тогава влезе Хилда да бди при постелята му. Докато седеше така сама при него, я спохождаха и си отиваха разни мисли. Държеше погледа си отпращен към неговото лице и не си даваше сметка, защо трябва отново и отново да поглежда този толкова некрасив лик. Така мина нощта в безмълвна тишина.

Призори оберлейтенантът се раздвижи. Отвори очи и я погледна, сякаш първо трябваше да се опомни. После попита:

— Фройлайн Холм? Наистина ли сте тук, или още сънувам?

— Наяве е — усмихна се тя.

— Колко прекрасно! Аз сънувах именно, вие сте... ах, дължа ви много голяма благодарност! Каква жертва от ваша страна! Та вие самата се нуждаете от сън.

— Ох, не бих могла да заспя, напълно невъзможно! Тревожа се за вас.

— Тревожите се за мен? Господи Исусе! Та нали знаете, фройлайн Холм, че другарите ми ме наричат Жерава?

— Да. Избрали са ви един наистина некрасив прякор.

— Но той си е иначе много сполучлив за това олицетворение на грозотата, каквото съм аз.

— Грозен? Аз не ви намирам такъв.

— Не? О, моля, я ме погледнете!

— Вече често съм го правила. Един мъж може да бъде некрасив, но една жена — не. А и красотата не се изразява само в чертите на лицето. Който има добра душа, не може да е грозен.

— Наистина ли? О, в такъв случай и аз не съм грозен, а дори най-красивият тип, който може да има. Ще ви кажа, аз имам душа като презряла слива. Тя пада от дървото веднага щом човек макар и само леко го разтърси.

— Служите си с изключително сполучливи сравнения — засмя се тя.

— Да. Във ваша близост ставам духовит. Това е вярно.

Изглеждаше щастлив и това щастие разхубавяваше бледите му черти повече, отколкото човек би могъл да си помисли. Дълго, дълго лежа кротко усмихнат и със затворени очи. Навярно сам не съзнаваше, че отново и отново прошепна.

— Тя се тревожи за мен... Жерава!

Отново заспа.

ГЛАВА 12

НАСЛЕДСТВОТО НА ОТШЕЛНИКА

Сутринта лекарят отново дойде. Междувременно беше ходил до замъка Грюнбах и в кулата. Отпрати Хилда в отредената за нея стая и прегледа повторно раната. Сметна за необходимо да нареди да събудят бащата на Хагенау. Отправи се към него, за да го подготви и да му разкаже всичко. След това си тръгна.

Естествено, бащата навести сега сина си, който допълни разказа на лекаря и увери, че се чувства сравнително добре.

— Какво събитие! — каза бащата. — Сега, разбира се, трябва да се откажем от всичко?

— Татко, да благодарим на Бога, че не ми се падна това женище. Тия хора самите са без пари. Сега оня е мъртъв, а дамата нека си играе в затвора на повелителка на замък.

— Двамата си заслужават съдбата. И все пак... все пак... ех, днес отново очаквам вексел! Гледай по-скоро да оздравееш. Нещата наистина стоят така, че само един брак по сметка може да ни спаси.

— Аз няма да се женя или пък ще го направя беден, много беден.

— Шегуваш се!

— Не. Ще ти кажа откровено, вече съм избрал. Аз обичам и мисля, че съм обичан.

— Ти? Обичан? — попита бащата невярващо. — Мога ли да чуя името й?

— О, да! Вече я познаваш. Казва се Холм.

— За съжаление, тя не е от благородно потекло!

— Дори много, много! Тя е цялата пропита от благородство, макар и да няма пред името си „фон“.

— Значи благородна по сърце, по убеждения? — засмя се бащата. — Това е най-доброто. Мило момче, ти ме познаваш. Аз съм много трезв характер и при това положение...

— Знам... знам, скъпи татко! Ти си трезв, а аз съм опиянен! Нека ти разкажа!

Хагенау баща остана дълго при оберлейтенанта. Когато го напусна, лицето му имаше сериозен, но в никой случай нещастен израз. Попита къде е настанена фройлайн Холм и я посети.

Тя се изчерви смутено, когато го видя да влиза. Той го забеляза, сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Благодаря ви от все сърце, фройлайн Хилда! Вие ми запазихте сина, като сте му спасили снощи живота...

— О, не! — вметна тя бързо. — По-скоро той е нашият спасител!

— Не. Дулото на пушката вече е било насочено към него, когато вие сте се спуснали към ръката на убиеца и сте имали смелостта да се борите с него. Никога няма да забравя постъпката ви. Бог да ви благослови! Вие се заехте с ранения. Гледайте на тази къща като на собствена. Заповедите ви ще бъдат зачитани.

Тръгна си.

Какво трябваше да означава това? Беше нещо повече от вежливостта на гостоприемството. Тя можеше да се счита буквално като господарка на замъка! Тази мисъл изтласка кръвта в страните ѝ. Господарка на замъка Райтценхайн, фрау Фон Хагенау! Сведе главица и посегна с ръка към тупкащото си сърце. Е, да, оберлейтенантът не беше красив, но беше толкова мил и добър. Какво щастие, да можеш да покажеш и докажеш на даден мъж, че го обичаш не заради безстойностните, преходни качества!

В ранния предиобед се появи Холм, за да види ранения, и най-напред се представи на бащата, който го посрещна с очевидно уважение. Вече възнамеряваше да се сбогува, когато старият хер го помоли да остане още няколко мига.

— Бих желал да засегна един въпрос — каза той, — който е от изключително голяма важност за мен и при всички случаи касае и вас, хер доктор. Аз обичам откровеността, а вие сте порядъчен мъж. Моят син преди малко сподели с мен, че обича сестра ви.

Холм не показва следа от изненада. Кимна леко и отбеляза:

— Зная. Вие, естествено, не одобрявате тази любов.

— Имам много уважителни причини да го правя!

— Разбирам и не мога да ви се сърдя. За съжаление, имам пълно основание да предполагам, че любовта е взаимна.

— Ах! Какво говорите!

— Да. Хилда е... е, аз съм ѝ брат и нямам право да я хваля. Но тя не отстъпва по нищо пред една дама с хиляди благородни предци. Аз, разбира се, съзнавам, че това влечение е безперспективно, и в тази връзка ми хрумва нещо. В най-близко време заминавам с годеницата си за Италия и ще взема Хилда със себе си.

— Мислите, че двамата ще се забравят? — попита старият Хагенау.

— Поне ще опитам. Но Хилда притежава такава дълбока душевност, че почти не ми се вярва да постигна такъв резултат.

— Защо тогава да ѝ причинявате болка? По-добре я оставете тук!

— Да я оставя тук? О, виждате ме учуден, милостиви хер. Мислех, трябва да ви докажа, че...

— Дрън-дрън! — беше прекъснат. — Аз бях казал на моя син, че по-добра снаха от фройлайн Хилда не бих могъл и да желая.

— Как? Казали сте му това?

— Да. Вярно, нямах и представа, че на моето момче действително е хрумнало да се влюби в нея. Нека си поговорим откровено. Аз съм светски човек, но съм лош бизнесмен. Моят син си нямаше и понятие за това. Той ме считаше за невероятно богат и в този дух живееше. Бях принуден да му отворя очите и да му кажа, че само едно сродяване по сметка може да ни спаси. Момчето беше готово, но бе видяло сестра ви. Сега ми съобщи, че предпочитал да гладува, отколкото да се продаде на някоя друга. Аз съм същият особняк като него. Наслаждавал съм се на живота и знам, че има само едно щастие, а именно това, към което той сега се стреми. Той трябва да го има. Могат да ми вземат всичко и да ме изхвърлят оттук. Аз ще се изсмея. Той ще трябва да напусне службата, наистина, но не е без способности. Назначението следователно му е несъмнено сигурно, макар и на цивилна служба. Е, тогава може да се ожени за сестра ви и аз ще се преселя при тях. Ще бъдем скромни и няма да гладуваме.

Холм се надигна от мястото си и закричи възбудено напред-назад в стаята. Накрая каза:

— Това е великодушие, което не съм предполагал. Наистина ли говорите сериозно, милостиви хер?

— Напълно! И съм убеден, че Хилда е поне също толкова достойна колкото моето прогнило родословно дърво.

— Вие, следователно, давате съгласието си за женитба?

— Безусловно!

— Ето ръката ми! Вие ме накарахте да ви уважавам заради вас лично, а не заради аристократичното ви име. И понеже бяхте откровен към мен, аз също искам да бъда такъв към вас. Хилда може да очаква от мен сватбен дар, който сигурно ще я предпази от гладуване. В хода на моите турнета бях събрал една сума, която, за съжаление, в даден момент пропадна. Въпросната банка междувременно се възстанови и просперира и ми върна загубата заедно с добри лихви. Тази сума определям като зестра на моята сестра.

— Но вие самият се нуждаете от парите!

— Не. Годеницата ми е много богата, притежава милиони. Ето как сега аз съм в щастливото положение да дам при бракосъчетанието на сестра ми повече от двеста хиляди долара.

Хагенау онемя. Едва след известно време изрече със затруднение:

— Двеста... хиляди... долара! Та това са половин милион гулдена!

— Хилда не бива да живее в нищета. Сега мислете за работата каквото искате. Моля, не казвайте нищо на оберлейтенанта. Ако двамата останат верни на любовта си, щастието няма да закъснее!

Тръгна си.

Застанал до прозореца, старият се загледа с просияли очи след него и промърмори:

— Половин милион! Бог ме подкрепя! Кой би го помислил! И каква снаха! Едва сега започвам да живея! Досега бях твърде глупав, за да бъда истински щастлив!

Доктор Холм искаше да посрещне княз Ван Зоом. Ето защо сега се прибра в къщата, в която живееше баща му. Оттам можеше да обгръща с поглед водещото към Вилдау шосе. Не бе чакал кой знае колко дълго и пристигна един файтон. Холм излезе пред къщата. Колата спря и от нея слезоха князът, прокурорът и асесор Фон Шуберт.

Отидоха в близката странноприемница, където Холм направи кратък доклад. Започна с разговора на Фалкенщайн баща и дъщеря, който неволно бе подслушал, скрит в храстите, и завърши със събитията от изминалата нощ.

— Много правилно постъпихте, като телеграфирахте — каза князът. — Разпитвахте ли за верижката и детските дрешки, потърсихте

ли ги?

— Не. Не исках да се месея самоволно.

— Много добре! Когато преди време съумях да накарам Лена Розенбаум да ми предаде така наречената истинска верижка, за да я върна на Рихард Бертрам, естествено си нямах и понятие, че съм получил фалшификат. Следователно не само Розенбаум са били измамани, но и аз. Рихард Бертрам действително е смятаният за мъртъв Роберт фон Хелфенщайн. Неговите права междувременно бяха признати въз основа на достатъчно други доказателства и без истинската верижка. А сега нека потеглим за Грюнбах и да отидем до тази кула. Впрочем трябва да пратим да повикат лекаря и да го вземем с нас. Той задължително ще ни бъде необходим.

Беше изпратен човек и лекарят се яви веднага. Той успокои господата по отношение оберлейтенант Фон Хагенау. Попитан за Отшелника, отговори:

— Още не е дошъл на себе си. Аз измъкнах ножа, наистина, и го превързах, но не храня надежда. Убеден съм, че ще умре още днес.

Междувременно Холм беше поръчал втори файтон. Господата се настаниха и потеглиха за Грюнбах. Слязоха при замъка и се отправиха към кулата.

Когато Холм и Хагенау напуснаха кулата и оставиха на стража Хаук заедно с „яките мъже“, тимпанистът се намираше в много своеобразно настроение. Мъжът, който лежеше тежко ранен на пода в стаичката, с нож в гърба, посред раклите и сандъците, съдържащи богатството му... да е неговият чичо, който беше причинил толкова мъка на семейството?

Хаук искаше да го знае със сигурност. Придърпа си един стол и се намести с надежда, че Отшелника скоро ще дойде отново на себе си и ще му даде обяснение.

Теодолинде все още седеше на стола, на който се бе свлякла. Очите ѝ бяха затворени с израз на пълна апатия. Двама от пазачите бяха в стаята, другите двама патрулираха вън около кулата.

По едно време дойде лекарят. Беше ходил първо в Райтценхайн да се погрижи за оберлейтенанта. Сега прегледа Отшелника. Хаук му оказваше помощ, когато изтегли внимателно ножа от гърба и постави превръзка. После четиримата вдигнаха предпазливо тежко ранения и го сложиха на леглото в стаята. По време на тая процедура Отшелника

няколко пъти бе простенал и издал разни звуци. Но очите си не отвори. Сега почиваше мирно на леглото. Безсъзнанието беше преминало в сън.

— Ще прескочи ли трапа? — попита Хаук.

— Не вярвам. Може би ще умре в сън, а може и да се събуди още веднъж.

Лекарят се сбогува, но каза още, че по обяд пак ще дойде.

Хаук сложи стола си до леглото на Отшелника и прекара пред духовните си очи всички събития, настъпили от онази вечер в „Тиволи“. Все по-често си мислеше за Лаура, момичето, на което принадлежеше неговото сърце и което бе причината да попадне във въртопа на тези преживелици. Така заспа.

Събуди се, когато кучето залая. Беше обяд. „Яките мъже“ го бяха оставили да почива, но самите не бяха затваряли очи, а вярно бяха изпълнявали своя дълг. Един поглед към Отшелника подсказа на Хаук, че той още спи. Пъргаво се измъкна навън. Очевидно идваше някой и това можеше да е само Холм с княза и другите очаквани господа. Не беше се излъгал. След кратко приветствие Хаук информира господата за положението в кулата и после всички влязоха.

Там ги очакваше голяма изненада. Отшелника се беше събудил и погледна с бистри очи влезлите. Лекарят веднага пристъпи към леглото и го прегледа. Но Отшелника отклони.

— Оставете. Знам, че е свършено с мен. Господата от съда ли са?

— Да.

— Тогава нека зададат въпросите си. Бързо! Искам да поговоря с племенника си. Вече нямам много време.

Говореше със слаб глас и на пресекулки. Лекарят се обърна към господата и тихо обясни, че краят на Отшелника приближава, така че да бъдат максимално кратки.

Прокурорът го разпита. Умиращият призна всичко с едносрични, накъсани думи и поиска после да види Хаук. Този бе стоял на заден план и сега приближи.

— Тук съм — каза.

Отшелника го гледа известно време мълчаливо. После заяви:

— Да, ти си. Изглеждаш точно като баща ти, когато беше на твоите години.

Говореше много трудно и бавно. Пое си дълбоко дъх, преди да продължи:

— Разказвали ли са ти за мен?

— Ти чичото ли си?

— Да.

— Много се говореше за теб. Аз още пазя всичките ти ехидни писма. Татко умря от охтика, майка от тифус вследствие на глад!

— О, Боже мой! Ще намеря ли опрощение?

Хаук го бе гледал с мрачен поглед. Сега изразът на лицето му стана мек и благ. Той отговори:

— Ти стоиш пред дверите на смъртта. Аз ти прощавам, каквото има да ти простя. Умри в мир!

— Благодаря ти! Дай ми ръката си!

Хаук му я даде. Умиращият го придърпа към себе си и промълви с тих глас:

— Ти можеш да ми простиш, наистина ми прощаваш? Бог да те благослови! Там са струпани проклетите пари! Канех се да ги пропиля с една красива жена. Тя нареди да ме убият. Отведете я в затвора, убийцата! А ти, мой племеннико, мисли благодушно за... мен, твоя чичо...

Думите му замряха в неразбираемо мотолеване. Погледът му се оцъкли, беше мъртъв. Тимпанистът затвори очите му, подържа още известно време ръката му и се отдръпна. Пред очите му играеха пламъци, ушите му бучаха. Трябваше да се махне навън, да подиша чист въздух. Излезе и няколко часа се скита из гората.

Когато се върна, Холм стоеше пред вратата.

— Къде се дянахте? — попита. — Господата вас чакат.

— Защо? Мислех, че има други неща за вършене!

— Те отдавна вече са уредени. Фройлайн Теодолинде призна всичко. Верижката и детските дрешки бяха намерени в замъка. Елате горе!

— Най-послед! — каза князът, когато двамата влязоха. — Ние се заехме с вашите работи. Вие сте наследник на Отшелника и сега сте богат човек.

— Слава на Небето! На колко възлизат вехториите?

— Далеч над деветдесет хиляди гулдена.

— Девет... десет... хи...

— Да. Естествено, от тях трябва да се приспадне общоприетият за страната данък наследство.

— Мътните го взели! Той да не вземе да излезе сто хиляди гулдена?

— Надали! — засмя се князът. — Впрочем аз ще ви отпусна един аванс от наследството. Ще получите две хиляди гулдена. Ето ви лист. Напишете, моля, разписка!

Хаук направи такъв скок, че докосна с глава тавана. Получи парите и се осведоми:

— Как ще се уреди погребението?

— Ще поговорим по този въпрос с кмета — отвърна князът. — Значи няма да останете злопамятен към чичото?

Хаук поклати глава.

— Вие сте мъж по сърцето ми — усмихна се князът. — Сега нека отидем до кмета!

Вернер, касиерът на театъра, седеше в жилището си и се визираше, клатейки глава, в телеграмата, която беше получил. Отново прочете неразбираемото послание:

„Хер театралния касиер Вернер, «Алтмаркт» 13, четвърти етаж, задната къща.

Идвам специален влак... Бързо гарата... Доведете всичкият домашен народ.

Тимпанист Хаук“

Вернер не знаеше какво да мисли. За щастие, точно сега дойде полицаят Фридрих, за да посети Емили. Той прочете текста и каза.

— Подадена във Вилдау? Нататък днес замина князът с няколко служители. Сега се случват много странни неща. При всички случаи трябва да отидете на гарата.

— С цялото семейство?

— Да. И аз ще дойда с вас.

Когато стигнаха на гарата, Фридрих се осведоми в диспечерната и научи, че действително е оповестено за извънреден влак, който се очаква след десетина минути. Той се отправи с Вернер и семейството му към перона.

Извънредният влак пристигна и спря. Началник-влакът скочи и отвори с дълбок поклон вратата на купето първа класа. Тимпанистът Хаук слезе и веднага се запъти към чакащите.

— Чудесно! — зарадва се той. — Получихте ли депешата ми?

Вернер беше напълно слисан и отговори с насрещен въпрос:

— Как се добрахте до този извънреден влак, хер Хаук?

— Ще ви разкажа. Само ме последвайте! Ще поискаме да ни дадат в ресторанта на гарата едно сепаре.

Вернер и Фридрих го последваха удивени. Вече предполагаха, че не е с всичкия си. Но още повече ги хвана страх за него, когато поръча на келнера да донесе изискана закуска с вино и да изстуди една дузина бутилки шампанско.

— Учудвате ли се? — ухили се той. — Днес имам повод да се радвам. Мога да си позволя малко прахосничество... за пръв и последен път в живота си. В джоба си имам много пари! Хайде, идвайте!

Скоро в сепарето стана толкова весело, че посетителите в голямата зала попитаха келнера за причината. Той отговори:

— Един беден мъж най-неочаквано получил голямо наследство и също така изненадващо се сгоди за Лаура Вернер, дъщерята на театралния касиер. Щастието се усмихна на тези достопочтени хора!

Всички членове на бандата на Капитана бяха заловени и всеки получи в съответствие с престъпленията си своето наказание. Аптекарят Хорн най-сетне призна откъде има парите, които бяха намерени у него при залавянето му на границата. Очевидно бе мълчал с надеждата, че барон Фон Фалкенщайн дори сега, когато лежеше отново в затвора, ще му помогне по някакъв начин, може би по съдебен път. Сега баронът беше мъртъв и той наруши своето мълчание. Така издаде последната тайна на Капитана — мястото на подземния паричен тайник. Сега там се намираха, разбира се, само стоки. Те бяха секвестирани от властите.

Както Хорн, така и Якоб Симеон и бившият му помощник Менерт отидоха за много години в затвора. Хулда Нойман, любовницата на последния, бе сполетяна от същата съдба. Портата на затвора захлопна и зад Теодолинде фон Фалкенщайн. Никога вече не се чу нещо за нея. Заради откритото си признание Йете Хорн се

размина с по-леко наказание. Тя и четирите ѝ сестри бяха изпратени в изправителен дом.

Холм замина със своята годеница Елън Стартън и сестра си Хилда за Италия, както бе планирано. Хагенау се присъедини към тях, тъй като сега бе официално сгоден за Хилда.

След година в замъка Райтценхайн се състоя сватбата на двете двойки. Но по същото време и в столицата бяха съвместно отпразнувани други бракосъчетания. Веселият тимпанист Хаук отведе вкъщи своята любима Лаура, а двамата тайни полицаи Антон и Фридрих — избраниците си Анна и Емили. За Холм може още да се каже, че отново стана прочут виолинист виртуоз. По време на едно турне из Австралия той жънеше триумфи, придружаван от съпругата си Елън, както навремето в Америка. А „Регирунгсжурнал“ отново осведоми подробно за събитието, като публикува Холмовите „Писма от Австралия“.

В по-късно време Хаук предприе с жена си и децата си едно пътуване до Грюнбах. Там им показва полусрутената кула, където бе открил своя безследно изчезнал чичо, на чието наследство се основаваше благоденствието на семейството и който бе известен сред местните хора като Отшелника.

Издание:

Издателство „Калпазанов“, София, 1999

Der verlorene Sohn. Band 76

Karl May Verlag, Bamberg

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.